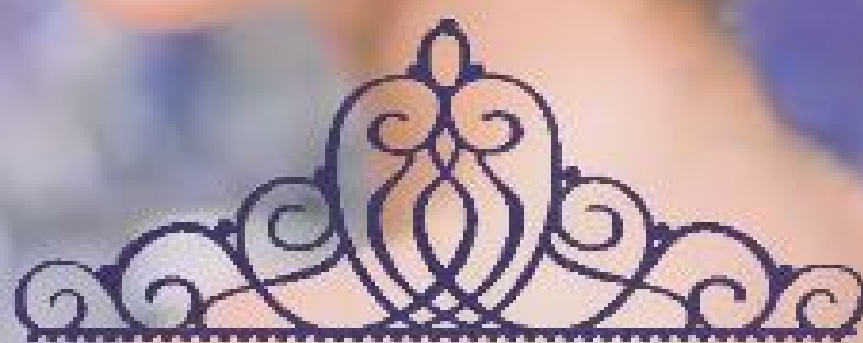

POVEȘTEA AMERICĂI NU ESTE SINGURĂ
CARE A AVUT UN FINAL FERICIT...

O ANTOLOGIE ALEGEREA

FERICITI PÂNĂ LA ADÂNCI BĂTRÂNETI

KIERA CASS

LEDA EDGE

Cuprins

REGINA

SCURTĂ PREZENTARE

CAPITOLUL 1

CAPITOLUL 2

CAPITOLUL 3

CAPITOLUL 4

CAPITOLUL 5

CAPITOLUL 6

CAPITOLUL 7

CAPITOLUL 8

CAPITOLUL 9

CAPITOLUL 10

CAPITOLUL 11

PRINȚUL

SCURTĂ PREZENTARE

CAPITOLUL 1

CAPITOLUL 2

CAPITOLUL 3

CAPITOLUL 4

CAPITOLUL 5

CAPITOLUL 6

CAPITOLUL 7

CAPITOLUL 8

GARDIANUL

SCURTĂ PREZENTARE

CAPITOLUL 1

CAPITOLUL 2

CAPITOLUL 3

CAPITOLUL 4

CAPITOLUL 5

CAPITOLUL 6

CAPITOLUL 7

CAPITOLUL 8

CAPITOLUL 9

CAPITOLUL 10

CAPITOLUL 11

FAVORITA

SCURTĂ PREZENTARE

PARTEA I

PARTEA A II-A
SCENE CU CELESTE
SOSIREA
SĂRUTUL
PLECAREA
SLUJNICA
DUPĂ ALEASA
CE S-A ÎNTÂAMPLAT CU FETELE
KRISS AMBERS
NATALIE LUCA
ELISE WHISKS

KIERA CASS

**FERICIȚI PÂNĂ LA
ADÂNCI BĂTRÂNETI**
O antologie Alegerea

Traducere din limba engleză de ANDRA ELENA AGAFIȚEI

Ilustrații de SANDRA SUY

Titlul original: *HAPPILY EVER AFTER: Companion to the Selection Series*, 2015,

Corint Books, 2020

Versiune ebook: v1.0, septembrie 2020

REGINA

SCURTĂ PREZENTARE

Această poveste a fost una pe care mi-am cam dorit să o descopăr singură. O ador pe Amberly. Ca mamă, o privesc cu un soi de admirație. Este fermecătoare, inteligentă, grațioasă, frumoasă; și, cu toate că și ea a suferit destul, încearcă să fie veselă. Așadar, cum s-a întâmplat ca femeia aceasta minunată să se îndrăgostească de unul de teapa lui Clarkson Schreave?

A fost interesant, ca să nu spun mai mult, să o văd nu doar pe Amberly în adolescență, ci și pe Clarkson. Urmărind abuzurile și grijile pe care le-a înfruntat el, am văzut cum timpul și teama pot să modeleze o persoană într-una care este, potrivit majorității relatărilor, malefică. A fost uimitor și să o văd pe Amberly încercând din răspuțuri să-i găsească părțile bune, dar și pe ale mamei lui, în ciuda experiențelor ei nu tocmai plăcute. Cred că ea este sincer convinsă că nimeni nu este rău intenționat, că în fiecare suflet există ceva bun, pe care-l caută constant. Asta ar explica extrem de multe momente din propria-i Alegere și ar face mai ușor de înțeles de ce a fost atât de dornică să o accepte ca soție pe cea aleasă de fiul ei, chiar dacă soțul său și toată țara o refuzaseră.

Una dintre temerile mele privind această povestire este că îi răpește ceva lui Amberly. Mă tem că o face să pară nesăbuită, desconsiderând cuvintele și faptele lui Clarkson, și dorindu-l oricum. Simt că s-ar putea să fie singura mea șansă să o spun: n-am intenționat niciodată ca povestirea să tolereze relațiile abuzive. Am sperat, ca în cazul tuturor scrierilor mele, că va fi pur și simplu sinceră. Știm că Amberly și Clarkson au defecte. Nu facem decât să urmărim, din spatele cortinei, doi oameni distruși.

Kiera

CAPITOLUL 1

Trecuseră două săptămâni, iar asta era a patra oară când mă durea capul. Cum să-i explic prințului așa ceva? De parcă n-ar fi fost destul de grav că mai toate fetele rămase erau din Doi. Ca și cum slujnicele mele nu s-ar fi sputit deja să găsească o soluție pentru mâinile mele uscate. La un moment dat, trebuia să-i spun despre boala care se declanșase din senin. Asta, dacă m-ar fi observat vreodată.

Regina Abby s-a așezat în celălalt capăt al Salonului Doamnelor, aproape ca și când intenționat s-ar fi distanțat de fete. După cum și-a încordat ușor umerii, am avut senzația că, în ceea ce o privește, nu suntem tocmai bine-venite.

I-a întins mâna unei slujnice care, la rândul său, i-a pilit perfect unghiile. Dar, cu toate că era răsfățată, regina părea supărată. Nu înțelegeam de ce, dar încercam să nu o judec. Poate că și o parte din inima mea ar fi devenit de piatră dacă, fiind atât de tânără, mi-aș fi pierdut soțul. Era norocoasă că Porter Schreave, vărul răposatului ei soț, o luase de nevastă, permițându-i astfel să păstreze coroana.

Am aruncat o privire prin cameră, uitându-mă la celelalte fete. Gillian era o Patru, ca mine, dar una pe cinste. Ambii părinți erau bucătari și, după cum ne descria felurile de mâncare, simțeam că avea să le calce pe urme. Leigh și Madison studiau ca să fie medici veterinari și vizitau grajdurile ori de câte ori li se permitea.

Știam că Nova este actriță și că are o mulțime de fani care o adoră și vor să o vadă pe tron. Uma era gimnastă și, chiar dacă nu făcea exerciții, miniona era grațioasă. Mai multe dintre fetele din Doi prezente aici nici măcar nu-și aleseseră o profesie. Presupuneam că dacă cineva mi-ar fi plătit facturile, m-ar fi hrănit și mi-ar fi oferit un acoperiș deasupra capului, nici eu nu mi-aș fi făcut griji în privința asta.

Mi-am masat tâmpla care mă durea și mi-am simțit pielea crăpată și bătăturile pe frunte. M-am oprit și mi-am ținut cu privirea mâinile pline de bătăături.

N-avea să mă dorească niciodată.

Am închis ochii și m-am gândit din nou la momentul în care îl cunoscusem pe prințul Clarkson, amintindu-mi de fermitatea cu care îmi strânsese mâna. Slavă Cerului că slujnicele mele îmi găsiseră niște mănuși din dantelă pe care să le port; altfel, aș fi fost trimisă imediat acasă. Era calm, politicos și inteligent, așa cum ar trebui să fie un prinț.

În ultimele două săptămâni, mi-am dat seama că nu zâmbește prea mult, de parcă s-ar fi temut să nu fie judecat că anumite lucruri i se par amuzante. Dar, Dumnezeu, cum i se lumina privirea când o făcea! Cu părul blond-murdar, ochii de un albastru-deschis și vitalitatea din comportamentul său... era perfect.

Din păcate, eu nu eram. Însă trebuia să existe o modalitate de a-l face pe prințul Clarkson să mă observe.

Dragă Adele,

Preț de un minut, am ținut stiloul în aer, știind că este inutil. Totuși, am continuat.

M-am acomodat foarte bine la palat. Este frumos. Este mai mare și nu doar frumos, dar nu știu dacă reușesc, să găsesc cuvintele potrivite, ca să îl descriu. Și căldura din Angeles este altfel față de cea de acasă dar nici despre asta nu știu cum să-ți povestesc. Nu ar fi minunat dacă ai putea să vii și să apreciezi totul cu ochii tăi? Să vezi și să simți toate mirosurile? Și, da, sunt multe miresme.

Cât despre competiția în sine, nu mi-am petrecut nicio clipă singură cu prințul.

Capul îmi zvâcnea. Am închis ochii și am respirat încet. Mi-am poruncit să mă concentrez.

Sunt sigură că ai văzut la televizor că prințul Clarkson a trimis acasă opt fete, toate din Patru și Cincinnati, și una din Șase. Au mai rămas două din Patru și câteva din Trei. Mă-ntreb dacă lumea se așteaptă ca el

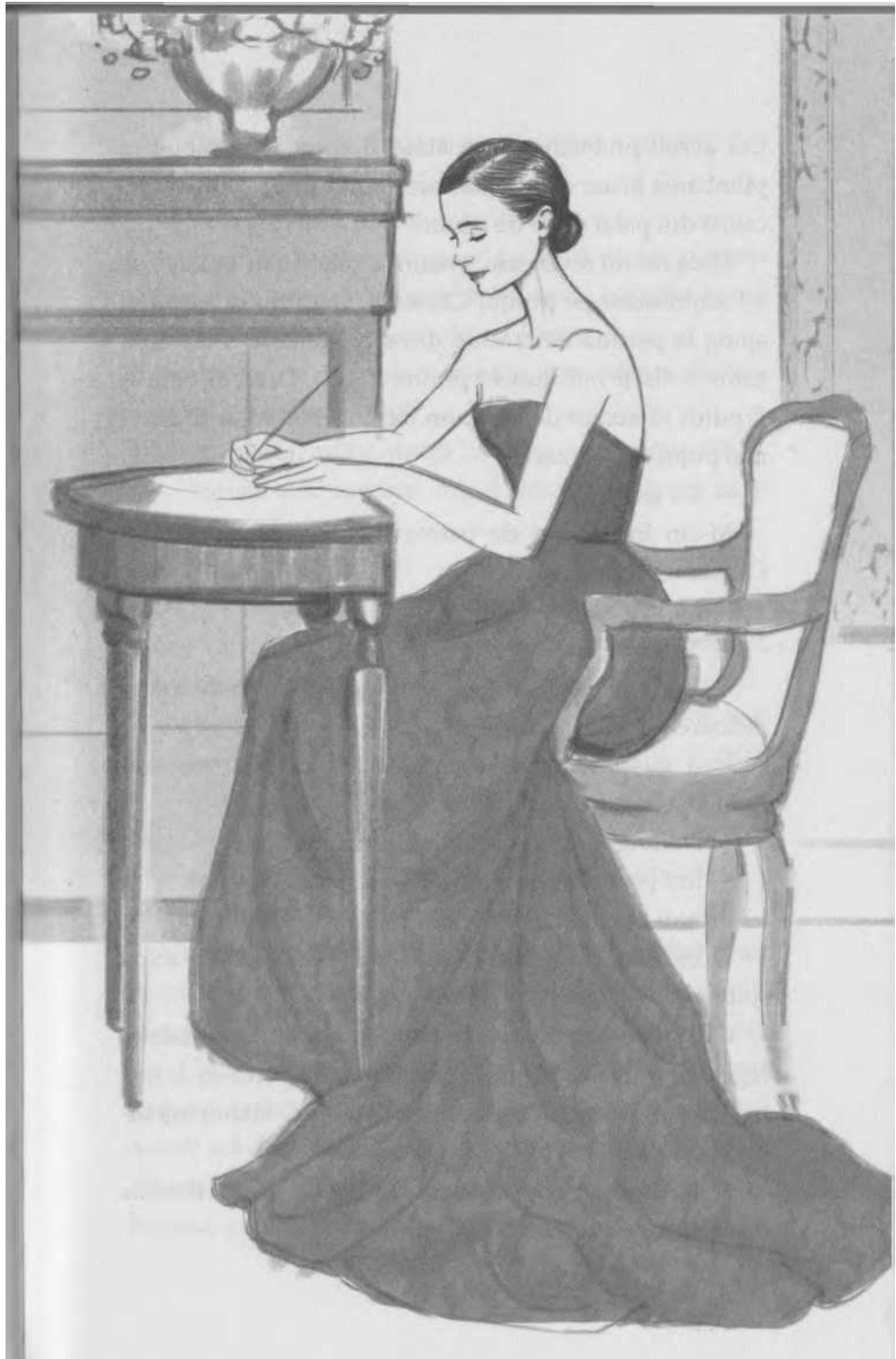
să aleagă o fată din Doi. Cred că ar avea sens, dar, pentru mine este sfâșietor.

Ai putea să-mi faci o favoare? Vrei să-i întrebi pe mama și pe tata dacă avem în familie un văr sau o altă rudă din castele superioare? Ar fi trebuit să întreb înainte să plec. Cred că o astfel de informație chiar mi-ar fi de folos.

Simțeam greața care însoțea uneori durerile de cap.

Trebuie se plec. Se petrec multe. Am să-ți trimit altă scrisoare curând.

*Cu dragoste eternă,
Amberly*

Am simțit că leșin. Am împăturit scrisoarea și am sigilat-o în plicul pe care era deja menționată adresa. Mi-am masat din nou tâmpilele, în speranța că ușoara apăsare avea să mă destindă un pic, dar degeaba.

— E totul în regulă, Amberly? m-a întrebat Danica.

— O, da! am mințit eu. Probabil sunt doar obosită sau așa ceva. S-ar putea să ies la o mică plimbare ca să-mi pun sângele în mișcare.

Le-am zâmbit Danicăi și lui Madeline și am ieșit din Salonul Doamnelor, îndreptându-mă spre baie. Câțiva stropi de apă rece pe față mi-ar fi stricat machiajul, dar m-ar fi ajutat să mă simt mai bine. Înainte să ajung acolo, amețeața m-a cuprins din nou. M-am așezat pe una dintre micile canapele amplasate de-a lungul holurilor și mi-am sprijinit capul de perete, încercând să-mi revin.

Nu avea sens. Toată lumea știa că aerul și apa din părțile sudice ale Illéei sunt viciate. Uneori, chiar și cei din Doi aveau probleme de sănătate. Însă nu ar fi trebuit ca plimbarea în aer curat, mâncarea bună și curățenia impecabilă din palat să fie de ajutor?

Dacă nu-mi reveneam, aveam să ratez toate ocaziile de a-l impresiona pe prințul Clarkson. Dacă nu reușeam să ajung la partida de crochet din după-amiaza asta? Simțeam că visele îmi alunecă printre degete. La fel de bine aș fi putut să accept de pe acum înfrângerea. M-ar fi durut mai puțin mai târziu.

— Ce faci?

M-am îndepărtat de perete ca să-l văd pe prințul Clarkson privindu-mă de sus.

— Nimic, Alteță.

— Te simți rău?

— Nu, bineînțeles că nu! am insistat, ridicându-mă în picioare.

Însă mișcarea a fost o greșeală. Picioarele mi s-au înmuiat și am căzut la podea.

— Domnișoară? a rostit el, venind lângă mine.

— Îmi pare rău! am șoptit. E umilitor.

Prințul m-a luat în brațe.

— Închide ochii dacă amețești. Mergem în aripa spitalului.

Ce poveste amuzantă ar fi pentru copiii mei: odată, regele m-a purtat pe brațe prin palat, de parcă aș fi fost ușoară ca o pană. Mi-a plăcut în brațele lui. Mereu mă întrebasesem cum ar fi fost să mă țină așa.

— O, Dumnezeule! a strigat cineva, iar eu am deschis ochii și am văzut o asistentă.

— Cred că leșină sau așa ceva, a spus Clarkson. Nu pare să fie rănită.

— Vă rog, Alteță, așezați-o aici!

Prințul Clarkson m-a așezat pe unul dintre paturile amplasate în cameră, îndepărtându-se cu grijă, iar eu am sperat că vede recunoștința din ochii mei.

Am presupus că va pleca imediat, dar a rămas cât asistenta mi-a verificat pulsul.

— Ai mâncat astăzi, dragă? Ai băut suficientă apă?

— Tocmai am terminat micul dejun, a răspuns el în locul meu.

— Ți este rău?

— Nu. Ei bine, da. Dar chiar nu e nimic grav.

Speram că, dacă fac incidentul să pară neînsemnat, mai puteam să ajung la partida de crochet de mai târziu.

Ea s-a strâmbat, chipul fiindu-i serios și dulce în același timp.

— Țin să te contrazic; a fost nevoie să fii adusă pe brațe aici.

— Mi se întâmplă tot timpul! am răbufnit frustrată.

— Cum adică? a insistat asistenta.

Nu intenționasem să mărturisesc asta. Am oftat și am încercat să mă gândesc cum să îi explic. Acum, prințul avea să vadă cum mă afectase viața mea din Honduragua.

— Se întâmplă des să mă doară capul. Și, uneori, ametesc. Am înghițit în sec, îngrijorată de ce va crede prințul. Acasă, mă duc la culcare cu ore bune înaintea fraților mei, iar asta mă ajută să rezist în timp ce lucrez ziua. Aici mi-a fost mai greu să mă odihnesc.

— Mmm hmmm. Te mai deranjează și altceva în afară de durerile de cap și oboseală?

— Nu, doamnă.

Clarkson s-a apropiat de mine. Speram să nu-mi audă inima bătând cu putere.

— De când ai problema asta?

Eu am ridicat din umeri.

— De câțiva ani – poate de mai mulți. Acum mi se pare ceva normal.

Asistenta părea îngrijorată.

— Îi mai afectează și pe alții din familia ta?

Am făcut o pauză înainte să răspund.

— Nu neapărat. Dar, uneori, surorii mele îi sângerează nasul.

— Chiar toți din familia ta sunt bolnavi? a întrebat Clarkson, ușor dezgustat.

— Nu, i-am răspuns, cu dorința de a mă apăra și jenată să îi explic. Locuiesc în Honduras.

— A... a spus și a ridicat din sprâncene, în semn că a înțeles.

Nu era un secret cât de poluat este sudul. Aerul era viciat. Apa nu era bună. Vremea era rea. Erau foarte mulți copii cu malformații și femei sterile și extrem de mulți mureau de tineri. Când veneau rebelii, lăseau în urmă un șir de graffiti, cerând să știe de ce palatul nu rezolvase problema. Este un miracol că ai mei nu erau la fel de bolnavi ca mine. Sau că situația mea nu era mai gravă.

Am inspirat profund. Ce naiba căutam aici? Îmi petrecusem săptămânile dinaintea Alegerii făurind basmul acesta în mintea mea, însă nici visele și nici dorințele nu m-ar fi făcut vrednică de un bărbat precum Clarkson.

M-am întors, deoarece nu-mi doream ca el să mă vadă plângând.

— Ai putea să pleci, te rog?

După câteva clipe de tăcere, l-am ascultat îndepărtându-se și, în clipa în care nu i-am mai auzit pașii, am izbucnit în lacrimi.

— Gata, draga mea, este în ordine, mi-a zis asistenta, alinându-mă.

Eram atât de deznădăjduită, că am îmbrățișat-o strâns, așa cum îmi îmbrățișam mama sau frații.

— Este foarte stresant să participi la o astfel de competiție, iar prințul Clarkson înțelege asta. Am să-l rog pe doctor să-ți prescrie ceva pentru durerile de cap și pastilele te vor ajuta.

— De la vârsta de șapte ani sunt îndrăgostită de el. În fiecare an, îi cântam șoptit în pernă un cântec de ziua lui, ca sora mea să nu râdă de mine că nu uit. Când am început să învăț să scriu, am exersat scriindu-ne numele unul lângă altul... Și prima dată când îmi vorbește cu adevărat, mă întreabă dacă sunt bolnavă. M-am oprit, plângând. Nu sunt destul de bună.

Asistenta nu a încercat să mă contrazică. M-a lăsat, pur și simplu, să plâng.

Eram atât de rușinată! Clarkson avea să mă vadă întotdeauna ca pe fata distrusă care îl rugase să plece de lângă ea. Eram sigură că-mi ratasem ocazia de a-i cuceri inima. La ce i-aș mai fi fost acum de folos?

CAPITOLUL 2

S-a dovedit că la partida de crochet pot să participe maximum șase jucători odată, fapt care mi-a convenit de minune. M-am așezat și am urmărit jocul în încercarea de a înțelege regulile în caz că mi-ar fi venit rândul, deși aveam senzația că urma să ne plictisim cu toții și să-i punem capăt înainte ca toată lumea să aibă șansa să participe.

— Ce brațe are! a oftat Maureen.

Nu vorbea cu mine, dar tot mi-am ridicat privirea. Clarkson își scosese sacoul și își suflecuse mânecile. Arăta foarte, *foarte* bine.

— Cum îl fac să mă ia în brațe? a glumit Keller. Nu e ca și când aș putea să pretind că m-am rănit jucând crochet.

Fetele din jurul ei au râs, iar Clarkson s-a uitat în direcția lor, schițând un zâmbet, ca întotdeauna. Dacă era să mă gândesc, nu-l auzisem niciodată râzând, poate doar chicotind pe neașteptate, însă nicicând să izbucnească în râs de prea multă bucurie.

Totuși, umbra unui zâmbet superior era suficientă ca să mă paralizeze. Nu mă deranja să nu văd mai mult.

Echipele se deplasau de-a lungul terenului, iar eu eram chinuitor de conștientă ori de câte ori prințul stătea lângă mine. Când una dintre fete a reușit să dea o lovitură destul de bună, el s-a uitat în direcția mea, fără să-și miște capul. I-am aruncat o privire pe furiș, însă prințul și-a îndreptat din nou atenția asupra jocului. Câteva fete au ovaționat, iar Clarkson a venit mai aproape.

— Acolo e o masă cu băuturi răcoritoare, mi-a spus în șoaptă, tot fără să se uite în ochii mei. Poate ar trebui să-ți iei un pahar cu apă.

— Nu-mi trebuie, mă simt bine.

— Bravo, Clementine! i-a strigat unei fete care împiedicase cu succes lovitura alteia. Cu toate acestea, deshidratarea poate să agraveze durerile de cap. S-ar putea să-ți prindă bine.

Când s-a uitat în jos și mi-a întâlnit privirea, am văzut ceva în ochii lui. Nu iubire, poate nici măcar

afecțiune, dar ceva mai mult decât grija obișnuită.

Știind că îmi era imposibil să-l refuz, m-am ridicat și m-am îndreptat către masă. Am început să-mi tom apă, dar o slujnică mi-a luat urciul din mână.

— Scuze! am mormăit. Încă nu m-am obișnuit să fiu servită.

Ea mi-a zâmbit.

— Nu-i nimic. Mănâncă niște fructe. Sunt foarte răcoritoare într-o zi ca asta.

Am rămas lângă masă și am mâncat strugurii cu furculița. Trebuia să-i povestesc lui Adele și despre tacâmurile pentru fructe.

Clarkson s-a uitat în direcția mea de câteva ori, părând să verifice dacă îi urmez sfatul. N-am putut să-mi dau seama ce anume m-a înveselit – mâncarea sau atenția pe care mi-a acordat-o.

Nu am avut ocazia să joc crochet.

Au trecut trei zile înainte ca prințul Clarkson să-mi vorbească din nou.

Cina era pe sfârșite. Regele se retrăsese brusc, iar regina băuse aproape o sticlă de vin de una singură. Unele dintre fete au început să facă reverențe și să plece, nedorindu-și să o vadă pe regina care se sprijinea neglijent pe un braț. Eram singură la masa mea, hotărâtă să termin fiecare îmbucătură de tort de ciocolată.

— Cum te simți astăzi, Amberly?

Mi-am ridicat privirea. Clarkson se apropiase fără să-l observ. I-am mulțumit lui Dumnezeu că nu m-a surprins în timp ce mâncam.

— Foarte bine. Tu?

— Excelent, mulțumesc!

Liniștea s-a lăsat o clipă cât am așteptat să mai spună ceva. Sau eu trebuia să vorbesc? Erau reguli care să precizeze cine vorbește mai întâi?

— Tocmai am observat ce păr lung ai, a comentat el.

— Oh!

Am râs ușor în timp ce m-am uitat în jos și am observat că părul îmi ajungea până aproape la talie. Deși dura mult să-l aranjez, aveam multe opțiuni să-l

coafez, prinzându-l mai sus, ceea ce era important pentru munca de la fermă.

— Da. Îmi e ușor să-l împletesc, iar acasă e util să o fac.

— Crezi că este prea lung?

— Mmm. Nu știu, Alteță. Mi-am mângâiat părul curat și bine îngrijit. Arăta cumva răvășit, fără să-mi dau seama? Tu ce părere ai?

El și-a înclinat capul.

— Culoarea este foarte frumoasă. Cred că ți-ar sta mai bine cu părul mai scurt. A ridicat din umeri și s-a îndepărtat. E doar o părere! mi-a strigat peste umăr.

Pentru o clipă, am rămas locului și m-am gândit. Apoi, abandonând tortul, m-am dus în camera mea, unde slujnicele mele mă așteptau ca de obicei.

— Martha, te-ar deranja să mă tunzi?

— Bineînțeles că nu, domnișoară! Dacă-l scurtăm cu doi sau trei centimetri, părul va fi sănătos, mi-a răspuns și a intrat în baie.

— Nu! am replicat eu. Trebuie să fie scurt!

Ea a făcut o pauză.

— Cât de scurt?

— Ei bine... să-mi treacă de umeri, dar nu cu prea mult?

— Asta înseamnă mai mult de treizeci de centimetri, domnișoară!

— Știu. Dar poți să o faci? Și ai mai reuși să-l aranjezi frumos?

Mi-am ridicat părul des, imaginându-mi-l scurt.

— Sigur, domnișoară! Dar de ce ați vrea să vă tundeți?

M-am îndreptat spre baie trecând prin fața ei.

— Cred că este timpul pentru o schimbare.

Slujnicele m-au ajutat să-mi desfac nasturii de la rochie și mi-au acoperit umerii cu un prosop. Am închis ochii când Martha a început să mă tundă, nu într-un totu sigură de decizia mea. Lui Clarkson i se părea că aș fi arătat mai bine cu părul mai scurt, iar Martha s-ar fi asigurat că e suficient de lung încât să-l mai pot coafa strângându-l. Nu aveam nimic de pierdut.

Până la final, n-am îndrăznit să arunc nicio privire. Am ascultat la nesfârșit zgomotul metalic al foarfecii și am simțit că mișcările ei erau din ce în ce mai exacte, ca și când ar fi tăiat drept fiecare fir de păr. Nu după mult timp, s-a oprit.

— Ce părere aveți, domnișoară? m-a întrebat ezitând.

Am deschis ochii. La început, nu am sesizat diferența, însă când am întors foarte puțin capul, o parte din păr mi-a căzut pe umăr. Mi-am tras o șuviță într-o parte și mi s-a părut că o „ramă” de mahon îmi încadrează chipul.

A avut dreptate.

— E minunat, Martha! am rostit pe nerăsuflăte, atingându-mi părul peste tot.

— Vă face să păreți mult mai matură, a adăugat Cindly.

Am dat aprobator din cap.

— Așa este, nu?

— Așteptați, așteptați, așteptați! a strigat Emon, alergând spre cutia de bijuterii de unde a dat mai multe la o parte, căutând ceva anume.

În cele din urmă, a venit cu un colier cu pietre roșii mari și strălucitoare, pe care încă nu fusesem destul de curajoasă încât să-l port.

Mi-am ridicat părul, așteptându-mă ca ea să vrea să îl probez, dar avea alte idei. Cu grijă, mi l-a așezat pe cap. Era atât de bogat împodobit, încât aducea foarte mult cu o coroană.

Toate slujnicele mele și-au ținut respirația, dar eu am rămas fără suflare.

Îmi petrecusem atât de mulți ani imaginându-mi-l pe prințul Clarkson soțul meu, dar niciodată nu-l privisem ca pe tânărul care mă putea transforma în prințesă. Pentru prima dată, mi-am dat seama că-mi doream și asta. Nu aveam legături numeroase și nici nu eram foarte bogată, dar simțeam că este un rol pe care nu doar l-aș fi îndeplinit pur și simplu, ci unul la care aș fi excelat. Întotdeauna crezusem că aș fi o pereche potrivită pentru Clarkson, dar poate aș fi fost un câștig și pentru monarhie.

M-am privit în oglindă și, pe lângă faptul că mi-am imaginat adăugând numele *Schreave* după prenumele meu, am întrezărit și titlul de *prințesă* chiar în fața acestuia. În clipa aceea, mi l-am dorit pe el și mi-am dorit și coroana – tot ce avea legătură cu asta – mai mult ca niciodată.

CAPITOLUL 3

Am rugat-o pe Martha să-mi găsească o coroană cu bijuterii pe care să o port dimineața și mi-am lăsat părul pe umeri. Micul dejun nu mă mai încântase niciodată atât de mult. Mi se părea că sunt frumoasă și abia așteptam să văd dacă prințul Clarkson îmi împărtășește părerea.

Dacă aș fi fost isteță, m-aș fi trezit puțin mai devreme; dar, dată fiind situația, am venit însoțită de alte fete, ratând ocazia de a-i atrage prințului atenția. Am aruncat o privire spre capul mesei la fiecare câteva secunde, dar Clarkson era concentrat la mâncarea lui, tăindu-și atent gofrele și șunca, uitându-se din când în când la niște ziare de lângă el. Tatăl său obișnuia să bea doar cafea, îmbucând ceva numai când se oprea din a-și citi documentul. Am presupus că el și Clarkson analizau același lucru și faptul că amândoi se apucau de treabă atât de dimineață însemna că urmau să aibă o zi foarte încărcată. Regina nu se zărea pe nicăieri și, deși cuvântul *mahmureală* nu era niciodată rostit cu voce tare, practic, îl auzeam în gândurile tuturor.

După ce micul dejun s-a terminat, Clarkson a plecat împreună cu regele să facă ce făceau ei ca lucrurile să meargă bine în țară.

Am oftat. Poate diseară.

În Salonul Doamnelor era liniște astăzi. Epuizaserăm toate discuțiile menite să ne ajute să ne cunoaștem și ne obișnuiserăm să ne petrecem zilele împreună. M-am așezat lângă Bianca și Madeline, ca întotdeauna. Bianca era dintr-una dintre provinciile vecine cu Honduragua și ne întâlniserăm în avion. Camera lui Madeline era lângă a mea, iar slujnica ei îmi bătuse la ușă chiar din prima zi, cerându-le niște ață slujnicilor mele. Poate după o jumătate de oră, Madeline venise să ne mulțumească și, de atunci, am rămas prietene.

Salonul Doamnelor a fost de la început împărțit în biserițe. În viața de zi cu zi, eram obișnuite să fim separate – cele din Trei aici, cele din Cinci dincolo –, așa că poate era normal ca asta să se întâmple la palat.

Și, cu toate că nu ne separam doar în funcție de caste, nu mă puteam abține să-mi doresc să nu o facem deloc. Nu deveneam egale aici, la palat, cel puțin cât timp se desfășura competiția? Nu experimentam aceleași lucruri? Deși, momentan, mi se părea că nu se petrece mai nimic. Îmi doream să se întâmple ceva, fie și numai ca să avem despre ce să vorbim.

— Ați primit vești de acasă? am întrebat eu, în încercarea de a iniția o conversație.

Bianca și-a ridicat privirea.

— Mama mi-a scris ieri și mi-a spus că Hendly s-a logodit. Vă vine să credeți? Când a plecat? Acum o săptămână?

Madeline a ciulit urechile.

— Din ce castă este el? Va urca pe scara socială?

— Oh, da! Bianca s-a luminat la față de încântare. Este din Doi! Adică, îți dă speranțe. Eram din Trei când am plecat, dar ideea de a mă căsători cu un actor, și nu cu un doctor plictisitor și în vârstă, pare distractivă.

Madeline a chicotit și a încuviințat dând din cap.

Eu nu eram sigură.

— Îl cunoștea? Adică, înainte să participe la Alegere?

Bianca și-a înclinat capul într-o parte de parcă ar fi pus o întrebare ridicolă.

— Puțin probabil. Ea era din Cinci; el este din Doi.

— Ei bine, cred că a spus că ai ei sunt muzicieni, deci poate i-a cântat o dată, a venit Madeline cu o explicație.

— E o observație bună, a adăugat Bianca. Deci poate nu erau chiar străini.

— Hm, am murmurat eu.

— O invidiezi? m-a întrebat Bianca.

Am zâmbit.

— Nu. Dacă Hendly e fericită, atunci sunt și eu. Totuși, este un pic ciudat să te căsătorești cu un bărbat pe care nici măcar nu-l cunoști.

— Oare nu facem și noi cam același lucru? a vorbit Madeline după o clipă de tăcere.

— Nu! am exclamat. Prințul nu este un străin.

— Serios? m-a provocat Madeline. Atunci, te rog, spune-mi tot ce știi despre el, pentru că mie mi se pare că habar n-am de nimic.

— De fapt... nici eu nu știu mare lucru, a mărturisit Bianca.

Am inspirat ca să încep să spun o lungă listă cu lucruri despre Clarkson... dar nu aveam prea multe de zis.

— Nu spun că îi știu toate secretele, dar nu e ca și cum ar fi orice tânăr care se plimbă pe stradă. Am crescut cu el, l-am auzit vorbind la *Actualități* și i-am văzut chipul de sute de ori. Poate că nu știm toate detaliile, dar eu mi-am format o părere clară în ceea ce-l privește. Voi nu?

Madeline a zâmbit.

— Cred că ai dreptate. Nu e ca și cum am fi intrat pe ușă fără să știm cum îl cheamă.

— Exact!

Slujnica a fost atât de tăcută, încât nu mi-am dat seama că se apropiase decât după ce mi-a șoptit la ureche:

— Domnișoară, sunteți chemată un moment.

M-am uitat la ea, derutată. Nu greșisem cu nimic. M-am întors către fete și am ridicat din umeri înainte să o urmez pe ușă.

În hol n-a făcut decât să gesticuleze, iar când m-am întors, l-am văzut pe prințul Clarkson schițând un zâmbet și ținând ceva în mână.

— Tocmai am lăsat un pachet în sala de expediere a corespondenței, iar dirigintele de poștă avea ceva pentru tine, mi-a zis, ținând cu două degete un plic. M-am gândit că ai vrea să intri imediat în posesia lui.

M-am grăbit spre el cât de repede am putut, fără să par prost-crescută, și m-am întins după plic. Prințul a început să zâmbească răutăcios și brusc și-a ridicat brațul în aer.

Eu am chicotit, sărind și încercând cu disperare să-l apuc.

— Nu este corect!

— Ei, haide!

Puteam să sar destul de sus, deși nu cu pantofi cu tocuri, și, chiar și încălțată cu ei, tot eram un pic mai

scundă decât el. Însă nereușitele nu m-au deranjat deoarece, undeva în toiul tristelor mele încercări, am simțit un braț cuprinzându-mi talia.

În cele din urmă, mi-a dat scrisoarea. După cum bănuiam, era de la Adele. Aveam parte de atât de multe bucurii mărunte!

— Te-ai tuns!

Mi-am ridicat privirea de la scrisoare.

— Da, i-am răspuns și, apucându-mi o șuviță, mi-am lăsat-o pe umăr. Ți place cum îmi stă?

Era ceva în ochii lui – nu chiar un neastâmpăr, dar niciun mister.

— Da. Foarte mult.

Apoi s-a întors și a plecat pe hol, fără să se uite înapoi.

Era adevărat că-mi făcusem o idee despre el. Totuși, văzându-l în viața de zi cu zi, îmi dădeam seama că nu doar ce văzusem la *Actualități* îl definea. Cu toate acestea, acest lucru nu-mi părea descurajant.

Dimpotrivă, prințul era un mister pe care mă bucuram să-l descifrez.

Am zâmbit și am deschis scrisoarea chiar acolo, pe hol, stând sub o fereastră ca să văd mai bine la lumină.

Draga și dulcea mea Amberly,

Mi-e atât de dor de tine, că mă doare. Mă doare aproape la fel de mult ca atunci când mă gândesc la toate hainele frumoase pe care le porți și la mâncarea pe care o savurezi. Nici măcar nu pot să-mi imaginez ce miresme simți! Mi-aș dori să pot.

Mama plânge cam de fiecare dată când te vede la televizor. Parcă ești din Unu! Dacă n-aș ști deja castele din care fac parte toate fetele, nu mi-aș da niciodată seama că nu sunteți din familia regală. Nu este amuzant? Dacă ar vrea cineva ar putea pur și simplu să pretindă că acele numere nu există. Dar, pe de altă parte, în cazul tău nu o fac. Domnișorică din Trei.

Apropo de asta, mi-aș dori ca-n familie să fie vreo câțiva din Doi demult uitați, de dragul tău, dar tu știi deja că nu e niciunul. Am întrebat și am aflat că suntem din Patru de la bun început , și cam asta e

situația. Singurii de seamă care s-au alăturat familiei noastre nu sunt buni. Nici măcar nu vreau să-ți spun și sper că nimeni n-o să citească scrisoarea înaintea ta, dar vara Romina este însărcinată. Aparent, s-a îndrăgostit de tipul din Șase care conduce camionul de livrări pentru familia Rake. Se căsătoresc în weekend, lucru care ne-a făcut pe toți să oftăm ușurați. Tatăl (de ce nu-mi aduc aminte cum îl cheamă? Ah!) refuză ca un copil de-al lui să devină un Opt, și asta-i mai mult decât ar face unii bărbați mai în vârstă ca el. Așadar, îmi pare rău c-ai să ratezi nunta, dar ne bucurăm pentru Romina.

În orice caz, asta-i familia pe care-o ai acum. O grămadă de fermieri și câțiva nelegiuiți. Fii doar fata frumoasă și iubitoare pe care p știm noi toți, iar prințul o să se îndrăgostească fără-ndoială de tine, în ciuda castei tale.

Te iubim. Să ne mai scrii! Mi-e dor să-ți aud vocea. Faci lucrurile să pară mai liniștite pe aici, iar eu cred că n-am observat decât după ce ai plecat.

La revedere, deocamdată, prințesă Amberly! Noi, cei neînsemnați, te rugăm să nu ne uiți când ai să-ți primești coroana!

CAPITOLUL 4

Martha mi-a descâlcit părul. Chiar dacă-l aveam mai scurt, tot era o sarcină serioasă, având în vedere cât era de des. În secret, speram să nu se grăbească. Era unul dintre puținele lucruri care-mi aducea aminte de casă. Dacă închideam ochii și-mi țineam respirația, Adele putea fi cea care mă pieptăna.

În timp ce-mi imaginam că văd nuanța ușor gri a casei și o aud pe mama fredonând peste zgomotul constant al furgonetelor de livrări, cineva a bătut la ușă, iar eu m-am trezit la realitate.

Cindly a alergat la ușă, făcând o plecăciune imediat ce a deschis-o.

— Alteța Voastră!

M-am ridicat și mi-am încrucișat imediat brațele la piept, simțindu-mă incredibil de vulnerabilă. Cămașile de noapte erau foarte subțiri.

— Martha! i-am șoptit cu seriozitate, iar ea și-a ridicat privirea la mine. Te rog să-mi aduci halatul!

Ea s-a grăbit să mi-l aducă în timp ce eu m-am întors cu fața la prințul Clarkson.

— Alteță! Ce drăguț din partea ta să mă vizitezi.

Am făcut rapid o plecăciune și, apoi, mi-am acoperit din nou pieptul cu brațele.

— Mă întrebam dacă ai vrea să mi te alături pentru un desert târziu.

O întâlnire? Venise să-mi ceară să ieșim?

Iar eu eram în cămașa de noapte, nemachiată și cu părul pieptănat pe jumătate.

— Mmm... să mă schimb?

Martha mi-a dat halatul, iar eu l-am îmbrăcat.

— Nu, e în regulă așa cum ești, a insistat el, plimbându-se prin cameră de parcă i-ar fi aparținut.

Și probabil că așa era. În spatele lui, Emon și Cindly au ieșit din încăpere. Martha s-a uitat la mine ca să-i dau un ordin și, după ce i-am încuviințat printr-o mișcare rapidă din cap, a plecat.

— Ești mulțumită de camera ta? m-a întrebat Clarkson. E destul de mică.

Am râs.

— Presupun că, dacă ai crescut la palat, așa ți se pare. Totuși, îmi place.

S-a dus la fereastră.

— Priveliștea nu-i cine știe ce.

— Dar îmi place sunetul fântânii. Și când vine cineva cu mașina, aud cum scârțâie pietrișul. M-am obișnuit cu mult zgomot.

El s-a strâmbat.

— Ce fel de zgomot?

— De muzică la boxe. Până să ajung aici, nu mi-am dat seama că nu se întâmplă în fiecare oraș. Și al motoarelor de camioane sau motociclete. Oh, și câinii! Sunt obișnuită cu lătratul.

— Un adevărat cântec de leagăn! a remarcat prințul, întorcându-se la mine. Ești gata?

Mi-am căutat cu discreție papucii de casă, i-am zărit lângă pat și i-am încălțat.

— Da.

S-a îndreptat spre ușă, după care m-a privit și mi-a întins brațul, iar eu m-am abținut să zâmbesc în clipa în care m-am alăturat lui.

Nu părea să-i placă în mod deosebit să fie atins. Am observat că mai mereu mergea într-un ritm alert și cu mâinile la spate. Nici măcar acum, când ne plimbam pe holuri, nu mergea prea agale.

Ținând cont de asta, m-am înfiorat din nou când m-am gândit cum m-a tachinat cu scrisoarea în urmă cu două zile și că în clipa de față îmi permitea să fiu lângă el.

— Unde mergem?

— La etajul trei este un salon deosebit de frumos și cu o priveliște excelentă asupra grădinilor.

— Îți plac grădinile?

— Îmi place *să le privesc*.

Am râs, însă el era serios.

Am ajuns la un rând de uși deschise și chiar și de pe hol am simțit aerul curat. Încăperea era luminată doar de lumânări, iar eu am crezut că inima ar putea să-mi explodeze de fericire. Chiar am fost nevoită să-mi ating pieptul ca să mă asigur că este încă nevătămată. Trei ferestre imense erau deschise, permițându-le draperiilor umflate să fluture în vânt. În fața ferestrei

din mijloc se aflau o măsuță cu un frumos aranjament floral și două scaune. Alături, era un cărucior cu cel puțin opt deserturi diferite.

— Domnișoarele mai întâi, mi-a spus prințul gesticulând spre cărucior.

Apropiindu-mă, nu m-am putut abține să nu zâmbesc. Eram singuri. Făcuse asta pentru mine. Toate visele mele din copilărie se adevăreau.

Am încercat să mă concentrez la ce era în fața mea. Am văzut bomboane de ciocolată, dar toate aveau forme diferite, deci nu le puteam ghici conținutul. Mini-plăcintele cu frișcă erau așezate în grămezi în spate, mirosind a lămâie, iar în fața mea erau niște produse de patiserie pufoase și ornate.

— Nu știu ce să aleg, i-am mărturisit.

— Atunci nu o face, a zis el, luând o farfurie și punând câte un desert din fiecare fel.

Apoi, a lăsat-o pe masă și a tras scaunul. M-am apropiat, am luat loc, i-am permis să-mi împingă scaunul și l-am așteptat să-și umple și lui o farfurie.

După ce a făcut-o, m-am trezit iar râzând.

— Ți-ai pus suficient? l-am tachinat.

— Îmi plac tartele cu căpșune, s-a apărut el. Avea probabil vreo cinci. Așadar, ești din Patru. Cu ce te ocupi?

A tăiat o bucătică dintr-un desert și a mestecat-o.

— Lucrez la fermă, i-am răspuns, jucându-mă cu o bomboană de ciocolată.

— Adică ai o fermă.

— Cam așa ceva.

Și-a lăsat furculița pe masă și m-a studiat.

— Bunicul a avut o plantație de cafea. I-a lăsat-o unchiului meu, pentru că este cel mai în vârstă, așa că noi toți – eu, părinții și frații mei – lucrăm pe plantație, am mărturisit.

El a tăcut o clipă.

— Deci... ce anume faci?

Am lăsat bomboana de ciocolată în farfurie și mi-am împreunat mâinile în poală.

— În mare parte, culeg boabele. Și dau o mână de ajutor la descojit.

Prințul nu a spus nimic.

— Înainte, era izolată în munți – plantația, adică –, însă acum sunt o mulțime de drumuri în zonă, fapt care facilitează transportul, dar sporește smogul. Eu și familia mea locuim în...

— Oprește-te!

Mi-am privit poala. N-aveam ce face în privința modului în care-mi câștigam traiul.

— Ești din Patru, dar faci munca unuia din Șapte? m-a întrebat calm.

Am dat aprobator din cap.

— Ai mai spus asta cuiva?

M-am gândit la conversațiile mele cu celelalte fete. Aveam tendința să le las să vorbească despre ele. Le povestisem despre frații mei și-mi plăcuse să discutăm despre unele emisiuni televizate pe care le urmăreau celelalte, dar nu credeam să le fi vorbit vreodată despre munca mea.

— Nu, nu cred.

S-a uitat la tavan și din nou la mine.

— Nu trebuie să spui niciodată nimănui cu ce te ocupi. Dacă te întreabă cineva, familia ta deține o plantație de cafea, iar tu îi ajuți să o administreze. Vorbește în linii mari și niciodată să nu lași să se înțeleagă că munca pe care o faci e manuală. Ne-am înțeles?

— Da, Alteță!

M-a mai privit un moment, de parcă ar fi vrut să-și întărească punctul de vedere. Însă ordinul său era tot ce-mi trebuia. Nu l-aș fi nesocotit niciodată.

Concentrându-se din nou la farfuria lui, și-a înfipt un pic mai agresiv furculița în deserturi. Eu eram prea agitată ca să mă ating măcar de ele.

— Te-am jignit, Alteță?

El și-a îndreptat ușor postura și și-a înclinat capul.

— De ce, Doamne iartă-mă, ai crede asta?

— Pari... supărat.

— Ce prostuțe sunt fetele, a mormăit pentru sine. Nu, nu m-ai jignit. Îmi placi. De ce crezi că am venit aici?

— Ca să poți să mă compari cu fetele din Doi și din Trei și să-ți confirmi alegerea de a mă trimite acasă.

Nu intenționasem să fiu atât de directă. Era ca și când cele mai mari griji ale mele s-ar fi luptat pentru spațiul din mintea mea, iar una dintre ele ar fi scăpat în cele din urmă. Mi-am plecat din nou capul.

— Amberly, a murmurat el, iar eu l-am privit pe sub gene și l-am văzut schițând un zâmbet când s-a întins peste masă.

Cu grijă, ca prințul să nu-mi simtă bătăturile în clipa în care mi-ar fi atins pielea aspră, mi-am lăsat mâna într-a lui.

— Nu te trimit acasă. Nu astăzi.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi, dar am clipit ca să nu le vărs.

— Mă aflu într-o poziție unică, mi-a explicat el. Nu încerc decât să înțeleg avantajele și dezavantajele fiecăreia dintre opțiunile mele.

— Presupun că e un dezavantaj că fac munca unuia din Șapte, nu?

— Desigur, mi-a răspuns, însă fără urmă de răutate în voce. Așadar, de dragul meu, asta rămâne între noi, m-a rugat, iar eu am dat aprobator din cap. Mai ai și alte secrete pe care să mi le împărtășești?

Și-a retras mâna încet și a început din nou să-și taie mâncarea. Am încercat să procedez la fel.

— Ei bine, știi deja că mă îmbolnăvesc din când în când.

El s-a oprit.

— Da. Ce se întâmplă, mai exact?

— Nu sunt sigură. Mereu am avut o problemă cu durerile de cap și uneori obosec. Condițiile din Honduragua nu sunt cele mai bune.

Prințul a dat aprobator din cap.

— După micul dejun de mâine, în loc să te duci în Salonul Doamnelor, du-te în aripa spitalului. Vreau ca doctorul Mission să te consulte. Dacă ai nevoie de ceva, sunt sigur că va putea să te ajute.

— Bineînțeles.

În cele din urmă, am reușit să mănânc o bucată din pufoasele produse de patiserie și am vrut să oftez – atât era de delicioasă! Acasă, desertul era o raritate.

— Și ai frați?

— Da, un frate și două surori mai mari.

El s-a strâmbat.

— Pare... aglomerat.

Am râs.

— Câteodată. Acasă, împărțeam patul cu Adele. Este cu doi ani mai mare decât mine. E atât de ciudat să dorm fără ea, încât uneori îngrămădesc o mulțime de perne lângă mine ca să mă amăgesc.

Clarkson a clătinat din cap.

— Dar acum ai atât de mult spațiu pentru tine!

— Da, însă nu sunt obișnuită cu asta. Nu sunt obișnuită cu nimic. Mâncarea este ciudată. Hainele sunt stranii. Până și mirosul e diferit aici, dar n-aș putea spune a ce miroase.

El și-a lăsat tacâmurile deoparte.

— Vrei să spui că în casa mea miroase urât?

Pentru o secundă, m-am îngrijorat că-l jignisem, dar o scânteie jucăușă i se citea în privire.

— Nu, deloc! Dar tot e un miros diferit, o combinație între izul cărților vechi, al ierbii și al parfumului produselor de curățenie pe care le folosesc slujnicele. Mi-aș dori să-l pot îmbutelia cumva ca să-l am mereu cu mine.

— Dintre toate suvenirurile, e de departe cel mai ciudat despre care am auzit, a comentat el voios.

— Ți-ar plăcea un suvenir din Honduragua? Avem un noroi excelent!

Prințul a încercat din nou să-și înăbușe zâmbetul, părând încă temător să izbucnească în râs.

— Foarte generos din partea ta! a comentat el. Sunt nepoliticos adresându-ți toate întrebările astea? Tu ai vrea să afli ceva despre mine?

Am făcut ochii mari.

— Totul! Ce-ți place cel mai mult la slujba ta? Unde ai călătorit? Ai ajutat la formularea vreunei legi? Care e culoarea ta preferată?

Clarkson a clătinat din cap și mi-a dăruit încă unul dintre zâmbetele care-mi topeau inima.

— Albastru, albastru-închis. Și, practic, am fost în toate țările de pe planetă la care poți să te gândești. Tatăl meu vrea să am o vastă educație culturală. Illéa este o națiune grozavă, dar una tânără, ținând cont de toate aspectele. Următorul pas în asigurarea poziției

noastre globale este crearea alianțelor cu țările cu vechime, a spus și a chicotit în barbă. Uneori, cred că tata își dorește ca eu să fi fost fată, ca să mă poată mărita pentru a-și asigura acele legături.

— Presupun că-i prea târziu ca părinții tăi să mai încerce o dată?

Zâmbetul i-a dispărut.

— Cred că de mult timp nu se mai pune problema.

Afirmația lui mai insinua ceva, dar n-am vrut să fiu indiscretă.

— Organizarea este ce-mi place cel mai mult la slujba mea. Faptul că există o ordine. Cineva îmi aduce la cunoștință o problemă, iar eu găsesc o modalitate de rezolvare. Nu-mi place să las lucrurile în aer sau nerezolvate, deși, de obicei, asta nu reprezintă o problemă pentru mine. Sunt prinț și, într-o zi, voi fi rege. Cuvântul meu este lege.

Discursul i-a făcut ochii să strălucească de încântare. Era prima dată când îl vedeam atât de pasionat. Și puteam să-l înțeleg. Deși nu-mi doream putere, eram conștientă de farmecul ei.

Clarkson m-a fixat în continuare cu privirea, iar eu am simțit ceva cald străbătându-mi venele. Poate din cauza faptului că eram singuri, ori poate pentru că părea atât de sigur pe el, eram brusc extrem de conștientă de prezența lui. Mi se părea că fiecare nerv din trupul meu era atașat de fiecare nerv din corpul său, și, stând la masă, o electricitate ciudată a început să umple încăperea.

Prințul trasa cercuri pe masă cu degetul, refuzând să se uite în altă parte. Am început să respir mai repede și, când mi-am permis să-i privesc pieptul, mi s-a părut că și el face același lucru.

I-am urmărit mâinile mișcându-se. Îmi păreau hotărâte, curioase, senzuale, agitate... În mintea mea, am alcătuit o listă întreagă cât m-am holbat la cerculețele pe care le desena pe masă.

Visasem să mă sărute, bineînțeles, dar un sărut rareori era doar un sărut. Cu siguranță m-ar fi ținut de mâini, de talie sau de bărbie. M-am gândit la degetele mele, încă aspre după atâția ani de muncă, și m-am

temut de ce-ar fi gândit dacă l-aș fi atins din nou. Pe moment, îmi doream cu disperare s-o fac.

El și-a dres vocea și și-a mutat privirea, rupând vraja.

— Probabil ar trebui să te-nsoțesc înapoi în camera ta. Este târziu.

Am strâns din buze și m-am uitat în altă parte. Dacă m-ar fi rugat, aș fi privit răsăritul cu el.

S-a ridicat, iar eu l-am urmat în holul principal. Nu știam ce să înțeleg din scurta și târzia noastră întâlnire. Dacă eram sinceră, semănase mai mult cu un interviu. Gândul m-a făcut să chicotesc și Clarkson s-a uitat la mine.

— Ce-i așa de amuzant?

M-am gândit dacă să-i spun sau nu că nu este nimic. Voiam să mă cunoscă și, într-un final, asta ar fi însemnat să-mi depășesc emoțiile.

— Ei bine... am început, dar am ezitat.

„Așa vă cunoașteți unul pe celălalt, Amberly. Vorbind.”

— Ai spus că mă placi... dar nu știi nimic despre mine. Așa te porți de obicei cu fetele care-ți plac? Le chestionezi?

Și-a dat ochii peste cap, nu furios, dar ca și cum ar fi trebuit deja să înțeleg.

— Uiți. Până de curând, n-am...

Sunetul unei uși deschizându-se ne-a făcut să tresărim. Am recunoscut-o imediat pe regină. Am vrut să fac o plecăciune, însă Clarkson m-a împins într-o parte, pe alt hol.

— Să nu-ndrăznești să pleci de lângă mine!

Vocea regelui răsună de-a lungul holului.

— Refuz să discut cu tine când ești așa! i-a răspuns regina, abia îngânând cuvintele.

Clarkson m-a luat în brațe, ferindu-mă și mai mult, dar am bănuț că are nevoie de îmbrățișarea asta mai mult decât mine.

— Cheltuielile tale de luna asta sunt exagerate! a urlat regele. Nu poți să continui așa! Comportamentul de genul acesta e cel care aruncă țara în mâinile rebelilor!

— Oh, nu, dragul meu soț, i-a răspuns ea, cu o falsă dulceață în glas. *Pe tine* te va arunca în mâinile rebelilor. Și, crede-mă... nimeni nu-ți va duce lipsa când se va întâmpla!

— Treci înapoi, căte uneltitoare!

— Porter, lasă-mă să plec!

— Dacă tu crezi că poți să mă dobori cu câteva rochii mult prea scumpe, te înșeli!

S-a auzit cum unul din ei l-a pălmuit pe celălalt. Deodată, Clarkson mi-a dat drumul. A apucat unul din mânerul ușii, întorcându-l, dar era încuiată. L-a încercat pe celălalt și s-a deschis. M-a luat de braț și m-a forțat să intru, închizând ușa în urma noastră.

A început să măsoare cu pasul camera, apucându-și părul cu mâinile de parcă ar fi fost tentat să-l smulgă pe tot. S-a dus lângă canapea, a înșfăcat o pernă și a sfâșiat-o. După ce a terminat, a luat-o pe a doua.

A sfârâmat o măsuță de lângă canapea.

A aruncat mai multe vase în șemineul lucrat în piatră.

A sfâșiat draperiile.

Între timp, m-am lipit de peretele de lângă ușă, încercând să devin invizibilă. Poate trebuia s-alerg sau să mă duc după ajutor, însă nu credeam că pot să-l las singur – nu așa.

După ce a părut să-și fi revărsat toată furia, Clarkson și-a adus aminte că sunt acolo. A traversat grăbit încăperea și s-a oprit în fața mea, cu un deget îndreptat spre chipul meu.

— Dacă spui vreodată cuiva ce ai văzut sau ce am făcut, așa să-mi ajute Dumnezeu...

Însă eu scuturam din cap înainte să termine de vorbit.

— Clarkson...

Lacrimile pline de furie i-au lucit în ochi când a continuat:

— Să nu spui niciodată, ai înțeles?

Mi-am întins mâinile spre fața lui, iar el a tresărit. M-am oprit și am încercat din nou, mișcându-mă și mai lent. Obrajii îi erau calzi, ușor umezi de transpirație.

— N-am ce să spun, l-am asigurat.

Respira atât de rapid.

— Te rog, ia loc! l-am îndemnat eu.

El a ezitat.

— Doar pentru o clipă.

Clarkson a dat aprobator din cap.

L-am tras lângă un scaun și m-am așezat alături, pe podea.

— Pune-ți capul între genunchi și respiră.

M-a privit întrebător, dar m-a ascultat. I-am atins ceafa, trecându-mi degetele prin părul său și pe gât, în jos.

— Îi urăsc, a șoptit el. Îi urăsc!

— Șșș! încearcă să te calmezi.

Prințul și-a ridicat privirea.

— Vorbesc serios. Îi urăsc. Când am să fiu rege, am să-i izgonesc de aici.

— Să sperăm că nu în același loc, am șoptit eu.

A inspirat și apoi a râs. A râs profund și sincer, ca atunci când nu poți să te oprești nici dacă vrei. Așadar, *putea* să râdă. Râsul lui era îngropat, atâta tot, ascuns în spatele tuturor celorlalte lucruri pe care trebuia să le simtă, să le gândească și să le gestioneze. Acum îmi părea mai ușor de înțeles, iar eu aveam să-i prețuiesc întotdeauna râsetele, în mod sigur îi era greu să respire.

— E un miracol că n-au distrus palatul.

A oftat, calmându-se în sfârșit.

Riscând să-l enervez din nou, am îndrăznit să-i adresez o întrebare.

— Mereu a fost așa?

El a dat aprobator din cap.

— Ei bine, nu și atunci când eram copil. Totuși, acum nu se suportă. Nu mi-am dat niciodată seama de ce. Amândoi sunt fideli. Sau, dacă au aventuri, se pricep de minune să le ascundă. Au tot ce le trebuie, iar bunica mi-a povestit că erau foarte îndrăgostiți unul de celălalt. N-are niciun sens.

— Poziția e una dificilă. Pentru ei. Pentru tine. Poate că pur și simplu i-a epuizat, am venit eu cu o explicație.

— Deci, atunci, asta e? Am să fiu ca el, soția mea o să fie ca ea și, în cele din urmă, o să ne ieșim din pepeni?

M-am întins și i-am atins din nou chipul cu mâna. De data asta, nu a tresărit, ci s-a aplecat spre atingerea mea, părând să se fi domolit, cu toate că îngrijorarea tot i se mai citea în privire.

— Nu. Nu trebuie să fii ce nu-ți dorești. Ți place ordinea? Atunci, fă planuri, pregătește-te. Imaginează-ți cum ai vrea să fii ca rege, soț și tată și fă tot ce e necesar pentru asta.

S-a uitat la mine, aproape cu milă.

— Este adorabil că tu crezi că doar de atât este nevoie.

CAPITOLUL 5

Nu mai fusesem niciodată la un control medical.

Mi-am dat seama că, dacă eram cu adevărat aleasă prințesă, avea să devină un lucru obișnuit în viața mea, iar asta mă îngrozea.

Doctorul Mission era amabil și răbdător, dar tot mă jenam să-i permit unui străin să mă vadă goală. Mi-a luat sânge, mi-a făcut radiografii numeroase și m-a împuns cu degetul peste tot, căutând orice ar fi putut fi în neregulă.

La plecare, m-am simțit epuizată. Desigur, nu dormisem bine, iar asta nu mă ajuta. Prințul Clarkson mă lăsase la ușă, sărutându-mi mâna. Și, între încântarea provocată de atingere și grija față de cum se simțea, durase o veșnicie să adorm.

Am intrat în Salonul Doamnelor, un pic neliniștită s-o privesc în ochi pe regina Abby. Mă temeam că ar fi putut să aibă vreun semn vizibil pe undeva. Bineînțeles, era posibil ca ea să-l fi lovit pe rege. Nu eram sigură că voiam să știu.

Însă știam cu siguranță că nu voiam să mai afle și altcineva.

Regina nu era aici, așa că m-am dus să mă așez lângă Madeline și Bianca.

— Bună, Amberly! Unde ai fost în dimineața asta? m-a întrebat Bianca.

— Iar ți-a fost rău? s-a auzit și Madeline.

— Da, dar acum mă simt mult mai bine.

Nu eram sigură dacă vizita la doctor era un secret sau nu, dar am hotărât că, pentru moment, discreția era cea mai bună.

— Bun, pentru c-ai ratat totul! Madeline s-a apropiat și mi-a șoptit. Se zvonește că, aseară, Tia s-a culcat cu Clarkson.

Inima mi s-a strâns.

— Ce?

— Uită-te la ea! Peste umăr, Bianca a aruncat o privire spre Tia, care stătea cu Pesha și Marcy lângă fereastră. Uite ce îngâmfată pare!

— E împotriva regulilor, am spus eu. E împotriva legii.

— Nu prea contează, a șoptit Bianca. *Tu* l-ai refuza?

M-am gândit la cum mă privise în noaptea precedentă, cum îi alunecaseră degetele pe suprafața mesei. Bianca avea dreptate; nu l-aș fi refuzat.

— Totuși, este adevărat? Sau doar un zvon?

La urma urmei, cu mine fusese o mare parte din noapte. Deși nu toată noaptea. Între despărțirea noastră și coborâtul la micul dejun se scurseseră destule ore.

— E foarte rezervată în legătură cu toată chestia asta, a spus Madeline.

— Ei bine, chiar nu ne privește.

Am luat cărțile de joc pe care fetele le aruncaseră la întâmplare pe masă și am început să le amestec.

Bianca și-a lăsat capul pe spate și a oftat zgomotos, iar Madeline și-a pus mâna peste a mea.

— Ne privește. Schimbă întregul joc.

— Acesta nu e un joc, am răspuns. Nu pentru mine.

Madeline voia să spună mai multe, dar ușa s-a deschis deodată. Regina Abby stătea în prag, părând furioasă.

Dacă avea o vânătaie, o mascase foarte bine.

— Care dintre voi este Tia? a vrut ea să știe.

Toate fetele din cameră s-au uitat spre fereastră unde Tia stătea înlemnită, galbenă ca ceara.

— Ei bine?

Tia a ridicat încet mâna, iar regina s-a îndreptat spre ea extrem de nervoasă. Speram ca regina s-o escorteze din cameră înainte să-i facă vreun reproș, dar, din păcate, nu acesta era planul.

— Te-ai culcat cu fiul meu? a întrebat-o ea, fără să se mai deranjeze să fie discretă.

— Maiestate, este un zvon.

Vocea abia i se auzea, însă lumea din încăpere era atât de înlemnită, că eram conștientă de respirațiile lui Madeline.

— Pe care n-ai făcut nimic să-l înăbuși!

Tia s-a bâlbâit, începând poate cinci fraze diferite înainte de a alege una.

— Dacă lăsăm zvonurile în pace, încetează. Negarea cu vehemență a unui fapt implică mereu vinovăția.

— Așadar, negi sau nu?

Era prinsă-n capcană.

— Nu m-am culcat cu el, regina mea.

Nu credeam că mai conta dacă spune sau nu adevărul. Destinul Tiei era pecetluit înainte să se rostească vreun cuvânt.

Regina Abby a apucat-o de păr și a început s-o tragă spre ușă.

— Pleci chiar acum!

Tia a țipat de durere și s-a împotrivit.

— Dar numai prințul Clarkson poate să facă asta, Majestate! Așa sunt regulile!

— Cum și să nu fii o târfă e o regulă! i-a urlat regina la rândul ei.

Tia și-a pierdut echilibrul și a alunecat, așa că regina a ținut-o practic de păr ca să nu cadă. S-a împleticit când regina Abby a împins-o pe podeaua din hol.

— IEȘI AFARĂ!

Ea a trântit ușa și s-a întors imediat către noi. Nu s-a grăbit să ne scruteze chipurile, asigurându-se că-i cunoaștem puterea.

— Permiteți-mi să vă spun ceva foarte clar, a început cu calm, trecând încet pe lângă scaunele și canapelele pe care stăteau fetele, părând glorioasă și înfricoșătoare în același timp. Dacă vreuna dintre voi, răsfățate mici, crede că poate să vină în casa mea și să-mi ia coroana, ar trebui să se gândească de două ori! S-a oprit în fața unui grup de fete care stăteau lângă perete. Și dacă voi credeți că puteți să vă purtați ca niște gunoaie și tot să ajungeți pe tron, veți fi surprinse! a zis și a împuns-o pe Piper în obraz cu degetul. Nu voi accepta așa ceva!

Piper și-a lăsat capul pe spate din cauza forței din degetul reginei, însă nu a reacționat la durere decât după ce regina Abby a trecut mai departe.

— Eu sunt regina. Și sunt iubită. Dacă vreți să vă căsătoriți cu fiul meu și să locuiți în casa mea, veți fi cum vă spun eu să fiți. Ascultătoare. Elegante. Și tăcute. Și-a croit drum printre mese și s-a oprit în fața mea, a Biancăi și a lui Madeline. De azi înainte, singura voastră sarcină este să fiți prezente, să vă

purtați ca niște domnișoare, să stați locului și să zâmbiți.

Mi-a întâlnit privirea când și-a terminat discursul și eu, din prostie, am crezut că este un ordin, așa că am zâmbit. Regina nu s-a amuzat și, oprindu-se, mi l-a șters de pe față cu o palmă.

Eu am scos un geamăt și am căzut peste masă. N-am îndrăznit să mă mișc.

— Aveți zece minute să plecați. Astăzi, prânzul și cina vi se vor aduce în cameră. Nu vreau s-aud nici măcar o vorbă de la niciuna dintre voi!

Am auzit ușa închizându-se, dar tot a trebuit să verific.

— A plecat?

— Da. Ești în regulă? m-a întrebat Madeline, așezându-se în fața mea.

— Mă simt de parcă mi-a crăpat obrazul.

M-am ridicat, însă zvâcnirile din obraz mi-au cuprins tot trupul.

— Oh, Dumnezeu! a exclamat Bianca. Poți să-i vezi amprenta mâinii!

— Piper? am strigat. Unde este Piper?

— Aici, mi-a răspuns printre lacrimi.

M-am ridicat, dar ea se îndrepta deja spre mine.

— Te doare fața? am întrebat-o.

— Mă doare puțin.

A pipăit locul în care o împunsese regina, iar eu am văzut urma lăsată de unghia ei, în formă de semilună.

— Ți-a lăsat un mic semn, dar machiajul ar trebui să-l acopere.

Mi-a căzut în brațe și ne-am ținut una pe cealaltă.

— Ce a apucat-o? a întrebat Nova, dând glas tuturor gândurilor noastre.

— Poate că e exagerat de protectoare cu familia ei, a încercat Skye să ne ofere un răspuns.

Cordaye a pufnit.

— Nu e ca și cum n-am văzut în ce hal bea. Am simțit că duhnește a alcool.

— La televizor e mereu foarte drăguță.

Kelsa s-a abținut, tulburată de întreaga situație.

— Ascultați-mă, le-am zis eu, una dintre noi va ști ce înseamnă să fii regină. Chiar și din exterior,

presiunea pare insuportabilă. M-am oprit să-mi masez obrazul. Mă ardea. Deocamdată, cred că toate ar trebui s-o evităm pe regină cât mai mult posibil. Și haideți să nu-i spunem lui Clarkson despre asta. Nu cred că ne-ar fi de folos să-i denigrăm mama, indiferent ce a făcut.

— Ar trebui să ignorăm incidentul? a întrebat Neema, indignată.

Am ridicat din umeri.

— Nu pot să te oblig, dar eu asta am să fac.

Am tras-o din nou pe Piper aproape de mine și toate am rămas acolo, în tăcere. Sperasem că poate legăturile cu fetele aveau să se făurească datorită muzicii care ne plăcea sau învățând cum să ne machiem. Niciodată nu mi imaginasem că o frică unanimă urma să ne apropie una de cealaltă ca niște surori.

CAPITOLUL 6

Am hotărât să nu-l întreb niciodată. Dacă prințul Clarkson avusese relații intime cu Tia, nu voiam să știu. Și, dacă nu ar fi avut și l-aș fi întrebat, ar fi fost ca și cum aș fi distrus încrederea dintre noi înainte de a o clădi măcar. Mai mult ca sigur era un zvon răspândit chiar de Tia ca să ne intimideze pe noi, restul, și uite ce-a pățit.

Era mai bine ca aceste lucruri să fie ignorate.

Ce nu puteam să ignor însă era durerea care-mi făcea chipul să zvâcnească. La ore bune după palma primită de la regină, obrazul îmi era tot roșu, pulsând de durere.

— E timpul să schimbăm gheața, mi-a spus Emon și mi-a înmănat altă compresă.

— Mulțumesc! i-am răspuns și i-am dat-o pe cea veche.

Când m-am întors în camera mea, rugându-le să-mi dea ceva care să mă ajute împotriva durerii, slujnicele mele m-au întrebat care dintre fetele alese m-a lovit, jurând să-l caute imediat pe prinț. Le-am spus de mai multe ori că niciuna. O slujnică nu ar fi făcut-o. Și, din câte știau ele, fusesem în Salonul Doamnelor toată dimineața, deci mai rămânea o singură variantă.

Nu m-au întrebat. Știau.

— Când aduceam gheața, am auzit că regina va pleca singură într-o mică vacanță săptămâna viitoare, a spus Martha, stând pe podea lângă patul meu.

Eu eram cu fața la fereastră, zidul palatului și cerul deschis ocupând în mod egal priveliștea.

— Serios?

Ea a zâmbit.

— Se pare că numărul de vizitatori a afectat-o nervos, așa că regele i-a cerut să petreacă un timp singură.

Mi-am dat ochii peste cap. Țipă din cauza rochiilor scumpe și apoi o trimite în vacanță. Totuși, n-aveam de gând să mă plâng. O săptămână fără ea părea, acum, o binecuvântare.

— Vă mai doare? m-a întrebat Martha.

Mi-am ferit privirea și am dat aprobator din cap.

— Nu vă faceți griji, domnișoară! Va trece până la sfârșitul zilei.

Am vrut să-i spun că nu durerea era adevărata problemă, ci grija mea că acesta era unul dintre multele semne că viața de prințesă putea fi, în cel mai bun caz, plină de provocări și, în cel mai rău, groaznică.

M-am gândit la ce știam. Regele și regina se iubiseră la un moment dat, dar, acum, se străduiau să-și înfrâneze ura. Regina era o bețivă obsedată de coroană. Regele mai avea un pic și ceda nervos. Iar Clarkson...

Clarkson își dădea toată silința să pară resemnat, calm și stăpân pe sine. Dar, dincolo de toate acestea, râsul îi era copilăresc. Și, când s-a pierdut cu firea, a fost un miracol că a reușit să-și revină.

Nu era ca și când suferința mi-ar fi fost străină. Acasă, lucram până la epuizare. Înduram căldura covârșitoare. Deși faptul că eram din Patru ar fi trebuit să-mi ofere un oarecare nivel de siguranță, aproape că trăiam în sărăcie.

Trebuia să îndur o nouă vitregie a sorții — bineînțeles, dacă prințul Clarkson m-ar fi ales.

Dar, dacă mă alegea, însemna că mă iubește, nu? Și asta nu făcea totul să merite?

— La ce vă gândiți, domnișoară? m-a întrebat Martha.

Am zâmbit și i-am atins mâna.

— La viitor. Ceea ce e inutil, presupun. Ce va fi, va fi.

— Sunteți o dulce, domnișoară! Ar fi norocos să vă aibă.

— Și eu aș fi norocoasă să-l am.

Era adevărat. El era tot ce-mi dorisem vreodată. Însă toate angajamentele pe care le-ar fi presupus viața alături de el erau cele care mă înfricoșau.

Danica a mai probat o pereche de pantofi de-ai Biancăi.

— Îmi vin perfect! Bine, am să-i iau pe aceștia, iar tu ai să-i iei pe ai mei, cei albaștri.

— S-a făcut!

Bianca i-a strâns mâna Danicăi și a zâmbit larg.

Nu ne-a spus nimeni să nu mai intrăm în Salonul Doamnelor în acea săptămână, dar toate fetele au ales s-o facă. În schimb, ne-am grupat și ne-am plimbat dintr-un dormitor în altul, probând hainele celorlalte și vorbind ca de obicei.

Doar că a fost diferit. În lipsa reginei, fetele s-au transformat în... ei bine, fete, toate părând puțin mai ușurate, în loc să ne facem griji în privința protocolului sau să ne purtăm ca niște domnișoare desăvârșite, ne-am îngăduit să fim oamenii care eram înainte ca numele să ne fie extrase, fetele care eram acasă.

— Danica, cred că purtăm aproape aceeași mărime. Pun pariu că am niște rochii care s-ar asorta cu pantofii aceia, m-am oferit eu.

— Am să-ți accept oferta. Ai una dintre colecțiile frumoase. Și Cordaye are. Ai văzut ce-i croiesc slujnicele ei?

Am oftat. Nu știam cum procedau, dar slujnicele lui Cordaye făceau materialul să-i îmbrace trupul într-un mod spectaculos. Și rochiile lui Nova erau mai deosebite ca ale celorlalte. Mă-ntrebam dacă aleasa, câștigătoarea, avea să-și aleagă slujnicele. Depindeam atât de mult de Martha, Cindly și Emon, că nu mă puteam imagina aici fără ele.

— Știți ce este ciudat? am spus eu.

— Ce? mi-a răspuns Martha, căutând prin cutia de bijuterii a Biancăi.

— Într-o zi, nu va fi așa. În cele din urmă, una dintre noi va fi aici singură.

Danica s-a așezat lângă mine la masa Biancăi.

— Știu. Crezi că, parțial, acesta e motivul pentru care regina e atât de furioasă? Poate că este singură de prea mult timp.

Madeline a clătinat din cap.

— Cred că asta e o alegere. Dacă ar vrea, oricine ar putea să-i fie oaspete. Dacă ar mulțumi-o, ar putea să mute o întreagă gospodărie la palat.

— Nu și dacă l-ar deranja pe rege, a răspuns Danica.

— Așa este. Madeline și-a îndreptat din nou atenția asupra cutiei. Nu reușesc să-mi dau seama ce este cu regele. Într-un fel, e detașat de toate. Crezi că la fel va fi și Clarkson?

— Nu, i-am răspuns cu un zâmbet. Clarkson este diferit.

Nimeni n-a mai spus nimic, iar eu mi-am ridicat privirea ca s-o văd pe Danica rânjind ca un drăcușor.

— Ce este?

— E grav, mi-a zis, aproape ca și când m-ar fi compătimit.

— Ce vrei să zici?

— Ești îndrăgostită de el. Mâine ai putea să afli că lovește cu picioarele cățeluși de plăcere, și tot ai fi topită după Clarkson.

Mi-am îndreptat un pic postura.

— S-ar putea însura cu mine. N-ar trebui să-l iubesc?

Madeline a chicotit, iar Danica a insistat.

— Păi, da, însă te porți de parcă l-ai iubi dintotdeauna.

Am roșit și am încercat să nu mă gândesc la ziua în care furasem mărunțiș din poșeta mamei ca să cumpăr un timbru cu fața lui. Încă-l aveam pe o bucată aspră de hârtie pe care o foloseam drept semn de carte.

— Îl respect, m-am apărut eu. Este prințul!

— E mai mult decât atât. Dacă ar trebui să-ți sacrifici viața pentru el, ai face-o.

N-am răspuns.

— Chiar ai face-o! Oh, Dumnezeule!

M-am ridicat.

— Mă duc să aduc niște rochii. Mă întorc imediat!

Am încercat să nu mă tem de gândurile mele. Pentru că, dacă ar fi fost să aleg între mine și el, nu credeam că n-aș fi fost în stare să nu-l pun pe primul loc. Era prinț, iar viața lui era de neprețuit pentru țară. Dar, mai mult decât atât, era de neprețuit pentru mine.

Mi-am alungat gândul.

În plus, nu era ca și cum s-ar fi întâmplat vreodată ceva de genul acesta.

CAPITOLUL 7

Luminile orbitoare din platou trebuiau mereu reglate, iar greutatea rochiilor împodobite cu bijuterii pe care slujnicele mele au insistat să le port pentru *Actualități* a făcut ora aproape de nesuportat.

Noul reporter le intervievea pe fete. Mai rămăseseră destule dintre noi peste care era ușor să se sară și, pentru moment, acesta era scopul meu. Dar, dacă mi s-ar fi adresat o întrebare, n-ar fi fost atât de rău să vină din partea lui Gavril Fadaye.

Fostul crainic regal, Barton Aliroy, s-a pensionat în noaptea în care au fost anunțate noile candidate la Alegere, împărtășind momentul cu noul său înlocuitor ales cu grijă. În vârstă de douăzeci și doi de ani, dintr-o respectabilă familie din Doi și cu o personalitate debordantă, Gavril era o persoană care se făcea ușor plăcută. M-am întristat să-l văd pe Barton plecând... dar nu prea mult.

— Lady Piper, care credeți că ar trebui să fie principalul rol al prințesei? a întrebat Gavril, strălucirea puternică a dinților lui făcând-o pe Madeline să îmi dea un ghiont în braț.

Piper i-a zâmbit încântător și a inspirat de câteva ori, până când liniștea a devenit stânjenitoare.

Atunci mi-am dat seama că toate ar fi trebuit să ne temem un pic de această întrebare. Mi-am îndreptat privirea spre regină, care avea să plece imediat ce filmarea s-ar fi încheiat. Se uita cu atenție la Piper, provocând-o să vorbească după ce ne avertizase să ne ținem gura.

Am aruncat un ochi la monitor și am constatat că era dureros să-i văd chipul.

— Piper? i-a șoptit Pesha, de lângă ea.

În cele din urmă, Piper a clătinat din cap.

În ochii lui Gavril se citea intenția de a găsi o modalitate să salveze situația, să o salveze pe *ea*. Barton ar fi știut cu siguranță cum să procedeze. Gavril era doar un începător.

Am ridicat mâna, iar Gavril s-a uitat recunoscător la mine.

— Am discutat atât de mult despre acest subiect ieri, încât presupun că Piper pur și simplu nu știe de unde să înceapă.

Râsetele celorlalte fete l-au însoțit pe al meu.

— Toate suntem de acord că principala noastră datorie este față de prinț. A-l sluji pe el înseamnă a sluji Illéa – și poate că pare o descriere ciudată, dar faptul că ne îndeplinim rolul îi permite prințului să și-l îndeplinească pe al său.

— Bine formulat, Lady Amberly!

Gavril a zâmbit și a trecut la următoarea întrebare.

Nu m-am uitat la regină. În schimb, m-am concentrat să stau dreaptă când am simțit împunsătura unei noi dureri de cap. Poate din cauza stresului? Dar, atunci, de ce uneori mă durea capul fără motiv?

Pe monitoare, am observat că nu asupra mea ori a rândului în care mă aflam erau îndreptate camerele, așa că mi-am permis să-mi șterg ușor fruntea. Dintre toate lucrurile, îmi dădeam seama că mâinile-mi erau din ce în ce mai catifelate. Voiam să-mi sprijin întru totul capul de braț, dar nu era posibil. Chiar dacă gestul nepoliticos ar fi fost iertat, rochia nu mi-ar fi permis să mă aplec în felul acela.

Mi-am îndreptat spatele, concentrându-mă la respirație. Durerea constantă se amplifică, dar mi-am impus să stau cu spatele drept. Până acum, reușisem să trec peste stările de rău, și în condiții mult mai grave. „Nu-i nimic,” mi-am spus. „Nu trebuie decât să stau pe scaun.”

Întrebările păreau să dureze o veșnicie, deși nu credeam că Gavril vorbise cu toate fetele. În cele din urmă, camerele s-au oprit din filmat și, atunci, mi-am adus aminte că nu terminasem. Înainte să mă pot întoarce în camera mea, mai trebuia să fiu prezentă la cină care, de obicei, dura aproximativ o oră.

— Te simți bine? m-a întrebat Madeline.

Am dat aprobator din cap.

— Probabil că sunt obosită.

Râsetul care s-a auzit ne-a făcut să ne întoarcem. Prințul Clarkson vorbea cu câteva fete din primul rând.

— Îmi place cum îi stă părul în seara asta, a comentat Madeline.

Printul a ridicat un deget spre domnișoarele cărora le vorbise și a ocolit mulțimea, uitându-se la mine. Eu am făcut o mică plecăciune când s-a apropiat și, ridicându-mă, i-am simțit mâna cuprinzându-mi talia, apropiindu-ne și ferindu-ne fețele de ceilalți.

— Te simți rău?

Am oftat.

— Am încercat să ascund durerea. Îmi zvâcnește capul. Trebuie doar să mă întind.

— Ia-mă de braț! Mi-a întins brațul, iar eu i l-am luat. Zâmbește!

Am zâmbit. În ciuda disconfortului, îmi era mai ușor cu el alături.

— Foarte generos din partea ta să mă onorezi cu prezența, a spus suficient de tare încât să audă fetele lângă care ne aflam. Încerc să-mi aduc aminte ce desert îți place cel mai mult.

Nu i-am răspuns, ci am continuat să par fericită când am ieșit din platou. N-am mai zâmbit când am ieșit pe ușă. Ajunși în capătul holului, Clarkson m-a luat în brațe.

— Hai să mergem la doctor!

Am închis ochii. Mi-era din nou greață și începeam să-mi simt tot trupul transpirat. Însă în brațele lui mă simțeam mult mai bine decât pe un scaun sau pe un pat. În ciuda amețelii, să-mi sprijin capul de umărul său mi se părea cel mai grozav lucru din lume.

Asistenta care era azi în aripa spitalului s-a purtat la fel de amabil ca și cealaltă, ajutându-l pe Clarkson să mă așeze pe pat, cu picioarele ridicate pe o pernă.

— Doctorul doarme, a spus ea. A stat treaz toată noaptea și în cea mai mare parte a zilei cu două slujnice – le-a ajutat să nască. Doi băieți, la doar cincisprezece minute unul după celălalt!

Vestea bună m-a făcut să zâmbesc.

— Nu-i nevoie să-l deranjezi, i-am spus eu. E doar o durere de cap și o să-mi treacă.

— Prostii! a răspuns Clarkson. Trimite după o slujnică și aranjează să ne fie adusă cina aici. Îl vom aștepta pe doctorul Mission.

Asistenta a dat aprobator din cap și a plecat.

— Nu-i nevoie să faci asta, i-am șoptit. A avut o noapte grea, iar eu am să-mi revin.

— Aș fi neglijent dacă nu m-aș asigura că ești bine îngrijită.

În mintea mea, am încercat să-i transform cuvintele în unele romantice, dar părea mai mult o obligație din partea lui. Totuși, dacă ar fi vrut, ar fi putut să plece să ia masa cu ceilalți. În schimb, a ales să rămână cu mine.

Nedorindu-mi să fiu nepoliticoasă, am ciugulit la cină, dar tot mă simțeam rău din cauza durerilor de cap. Asistenta mi-a adus niște medicamente, iar eu m-am simțit mai bine înainte ca doctorul Mission să-și facă apariția, cu părul ud, abia ieșit de sub duș. Zvâcniturile erau mai degrabă un puls slab, nu un zgomot asurzitor.

— Vă cer scuze pentru întârziere, Alteță, a spus el cu o plecăciune.

— Nu-i nicio problemă, i-a răspuns prințul Clarkson. În absența dumneavoastră, ne-am delectat cu o cină gustoasă.

— Cum mai stați cu durerea de cap, domnișoară? m-a întrebat doctorul Mission și mi-a luat încheietura ca să-mi verifice pulsul.

— Mult mai bine. Asistenta mi-a dat un medicament care m-a ajutat foarte mult.

Doctorul a scos o mică lanternă și mi-a luminat ochii.

— Poate ar trebui să luați ceva zilnic. Știu că încercați să găsiți un remediu de îndată ce le simțiți, dar e posibil să putem preveni aceste dureri de cap. Nu sunt sigur, dar am să văd ce soluție pot să vă ofer.

— Mulțumesc! Mi-am încrucișat brațele în poală. Cum se simt bebelușii?

Doctorul radia.

— Perfect! Sunt grăsuți și sănătoși.

Gândindu-mă la cei doi care veniseră pe lume astăzi în palat, am zâmbit. Aveau, oare, să fie prieteni? Și să crească povestindu-le tuturor cum se născuseră la doar câteva minute diferență unul de celălalt?

— Apropo de copii, voiam să discut cu dumneavoastră despre câteva dintre rezultatele

consultului medical.

Buna dispoziție mi-a dispărut de pe chip și mi-a părăsit tot corpul. M-am așezat mai bine, pregătindu-mă.

Din expresia lui, îmi dădeam seama că urma să fiu condamnată la ceva.

— Rezultatele testelor dumneavoastră indică prezența mai multor toxine în sânge. Dacă nivelul este atât de mare la câteva săptămâni după ce ați părăsit provincia natală, presupun că, atunci când erați acolo, era mult mai ridicat. Pentru unii oameni, lucrul acesta nu ar fi o problemă. Corpul reacționează, se adaptează și poate supraviețui fără niciun efect advers. Pe baza a ceea ce mi-ați spus despre familia dumneavoastră, aș spune că doi dintre cei patru frați sunt în situația pe care tocmai v-am menționat-o. Însă una din surorile dumneavoastră are sângerări nazale, nu?

Am dat aprobator din cap.

— Iar dumneavoastră aveți constant dureri de cap?

Am aprobat din nou dând din cap.

— Suspectez că trupul dumneavoastră nu tolerează bine toxinele. Analizând rezultatele testelor și câteva dintre aspectele personale pe care mi le-ați împărtășit, cred că veți avea aceste momente de oboseală, greutate și durere probabil toată viața.

Am oftat. Ei bine, nu era mai grav decât ce simțeam acum. Și cel puțin pe Clarkson nu părea să-l deranjeze starea mea.

— În plus, și fertilitatea dumneavoastră mă îngrijorează.

M-am holbat la el și, cu coada ochiului, l-am văzut pe Clarkson foindu-se pe scaun.

— Dar... de ce? Mama a avut patru copii. Iar ea și tatăl meu provin din familii numeroase. Doar obosesc, atâta tot.

Doctorul Mission a rămas calm, rece, de parcă n-ar fi discutat despre cele mai intime lucruri din viața mea.

— Da, și chiar dacă genetica vă ajută, conform testelor, se pare că trupul dumneavoastră nu va fi... un mediu favorabil pentru făt. Dacă ați concepe un copil – s-a oprit, aruncându-i o privire prințului înainte să se

uite din nou la mine —, s-ar putea să nu corespundă... anumitor sarcini.

Anumitor sarcini. Adică n-avea să fie îndeajuns de inteligent, suficient de sănătos ori de bun încât să fie prinz.

Stomacul mi s-a întors pe dos.

— Sunteți sigur? am întrebat în șoaptă.

Clarkson și-a îndreptat privirea spre doctor, așteptând confirmarea. Am presupus că informația aceasta era deosebit de importantă pentru el.

— Da, acesta ar fi cel mai bun scenariu, dacă ați reuși să rămâneți însărcinată.

— Vă rog să mă scuzați!

Am sărit din pat și am fugit spre baia de lângă intrarea în aripa spitalului, m-am repezit într-un separeu și, în cele din urmă, am vărsat tot ce mâncasem ori băusem.

CAPITOLUL 8

Trecuse o săptămână. Clarkson nici măcar nu se uita la mine. Eram distrusă. Prostește, îmi permisesem să cred că era posibil. Depășind stânjeneala primei noastre conversații, mi se păruse că-și dăduse toată silința să mă vadă, să aibă grijă de mine.

În mod clar, etapa aceasta se încheiase.

Eram sigură că într-o bună zi Clarkson avea să mă trimită acasă. Până la urmă, inima mea și-ar fi găsit alinarea. Dacă eram norocoasă, întâlneam pe altcineva... și ce puteam să-i spun? Să nu fiu în stare să concep un moștenitor vrednic pentru tron era ceva teoretic, o posibilitate îndepărtată. Dar să nu pot să concep niciun prunc sănătos? Era prea mult de îndurat.

Mâncam doar când credeam că oamenii mă priveau. Dormeam numai când eram prea epuizată să nu o fac. Trupului meu nu-i păsa de mine, așa că eu de ce aș fi avut grijă de el?

Regina se întorsese din vacanță, *Actualitățile* continuau, iar zilele în care stăteam la nesfârșit ca niște păpuși se scurgeau una după alta. Totul era neînsemnat pentru mine.

Eram în Salonul Doamnelor, lângă fereastră. Soarele îmi aducea aminte de Honduragua, deși aerul era mai uscat aici. M-am așezat rugându-mă, implorându-L pe Dumnezeu să facă în așa fel încât Clarkson să mă trimită acasă. Mi-era prea rușine să le scriu alor mei și să le dau veștile proaste, dar faptul că mă aflu printre toate aceste fete și ambițiile lor de a face parte dintr-o castă mai bună înrăutățea totul. Aveam limite. Nu puteam să sper la asta. Cel puțin acasă nu trebuia să mă mai gândesc la nimic. Madeline a venit lângă mine și mi-a masat spatele cu o mână.

— Te simți bine?

Am reușit să zâmbesc slab.

— Sunt doar obosită. Nu e nicio noutate.

— Ești sigură? S-a așezat și și-a netezit rochia. Pari... altfel.

— Ce scopuri ai în viață, Madeline?

— La ce te referi?

— Exact la asta. Care sunt visele tale? Dacă ai putea obține tot de la viață, ce ți-ai dori?

Ea a zâmbit gânditoare.

— Să fiu noua prințesă, desigur. Să am mii de admiratori, să dau petreceri la fiecare sfârșit de săptămână și Clarkson să-mi mănânce din palmă. Tu n-ai vrea același lucru?

— E un vis frumos. Și care e cel mai *mărunt* lucru pe care ți l-ai dori în viață?

— Cel mai mărunt? De ce s-ar gândi cineva la asta?

A rânjit, glumind, deși nu înțelegea.

— Dar n-ar trebui să existe așa ceva? N-ar trebui să existe un minimum pe care să ți-l ofere viața? E prea mult să-ți dorești o slujbă pe care să nu o urăști sau un bărbat pe care să-l ai și să-l păstrezi lângă tine cu adevărat? E prea mult să vrei un copil? Chiar și unul pe care alții l-ar considera cu probleme? N-aș putea să am măcar asta?

Vocea mi s-a frânt, iar eu mi-am acoperit gura cu mâna, de parcă oasele fragile ar fi fost suficiente să oprească durerea.

— Amberly? a șoptit Madeline. Ce s-a întâmplat?

Am clătinat nimic.

— Nimic, am nevoie doar de odihnă.

— N-ar trebui să fii aici acum. Lasă-mă să te conduc în camera ta.

— Regina se va supăra.

Ea a chicotit o dată.

— Când nu e regina supărată?

Am oftat.

— Când e beată.

De data asta, Madeline a râs mai ușor și mai sincer, și și-a acoperit gura, sperând să nu atragă atenția. M-am simțit mai bine s-o văd așa și, când s-a ridicat, mi-a fost mai ușor să o urmez.

Nu mi-a mai pus alte întrebări, dar mă gândeam că aș fi putut să-i spun înainte să plec. Ar fi fost frumos să am pe cineva care să-mi știe secretul.

Când am ajuns în dreptul camerei mele, m-am întors și am îmbrățișat-o o vreme, iar ea nu m-a grăbit. În clipa aceea, viața mi-a oferit minimul de care aveam nevoie.

M-am îndreptat spre pat, dar, înainte să mă strecor sub așternuturi, am îngenuncheat și mi-am împreunat mâinile în rugăciune.

„Cer prea multe?”

A mai trecut o săptămână. Clarkson a trimis două fete acasă. Mi-am dorit din toată inima să fi fost eu.

De ce nu mă trimisese pe mine?

Îl știam pe Clarkson ca fiind dur, însă nu credeam că este nemilos și m-ar tachina cu o poziție pe care nu aș fi avut-o niciodată.

Mă simțeam de parcă aș fi fost somnambulă, participând într-o doară la competiție, ca o fantomă care-și relua de nenumărate ori ultimii pași. Lumea părea doar o umbră, iar eu o traversam târșându-mi picioarele, dezinteresată și obosită.

Nu a durat mult până când fetele au încetat să-mi mai pună întrebări. Din când în când, le simțeam privirea apăsătoare. Însă mă îndepărtasem și ele păreau să fi înțeles că cel mai bine era să nu mă abordeze. Regina nu mă observa... Cei mai mulți nu mă observau, iar pe mine nu mă deranja prea mult să fiu singură cu grijile mele.

Aș fi putut s-o lungesc așa mult și bine. Dar, într-o zi la fel de neinteresată și de plictisitoare ca oricare dintre altele de până atunci, m-am simțit atât de rău, încât mi-am dat seama că toți părăsiseră sala de mese abia când am sesizat pe cineva în costum stând în fața mea, de cealaltă parte a mesei.

— Te simți rău.

Mi-am ridicat privirea către Clarkson și aproape la fel de repede m-am uitat în altă parte.

— Nu, doar că-n ultima vreme sunt mai obosită decât de obicei.

— Ești slăbită.

— Ți-am spus că sunt obosită.

El a dat cu pumnul în masă, iar eu am tresărit, uimită să-i văd chipul din nou. Inima mea adormită nu știa ce să facă.

— Nu ești obosită, ci bosumflată, a spus cu hotărâre. Înțeleg de ce, dar trebuie să treci peste asta.

Să trec peste asta? *Să trec peste asta?*

Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— Știind tot ce știi, cum poți să fii atât de răutăcios cu mine?

— Răutăcios? a răspuns el, aproape scuipând cuvântul. Îți fac o favoare că te trag de pe marginea prăpastiei. Ai să te omori așa. Ce vei demonstra? Ce vei obține cu asta, Amberly?

Chiar dacă mi-a vorbit aspru, vocea lui a părut să-mi dezmiereze numele.

— Te îngrijorează faptul că s-ar putea să nu ai copii? Și ce dacă? Dacă mori, n-ai să ai nicio șansă. A luat farfuria din fața mea, încă plină cu șuncă, ouă și fructe, și a împins-o către mine. Mănâncă!

Mi-am șters lacrimile și m-am holbat la mâncare. Stomacul mi s-a revoltat numai văzând-o.

— Este prea mult. Nu pot să mănânc.

Mi-a vorbit mai încet și s-a apropiat.

— Atunci, ce poți să mănânci?

Am ridicat din umeri.

— Pâine... poate.

Clarkson s-a ridicat și a pocnit din degete, chemând un majordom.

— Alteță, a început el cu o plecăciune adâncă.

— Coboară în bucătărie și întoarce-te cu pâine pentru Lady Amberly. Să fie de mai multe feluri.

— Imediat, domnule!

S-a întors și aproape a fugit din încăpere.

— Și pentru numele lui Dumnezeu, adu și niște unt! a strigat Clarkson în urma lui.

Alt val de rușine m-a cuprins. Ca și când nu era destul de rău că-mi ruinam șansele cu lucruri pe care nu le puteam controla, era și mai umilitor să mi le ruinez cu unele pe care puteam să le controlez.

— Ascultă-mă, a stăruit el cu blândețe.

Am reușit să-l privesc din nou.

— Să nu mai faci asta niciodată. Nu mă mai contrazice pur și simplu.

— Da, domnule, am mormăit eu.

Prințul a clătinat din cap.

— Pentru tine sunt Clarkson.

Și, ca să-i zâmbesc, a meritat să-mi adun toate puterile.

— Trebuie să fii ireproșabilă, înțelegi? O candidată exemplară. Până astăzi, nu credeam că voi fi nevoit să-ți spun asta, dar acum mi se pare că este cazul: să nu dai nimănui niciun motiv să se îndoiască de competența ta.

Am rămas uluită. Ce voia să spună? Dacă aș fi gândit mai limpede, l-aș fi întrebat.

Nu a trecut mult și majordomul s-a întors cu o tavă plină de chifle, pâini împletite și franzele, iar Clarkson a făcut un pas înapoi.

— Până data viitoare.

Și-a înclinat capul și a plecat, cu mâinile la spate.

— Este suficient, domnișoară? m-a întrebat majordomul, iar eu mi-am îndreptat privirea obosită spre mâncare.

Am dat aprobator din cap, am luat o chiflă și am mușcat.

Este ciudat să descoperi cât de mult contezi pentru oameni pe care nu-i credeai cu adevărat interesați de tine. Sau să afli că degradarea ta lentă se manifestă, într-o mai mică măsură, și în ceilalți.

Când am întrebat-o pe Martha dacă ar deranja-o să-mi aducă un castronel cu căpșune, ochii i s-au umplut de lacrimi. Când am râs la gluma Biancăi, am observat că Madeline a exclamat oarecum înainte să râdă și ea. Și Clarkson...

Singura dată când îl văzusem cu adevărat supărat a fost noaptea în care i-am auzit pe părinții lui certându-se, iar eu mi-am dat seama că faptul că se enervase puțin era modul prin care-și manifesta grija față de ei. Că se deranja atât de mult pentru mine... nu era felul meu preferat prin care el să-mi arate că-i pasă. Dar, dacă i se părea potrivit, însemna că are sens.

În noaptea aceea, când m-am băgat în pat, mi-am promis două lucruri: dacă lui Clarkson îi păsa atât de mult, atunci n-aveam să mă mai victimizez. De a doua zi, urma să mă port ca o concurentă. În al doilea rând, nu intenționeam să-i mai dau lui Clarkson Schreave niciun motiv să se mai supere.

Lumea lui părea o furtună a cărei oază de liniște aveam să fiu eu.

CAPITOLUL 9

— Să fie roșie, a insistat Emon. Întotdeauna arătați uimitor în roșu.

— Dar n-ar trebui să fie o nuanță prea simplă. Poate ceva mai intens, un roșu de culoarea vinului.

Cindly a scos altă rochie, mult mai închisă la culoare ca prima.

Am oftat încântată.

— Asta este!

Nu eram înflăcărată ca unele dintre fete și nu eram din Doi – însă începeam să cred că puteam să strălucesc și altfel. Hotărâsem că aveam să-ncetez să mă mai îmbrac precum o prințesă și să-ncep să mă îmbrac ca o regină.

Nu trebuia să te străduiești mult să observi că era o diferență clară între cele două poziții. Aleselor li se ofereau imprimeuri florale sau rochii croite din materiale subțiri ca un voal. Rochiile reginei erau declarații în sine, îndrăznețe și impunătoare. Dacă personalitatea mea nu era așa, măcar hainele mele puteau fi.

Și exersam ca să mă mișc altfel. Dacă în Honduragua m-ar fi întrebat ce era mai dificil, să lucrez afară toată ziua ori să încerc să am o postură decentă zece ore la rând, răspunsul meu ar fi fost prima variantă. Acum, începeam să am dubii.

Subtilitățile erau cele pe care voiam să le stăpânesc, lucrurile imposibil de numit ce pluteau în jurul unei fete din Unu. În seara asta, la *Actualități*, voiam să mă înfățișez ca alegerea evidentă. Poate dacă arătam așa, puteam să mă simt astfel.

Ori de câte ori simțeam o urmă de îndoială, mă gândeam la Clarkson. Noi nu trăiserăm niciun moment copleșitor, decisiv, dar, când îmi făceam griji că nu mă ridicam la înălțimea așteptărilor, mă agățam de lucrurile mărunte. Îmi spusese că mă place și să nu-l contrazic. Poate că plecase, dar se și întorsese, și asta era suficient cât să-mi dea speranță. Așa că m-am îmbrăcat cu rochia roșie, am luat o pastilă ca să previn

o durere de cap și m-am pregătit să dau tot ce-i mai bun din mine.

Nu eram tocmai pregătite pentru clipa în care ni s-ar fi adresat sau nu întrebări sau pentru o discuție. Presupuneam că era o parte din procesul Alegerii: să găsească pe cineva care să fie în stare să gândească pe moment. Așa că am fost dezamăgită când *Actualitățile* s-au încheiat fără ca noi să avem ocazia să vorbim. Mi-am zis să nu mă las deranjată de asta. Dar, deși toată lumea din jurul meu răsufla ușurată, eu eram descurajată.

Clarkson venea în direcția mea, iar eu m-am înveselit imediat. Voia să-mi ceară să ne întâlnim. Eram sigură! Eram sigură!

Însă el s-a oprit în fața lui Madeline, i-a șoptit ceva la ureche, iar ea a chicotit când l-a aprobat, dând entuziasmată din cap. Prințul i-a întins o mână, permițându-i să înainteze, dar, înainte să o urmeze, s-a retras și mi-a șoptit lângă obraz:

— Așteaptă-mă.

A plecat fără să se uite în urmă, dar nu aveam nevoie să o facă.

— Sunteți sigură că nu vă mai trebuie nimic, domnișoară?

— Da, Martha, mulțumesc! Ar trebui să fie totul în regulă.

Micșorasem luminile din camera mea, fără să dezbrac rochia, și aproape că rugasem pe cineva să-mi trimită un desert, dar eram sigură că prințul mâncase deja.

Nu eram sigură de ce, dar îmi simțeam trupul cald, de parcă pielea mea încerca să-mi spună că această seară conta. Voiam să fie perfectă.

— Veți trimite după mine, nu-i așa? Nu ar trebui să fiți singură noaptea.

M-am întins după mâinile ei, iar ea nu a ezitat să mă lase să i le țin.

— De îndată ce prințul va pleca, voi trimite după tine.

Martha a dat aprobator din cap și mi-a strâns mâinile înainte să plece.

Am fugit în baie, mi-am verificat coafura, m-am spălat pe dinți și mi-am netezit rochia. Trebuia să mă calmez. Fiecare centimetru al pielii mele era treaz, așteptându-l.

M-am așezat la masa mea, concentrându-mă la vârfurile degetelor, la palme și încheieturi. La coate, umeri și gât – la toate, rând pe rând, în încercarea de a mă liniști. Bineînțeles, totul s-a dovedit perfect inutil când Clarkson a bătut la ușă.

Nu a așteptat să-i răspund, ci a intrat direct. M-am ridicat ca să-l întâmpin și am vrut să fac o plecăciune, însă ceva din ochii lui m-a tulburat. L-am urmărit pășind cu o privire concentrată.

Mi-am atins stomacul cu mâna, dorindu-mi ca fluturașii să se potolească. Nu voiau să o facă.

Fără niciun cuvânt, mi-a atins obrazul cu mâna, dându-mi părul după ureche, după care mi-a ridicat bărbia. Un zâmbet i s-a întrezărit pe chip chiar înainte să se aplece spre mine.

În copilărie, îmi imaginasem de sute de ori primul sărut cu Clarkson. Aparent, nu visasem la ceva atât de intens.

M-a îndrumat, ținându-mă aproape. Am crezut că poate aveam să pășesc greșit sau să mă împiedic, dar, cumva, m-am trezit cu mâinile în părul său, ținându-l la fel de strâns. S-a aplecat, iar eu m-am înclinat spre el, plăcut surprinsă de cât de bine ne potriveau.

Era bucurie. Era iubire. Atât de multe cuvinte despre care auzi și citești, și acum... acum le cunoșteam.

Când în cele din urmă s-a retras, n-am mai simțit fluturași sau furnicături. Un sentiment cu totul nou îmi străbătea pielea.

Deși amândoi respiram rapid, asta nu l-a împiedicat să vorbească.

— Arăți uimitor în seara asta. Mă gândeam că ar trebui să știi. De pe brațe și peste claviculă, degetele i-au ajuns în părul meu. Absolut uimitor!

M-a mai sărutat o dată și a plecat, oprindu-se în prag pentru a mă privi încă o dată.

M-am îndreptat spre pat și m-am prăbușit pe el. Voiam s-o chem pe Martha ca să mă ajute să dezbrac rochia, dar mă simțeam atât de frumoasă, încât pur și simplu am trăit momentul.

CAPITOLUL 10

În dimineța următoare, pielea mă furnica din senin. Fiecare mișcare, fiecare atingere sau adiere mă făcea să simt din nou acea căldură inundându-mă, iar mintea îmi zbura la Clarkson ori de câte ori se întâmpla.

La micul dejun i-am surprins privirea de două ori și, în ambele dăți, s-a arătat mulțumit. Mi se părea că un secret delicios plutea deasupra noastră.

Deși niciunul dintre noi nu era sigur dacă zvonurile despre Tia fuseseră adevărate, am hotărât să-i consider izgonirea drept povață și să păstrez noaptea trecută pentru mine. Faptul că nimeni nu știa făcea totul mai bun, cumva mai sacru, iar eu am păstrat sărutul nostru ca pe o comoară.

Singurul dezavantaj al sărutului era că făcea insuportabilă fiecare clipă departe de el. Trebuia să-l văd din nou, să-l ating din nou. Dacă m-ar fi întrebat cineva ce am făcut în ziua aceea, n-aș fi fost în stare să răspund. Respiram numai pentru el, și nimic nu a mai contat până când n-am fost în camera mea și m-am îmbrăcat pentru cină, promisiunea de a-l vedea fiind singurul lucru care mă făcea să nu mă pierd cu firea.

Slujnicele mele îmi aprobau întru totul ideile privind noua mea înfățișare, iar rochia din această seară era și mai grozavă: de culoarea mării, cu talie înaltă și o fustă care se umfla în urma mea. Era poate un pic prea extravagantă pentru cină, dar mie tot îmi plăcea.

Mi-am ocupat locul în sala de mese, roșind când Clarkson mi-a făcut cu ochiul. Îmi doream ca lumina să fi fost mai bună, ca să-i văd cu adevărat chipul. Le invidiam pe fetele din cealaltă parte a camerei pentru că lumina din ce în ce mai slabă a zilei străbătea prin ferestre și le cădea pe umeri.

— Iar se încruntă, a șoptit Kelsa în direcția mea.

— Cine?

— Regina. Uită-te la ea.

Am aruncat o privire spre capul mesei. Kelsa avea dreptate. Regina arăta de parcă aerul în sine ar fi enervat-o. Cu furculița, a luat o bucată de cartof, a împuns-o și a trântit-o înapoi în farfurie.

Am văzut câteva fete tresărind din cauza sunetului.

— Mă-ntreb ce s-a întâmplat, i-am șoptit la rândul meu.

— Nu cred că s-a întâmplat ceva. E unul dintre acei oameni care nu pot să fie fericiți. N-ar fi de ajuns nici dacă regele ar trimite-o în vacanță o dată la două săptămâni. Nu va fi mulțumită până nu vom pleca toate.

Kelsa o disprețuia pe regină pentru că avea o atitudine ofensatoare. Bineînțeles, înțelegeam de ce. Totuși, de dragul lui Clarkson, nu puteam să o urăsc.

— Mă-ntreb ce va face după ce Clarkson va alege, am zis cu voce tare.

— Nici nu vreau să mă gândesc la asta. Kelsa a băut din paharul ei cu cidru spumos. Este singura care mă face să nu mi-l doresc.

— Nu m-aș îngrijora prea mult, am glumit eu. Palatul e destul de mare încât să poți să o eviți în majoritatea zilelor, dacă vrei.

— Excelent spus! S-a uitat în jur, să vadă dacă ne urmărea careva. Crezi că există vreo temniță în care să o închidem?

Am râs în ciuda mea. Dacă n-aveam dragoni pe care să-i întemnițăm, ea era o alegere destul de bună.

S-a întâmplat atât de repede, așa cum am presupus că era menit să se petreacă. Am văzut cum toate ferestrele s-au spart aproape simultan când obiectele au zburat prin ele. Celelalte Alese au strigat zgomotos când sticla a căzut, iar Nova părea să fi fost lovită în cap de orice spărsese fereastra de deasupra ei. Câtă vreme câțiva au încercat să vadă de unde se aruncase, ea s-a rezemat de masă, legănându-se.

M-am uitat la cheștiile ciudate din mijlocul sălii de mese.

Semănau cu niște conserve mari de supă. Când am mijit ochii, încercând să descifrez mângăliturile de pe partea laterală a uneia din apropierea mea, cea de lângă ușă a explodat, umplând încăperea de fum.

— Fugiți! a strigat Clarkson când a explodat alta. Ieșiți!

Lăsându-și la o parte problemele, regele a prins-o pe regină de braț și a tras-o afară din încăperea. Am văzut

două fete grăbindu-se către mijlocul sălii de mese, iar Clarkson le-a condus spre ieșire.

În câteva secunde, fumul negru a umplut încăperea, iar asta și țipetele m-au făcut să-mi pierd concentrarea. M-am întors și m-am uitat după fetele care ocupaseră scaunele de lângă mine. Dispăruseră.

Fugiseră, desigur. M-am învârtit din nou, dar m-am pierdut imediat în fum. Unde era ușa? Am inspirat adânc, încercând să mă calmez și, în schimb, m-am trezit înecându-mă cu fumul. Am bănuț că nu era unul obișnuit. Mă mai apropiasem prea mult de un foc de tabără, dar acesta... acesta era diferit. Trupul meu se simțea obligat să se odihnească. Știam că nu este bine. Ar fi trebuit să-mi doresc să lupt.

Am intrat în panică. Trebuia să mă orientez. Masa. Dacă reușeam să găsesc din nou masa, nu trebuia decât să mă-ntorc la dreapta. Mi-am fluturat brațele, tușind din cauza respirației prea rapide și a gazului inhalat. M-am împiedicat și m-am lovit de masă, care nu era unde credeam că ar fi trebuit să fie. Însă nu mi-a păsat – era suficient. Mi-am sprijinit mâinile de o farfurie încă plină cu mâncare și am pipăit masa în lungul său, dărâmând paharele și împiedicându-mă de scaune.

Nu aveam să reușesc să ies.

Nu puteam să respir și eram atât de obosită!

— Amberly!

Mi-am ridicat privirea, dar nu am reușit să văd nimic.

— Amberly!

M-am lovit cu capul de masă, tușind din cauza efortului. Nu l-am mai auzit și n-am văzut decât fumul.

Am început să bat iar în masă. Nimic.

Am mai încercat o dată și, în mijlocul bătăilor, am atins cu mâna altă mână.

Ne-am întins unul după celălalt, iar el m-a târât în grabă.

— Vino! a reușit să-mi spună, trăgându-mă după el.

Mi se părea că n-aveam să ieșim niciodată din cameră, dar, apoi, m-am izbit cu umărul de cadrul ușii. Clarkson m-a ținut de mână, îndemnându-mă să înaintez, însă eu nu voiam decât să mă odihnesc.

— Nu! Hai!

Înaintând pe hol, am văzut alte câteva fete zăcând pe jos. Unele gâfâiau încercând să respire și cel puțin două vomitaseră din cauza gazului.

Clarkson m-a tras pe lângă ultima dintre fete și, apoi, am căzut amândoi la pământ, inhalând aerul proaspăt. Era imposibil ca atacul – și eram sigură că asta fusese – să fi durat mai mult de două sau trei minute, dar mă simțeam de parcă aș fi alergat la maraton.

Zăceam întinsă pe braț și mă durea, însă trebuia să depun prea mult efort ca să-mi schimb poziția. Clarkson nu se mișca, dar îi vedeam pieptul mișcându-i-se. După o clipă, s-a întors către mine.

— Ești în regulă?

Am avut nevoie de toată puterea ca să-i răspund.

— Mi-ai salvat viața. M-am oprit, gâfâind. Te iubesc!

Mă imaginasem spunând acele cuvinte de nenumărate ori, dar niciodată așa. Totuși, nu mă puteam sinchisi să regret când am leșinat, sunetele gărzilor care se înarmau răsunându-mi în urechi.

Când m-am trezit, aveam ceva pe față. Am întins mâna și am dat peste o mască de oxigen, cam ca aceea pe care o văzusem după ce Samantha Rail fusese prinsă în acel incendiu.

Am întors capul spre dreapta și am văzut că biroul la care stătea de obicei asistenta și ușa erau, practic, lângă mine. În cealaltă direcție, aproape fiecare pat din aripa spitalului era ocupat. Nu-mi dădeam seama cât de multe fete erau aici, lucru care mă făcea să mă-ntreb câte dintre ele erau în regulă... sau dacă vreuna dintre ele nu supraviețuise.

În speranța de a putea vedea mai mult, am încercat să mă ridic în capul oaselor. Și, aproape imediat ce am reușit, Clarkson m-a văzut și a venit spre mine.

Nu simțeam că sunt amețită sau că respir greu, așa că mi-am scos masca. Și el se mișca greoi, încă revenindu-și de pe urma efectelor gazului. Când în cele din urmă a ajuns lângă mine, s-a așezat pe marginea patului meu și mi-a vorbit încet.

— Cum te simți?

Vocea îi era răgușită.

— Cum de... Am încercat să-mi dreg glasul. Și eu vorbeam ciudat. Cum de poate să conteze starea mea? Nu-mi vine să cred că te-ai întors acolo. Sunt mai bine de douăzeci de fete ca mine. Tu ești unul singur.

Clarkson a întins o mână, cerând-o pe a mea.

— Nu prea poți fi înlocuită, Amberly.

Am strâns din buze pentru că nu voiam să plâng. Moștenitorul tronului înfruntase pericolul de dragul meu. Sentimentul care însoțea conștientizarea acestui fapt era aproape prea frumos de îndurat.

— Lady Amberly, a spus doctorul Mission, apropiindu-se. Mă bucur să văd că v-ați trezit în sfârșit!

— Celelalte sunt bine? am întrebat cu o voce atât de străină urechilor mele.

Doctorul i-a aruncat rapid o privire lui Clarkson.

— Sunt pe cale să se însănătoșească.

Ei omiteau ceva, dar aveam să-mi fac griji mai târziu în privința asta.

— Totuși, ați fost destul de norocoasă. Alteța Sa a reușit să scoată cinci fete, inclusiv pe dumneavoastră.

— Prințul Clarkson este curajos. Sunt de acord. Sunt foarte norocoasă.

Mâna mea era încă într-a lui, iar eu i-am strâns-o ușor.

— Da, a răspuns doctorul Mission, dar iertați-mi întrebarea: a fost justificat acest act de curaj?

Amândoi ne-am întors către el, însă Clarkson a fost cel care a vorbit.

— Poftim?

— Alteță, i-a răspuns doctorul încet, cu siguranță știți că regele n-ar fi de acord să dedicați atât de mult timp unei fete care nu este demnă de dumneavoastră.

Dacă m-ar fi lovit, m-ar fi durut mai puțin.

— Șansele să dea naștere unui moștenitor sunt, în cel mai bun caz, reduse. Și aproape v-ați pierdut viața salvând-o! Încă nu i-am adus la cunoștință regelui starea ei, întrucât eram sigur că o veți trimite din milă acasă odată ce ați fi aflat. Dar, dacă lucrurile nu se schimbă, va trebui să-i atrag atenția.

A urmat o pauză lungă înainte ca prințul să-i răspundă.

— Cred că am auzit mai multe fete spunând că le-ai atins cam prea mult când le-ai controlat astăzi, a spus el cu răceală.

Doctorul a mijit ochii.

— Ce vreți să...

— Și care dintre ele a spus că i-ai șoptit ceva foarte nepotrivit la ureche? Presupun că nu contează.

— Dar eu niciodată...

— Nu are importanță. Eu sunt prințul. Cuvântul meu nu poate fi pus la îndoială. Și dacă doar dau de înțeles că ai îndrăznit să-mi atingi femeile în vreun fel neprofesionist, s-ar putea să te trezești în fața unui pluton de execuție.

Inima îmi bătea nebunește. Voiam să-l opresc, să-i spun că nu trebuia să amenințe pe nimeni cu moartea din cauza asta. Cu siguranță problema putea fi rezolvată prin alte metode. Însă știam că nu era momentul să vorbesc.

Doctorul Mission a înghițit în sec când Clarkson a continuat să vorbească.

— Dacă-ți prețuiești cât de cât viața, atunci îți sugerez să nu te amesteci în a mea. Ne-am înțeles?

— Da, Alteță! a răspuns doctorul Mission, făcând rapid și o plecăciune.

— Excelent! Acum, Lady Amberly se simte bine? Poate să se odihnească în confortul camerei sale?

— Am să chem o asistentă să-i verifice imediat semnele vitale.

Clarkson și-a fluturat brațul, iar doctorul a plecat.

— Îți vine să crezi ce tupeu a avut? Ar trebui oricum să scap de el.

I-am atins pieptul lui Clarkson cu mâna.

— Nu! Nu, te rog, nu-i face rău!

Prințul a zâmbit.

— Voiam să spun că ar trebui să-l trimit departe de aici, să-i găsesc o slujbă potrivită în altă parte. Multora dintre guvernanți le place să aibă un doctor personal. S-ar descurca într-o astfel de poziție.

Am oftat ușurată. Câtă vreme nu murea nimeni...

— Amberly, a șoptit el. Înainte să-ți spună doctorul, știai că este posibil să nu poți avea copii?

Am clătinat din cap.

— Mi-am făcut griji. Am observat problema asta în cazul altor femei din zona în care trăiesc. Dar ambele surori ale mele mai mari sunt căsătorite și au copii. Speram să pot avea și eu.

Vocea mi-a tremurat, iar el m-a liniștit.

— Nu-ți face acum griji în privința asta. Am să vin mai târziu să văd cum te simți. Trebuie să stăm de vorbă.

M-a sărutat pe frunte acolo, în aripa spitalului, unde oricine putea să ne vadă. Chiar dacă numai pe moment, toate grijile mele au dispărut.

CAPITOLUL 11

— Am să-ți spun un secret.

M-am trezit cu prințul Clarkson șoptindu-mi la ureche. A fost de parcă trupul meu pur și simplu a știut să-i răspundă, iar eu nici măcar n-am tresărit. În schimb, vocea lui m-a agitat ușor – a fost cea mai dulce trezire din lume.

— Serios?

M-am frecat la ochi și i-am văzut zâmbetul poznaș.

El a dat aprobator din cap.

— Să-ți spun?

Eu am chicotit drept răspuns, iar prințul și-a plecat din nou capul lângă urechea mea.

— Ai să fii următoarea regină a Illéei.

M-am retras ca să mă uit la chipul său, căutând vreun indiciu că glumea, dar a fost prima dată când l-am văzut atât de calm.

— Vrei să-ți spun de unde știu?

Faptul că mă luase prin surprindere părea să-l mulțumească.

— Te rog, i-am șoptit, încă necrezându-i vorbele.

— Sper că ai să mă ierți pentru micile încercări la care te-am supus, dar de multă vreme știu ce caut. S-a foit în pat, iar eu m-am ridicat ca să ne privim în ochi. Mi-a plăcut părul tău.

Mi l-am atins instinctiv.

— Ce vrei să zici?

— Nu era nimic în neregulă când era lung. Le-am rugat pe mai multe fete să se tundă și tu ai fost singura care ți-ai tuns părul mai mult de doi centimetri pentru mine.

Uluită, l-am fixat cu privirea. Ce voia să spună?

— Și noaptea în care am venit la tine pentru prima noastră întâlnire... Îți aduci aminte?

Bineînțeles că-mi aduceam.

— Am venit târziu, când știam că ai să fii pregătită de culcare. M-ai întrebat dacă ar trebui să te schimbi, dar, când ți-am zis că nu trebuie, nu m-ai contrazis. M-ai însoțit așa cum erai îmbrăcată. Celelalte m-au

împins pe hol să aștept cât își schimbă hainele. Recunosc că au fost rapide, dar, totuși...

— Nu înțeleg, i-am mărturisit după ce m-am gândit o clipă la aceste două lucruri.

S-a întins după mâna mea.

— Mi-ai văzut părinții. Se războiesc din orice. Aparențele sunt cea mai importantă grijă a lor. Și, chiar dacă sunt vitale pentru țară, ei le permit să intervină în orice moment de liniște ar putea să aibă, ca să nu mai zic de fericire. Dacă îți cer ceva, tu îmi oferi. Nu ești vanitoasă. Ești destul de sigură pe tine încât să mă pui pe primul loc, indiferent de cum arăți, indiferent de orice altceva. Știu asta din modul în care ai reacționat la orice ți-am cerut. Dar e mai mult decât atât... A inspirat adânc și s-a uitat îndelung la mâinile noastre, ca și când s-ar fi gândit dacă să-mi spună sau nu. Mi-ai păstrat secretele și te asigur că, dacă te căsătorești cu mine, vei păstra și mai multe. Nu mă judeci și nu pari să te sperii prea ușor. Mă liniștești. Și-a îndreptat privirea spre mine. Îmi doresc pacea cu disperare. Cred că s-ar putea să fii singura mea șansă ca să o obțin.

Am zâmbit.

— Să fiu oaza ta de liniște?

A expirat, părând ușurat.

— Da.

— M-aș bucura să o fac, dar există o mică problemă.

El a scuturat din cap.

— Casta ta?

Uitasem de asta.

— Nu. Copiii.

— Oh, asta! a exclamat prințul de parcă i s-ar fi părut o glumă. Nu mă interesează copiii.

— Dar trebuie să ai un moștenitor.

— De ce? Ca să ducă mai departe numele familiei? Te referi la un fiu. Să presupunem că reușim să avem un copil și că acel copil este o fetiță. N-ar avea nicio șansă să obțină coroana. Nu crezi că există planuri de rezervă?

— Vreau copii, am murmurat eu.

El a ridicat din umeri.

— Nu pot să-ți garantez că-i vei avea. Personal, nu-mi plac prea mult copiii. Presupun că de asta există

bonele.

— Și casa ta e atât de mare, încât n-ai auzi pe niciuna ridicând vocea.

Clarkson a chicotit.

— Așa este. Deci, indiferent cum ar sta lucrurile, asta nu e o problemă pentru mine.

Era atât de calm și de lipsit de griji, încât l-am crezut, iar povara grijilor mele mi s-a ridicat de pe umeri. Ochii mi s-au umplut de lacrimi, însă nu mi-am permis să plâng. Aveam să-mi rezerv timp mai târziu pentru asta.

— Adevărata mea problemă este casta din care provii, a mărturisit el. Ei bine, nu pentru mine, cât mai mult pentru tatăl meu. Voi avea nevoie de timp ca să-mi dau seama cum să abordez corect chestiunea, ceea ce înseamnă că Alegerea ar mai putea să continue o vreme. Dar ai încredere că vei fi soția mea, mi-a spus când s-a apropiat de mine.

Mi-am mușcat buza, prea fericită să cred că totul era adevărat.

Prințul mi-a aranjat o șuviță de păr după ureche.

— Vei fi singurul lucru din lume care-mi aparține cu adevărat. Și te voi pune pe un pedestal atât de înalt, încât tuturor le va fi imposibil să nu te adore.

Am clătinat din cap, amețită de bucurie.

— Nu știu ce să spun.

M-a sărutat rapid.

— Exersează cum să-mi spui „da”. Când va veni vremea, vreau să fii pregătită.

Ne-am lipit frunțile și am stat în tăcere o clipă. Nu-mi venea să cred că era adevărat. Rostise toate cuvintele pe care sperasem vreodată să le aud: *regină*, *soție*, *să te adore*. Visele pe care le păstrasem în inima mea se adevereau.

— Ar trebui să te culci la loc. Atacul de astăzi a fost unul dintre cele mai crude. Vreau să-ți revii pe deplin.

— Cum dorești, i-am spus.

Și-a trecut un deget pe obrazul meu, mulțumit de răspuns.

— Noapte bună, Amberly!

— Noapte bună, Clarkson!

După ce a plecat, m-am băgat înapoi în pat, dar am știut că nu voi reuși să dorm. Cum aș fi putut, când inima-mi bătea de două ori mai repede și mintea îmi zbura la toate posibilitățile viitorului nostru?

Încet, m-am dat jos din pat și m-am dus la masa mea de scris, reușind să mă gândesc la o singură metodă prin care să mă liniștesc.

*Dragă Adele,
Poți să ții un secret?*

PRINTUL

SCURTĂ PREZENTARE

Prima dată când am pătruns în gândurile unei alte persoane din lumea Alegerii, am făcut-o pentru Maxon. Aici, în tabăra creatoare, s-au pus multe întrebări cu privire la chipeșul nostru prinț. De ce nu a părut să știe cum le cheamă pe fete când au sosit la palat? Adică, era ceva important pentru el, așa că faptul că nu știa a fost foarte ciudat. Și de ce, dintr-un om oarecum obișnuit cu spectacolul, care încerca să-i facă pe oameni să râdă, s-a transformat într-o persoană care se enervează atât de repede? A părut o mare schimbare pentru el. Și, bineînțeles, la ce se gândea cu adevărat când a cunoscut-o pe America?

Până acum, am intrat în mintea a șapte personaje diferite din distribuția originală a Alegerii. Trebuie să spun că în cazul lui Maxon mi-a fost de departe cel mai ușor. În ciuda grijilor sale și a ocazionalelor izbucniri temperamentale, a fost cel mai dornic să se destăinuie, chiar mai mult decât America. Mi-a ușurat cu mult sarcina de povestitoare, și întotdeauna am să-l plac pentru asta.

Kiera

CAPITOLUL 1

Măsuram podeaua cu pasul, încercând să-mi alung neliniștea. Când Alegerea era ceva îndepărtat – o posibilitate pentru viitorul meu suna palpitant. Dar acum?

Ei bine, nu eram atât de sigur.

Recensământul fusese întocmit, iar cifrele verificate de mai multe ori. Personalul de la palat era realocat, pregătirile pentru garderobă erau în toi și camerele erau aranjate pentru noile noastre invitate. Momentul se apropia, emoționant și înfricoșător în același timp.

În cazul fetelor, procesul a început odată ce au completat formularele – până acum, probabil mii dintre ele o făcuseră. Pentru mine, începea în seara asta.

Aveam nouăsprezece ani. Acum, *eu* eram eligibil.

M-am oprit în fața oglinzii și mi-am verificat din nou cravata. În seara asta urma să fiu privit de mai mulți oameni decât de obicei și trebuia să arăt ca prințul încrezător la care se aștepta toată lumea. Negăsind nimic în neregulă, m-am îndreptat spre camera de lucru a tatei.

Pe drum, am salutat consilierii și gărzile cunoscute dând din cap. Îmi era greu să-mi imaginez că, în mai puțin de două săptămâni, holurile acestea aveau să fie pline de fete. Am bătut ferm, așa cum îmi cerea tata. Aparent, mereu trebuia să învăț câte o lecție.

Bate la ușă cu autoritate, Maxon!

Nu te mai plimba de colo-colo tot timpul, Maxon!

Fii mai rapid, mai inteligent și mai bun, Maxon!

— Intră!

Am intrat în camera de lucru, iar tata abia și-a desprins privirea de la imaginea sa reflectată ca să mă vadă.

— A, aici erai! Mama ta va veni în curând. Ești pregătit?

— Bineînțeles, i-am replicat.

Nici un alt răspuns nu era acceptabil.

S-a întins și a luat o cutiuță pe care a așezat-o în fața mea, pe birou.

— La mulți ani!

Am scos ambalajul auriu, dezvăluind o cutie neagră. Înăuntru, era o pereche nouă de butoni pentru manșete. Probabil tata era prea ocupat să-și aducă aminte că-mi cumpărase butoni de Crăciun. Poate că făcea parte din rolul lui de tată. Poate că, din greșeală, și eu aveam să-i cumpăr fiului meu același cadou de două ori după ce aş fi devenit rege. Bineînțeles, ca să ajung atât de departe, mai întâi aş fi avut nevoie de o soție.

Soție. Am lăsat cuvântul să mi se plimbe pe buze fără să-l rostesc cu voce tare. Mi se părea prea străin.

— Mulțumesc, domnule! Am să-i pun acum.

— Vrei să fii la înălțime în seara asta, a spus el, plecând din fața oglinzii. Toată lumea se va gândi la Alegere.

I-am zâmbit slab.

— Și eu.

M-am gândit dacă să-i spun sau nu cât sunt de agitat. La urma urmei, trecuse prin asta. Probabil că, odinioară, avusese și el îndoielile lui.

În mod evident, emoțiile mi se citeau pe chip.

— Gândește pozitiv, Maxon! m-a îndemnat el. Alegerea e menită să fie interesantă.

— Este. Doar că sunt puțin șocat de cât de repede se întâmplă totul.

M-am concentrat să introduc metalul prin găurile din mâneci.

A râs.

— Ție ți se pare rapid, dar, din punctul meu de vedere, au trecut ani buni de când mă pregătesc pentru asta.

Am mijit ochii, distrăgându-mi atenția de la ce făceam.

— Ce vrei să spui?

Ușa s-a deschis apoi și mama a intrat. Ca de obicei, tata s-a luminat când a văzut-o.

— Amberly, arăți uimitor! a exclamat el și s-a dus să o întâmpine.

Mama i-a zâmbit așa cum o făcea de obicei, de parcă nu-i venea să creadă că o observă cineva, și l-a îmbrățișat pe tata.

— Sper că nu prea uimitor. N-aș vrea să atrag toată atenția. S-a desprins din îmbrățișare, apoi a venit și m-

a ținut strâns. La mulți ani, fiule!

— Mulțumesc, mamă!

— Cadoul tău urmează să ajungă, mi-a șoptit și apoi s-a întors din nou la tata. Deci, suntem toți gata?

— Desigur.

El i-a întins un braț pe care ea l-a acceptat, iar eu am mers în umbra lor.

— Ca întotdeauna.

— Cam cât de mult mai durează, Alteță? a întrebat un reporter.

Lumina camerelor video îmi ardea fața.

— Numele vor fi extrase vinerea aceasta, iar fetele vor sosi vinerea cealaltă, i-am răspuns.

— Sunteți agitat, domnule? s-a auzit altă voce.

— Că mă însor cu o fată pe care nici n-am întâlnit-o? E floare la ureche!

Am făcut semn din ochi, iar mulțimea care mă urmărea a chicotit.

— Nu sunteți deloc neliniștit, Alteță?

Am renunțat să încerc să atribui un chip întrebării, așa că am răspuns într-o direcție generală, sperând să am dreptate.

— Din contră, sunt foarte încântat.

„Oarecum.”

— Știm că veți face o alegere excelentă, domnule!

Blițul unui aparat de fotografiat m-a orbit.

— Desigur, desigur! s-au auzit alții.

Am ridicat din umeri.

— Nu știu. E imposibil ca fata care mă va accepta să fie sănătoasă la cap.

S-au auzit din nou râsete, iar eu am înțeles că era bine să mă opresc.

— Vă rog să mă scuzați, mă vizitează rudele și nu vreau să fiu nepoliticos.

Întorcându-mă cu spatele la reporteri și fotografi, am inspirat adânc. Oare toată seara urma să fie așa?

M-am uitat prin Sala Mare – mesele erau acoperite cu fețe de masă de un albastru-închis, iar luminile strălucitoare dezvăluiau splendoarea – și am văzut că nu prea aveam scăpare. Demnitarii erau într-un colț, reporterii în altul – nu era niciun loc în care să pot, pur

și simplu, să stau liniștit, fără să spun nimic. Având în vedere că eu eram sărbătoritul, ai fi crezut că puteam să aleg cum se întâmpla. Niciodată nu părea să funcționeze așa.

De îndată ce am scăpat de mulțime, tata mi-a cuprins mijlocul cu brațul și m-a apucat strâns de umăr. Apăsarea și atenția bruscă m-au făcut să mă încordez.

— Zâmbește! mi-a poruncit în șoaptă, iar eu m-am supus când și-a plecat capul în direcția unor invitați speciali de-ai săi.

I-am surprins privirea lui Daphne, care venise din Franța cu tatăl ei. Aveam noroc că petrecerea coincidea cu faptul că tații noștri trebuiau să discute despre contractul comercial în vigoare.

Fiind fiica regelui francez, drumurile noastre se intersectaseră de mai multe ori, iar ea era poate singura persoană cu excepția celor din familia mea cu care eram cât de cât familiarizat. Era plăcut să văd un chip cunoscut în cameră.

Am dat din cap spre ea, iar Daphne și-a ridicat paharul de șampanie.

— Nu poți să dai numai răspunsuri atât de sarcastice. Ești prințul încoronat. Oamenii au nevoie ca tu să conduci.

Tata îmi strângea umărul mai mult decât era necesar.

— Îmi pare rău, domnule! Este o petrecere, credeam că...

— Ei bine, ai crezut greșit. Până la *Actualități*, mă aștept să te văd luând situația în serios.

S-a oprit din mers și s-a întors cu fața la mine, iar eu i-am citit hotărârea în ochii gri.

Am zâmbit din nou, știind că ar fi vrut s-o fac de dragul mulțimii.

— Bineînțeles, domnule! A fost o mică eroare de judecată.

Și-a luat brațul de pe umărul meu și și-a dus paharul de șampanie la buze.

— Tinzi să faci multe astfel de erori.

Am riscat să-i arunc o privire lui Daphne și mi-am dat ochii peste cap, gest care a făcut-o să râdă, știind prea bine ce simțeam. Tata mi-a urmărit privirea spre cealaltă parte a camerei.

— Fata aceea a fost mereu frumoasă. Păcat că nu a putut să participe la loterie.

Am ridicat din umeri.

— Este drăguță. Totuși, n-am avut niciodată sentimente pentru ea.

— Foarte bine! Ar fi fost extraordinar de nesăbuit din partea ta.

Am evitat subiectul.

— În plus, aștept cu nerăbdare să-mi întâlnesc adevăratele opțiuni.

Ideea i-a atras atenția, și m-a condus din nou în față.

— E timpul să faci niște alegeri adevărate în viața ta, Maxon. Unele bune. Sunt sigur că tu crezi că metodele mele sunt mult prea dure, dar trebuie să înțelegi cât de însemnată este poziția ta.

M-am abținut să nu oftez. „Am încercat să iau decizii. Nu prea ai încredere în mine.”

— Nu te îngrijora, tată! Alegerea unei soții este o chestiune foarte importantă pentru mine, i-am răspuns cu speranța că tonul meu îl asigura oarecum cât de serios vorbeam.

— Nu înseamnă doar să-ți găsești pe cineva cu care să te înțelegi. De exemplu, tu și Daphne. Este foarte sociabilă, dar o alegere total nepotrivită.

Tata a mai băut o gură de șampanie, și a făcut cu mâna unei persoane din spatele meu.

Mi-am controlat din nou mimica. Stânjenit de direcția conversației, mi-am băgat mâinile în buzunare și am scrutat spațiul.

— Probabil c-ar trebui să mă mai plimb pe aici.

Mi-a făcut semn cu mâna să plec, iarăși atent la băutura sa, iar eu m-am îndepărtat rapid. Oricât încercam să înțeleg, nu eram sigur ce însemnase discuția noastră. Tata nu avea niciun motiv să fie atât de nepoliticos la adresa lui Daphne, mai ales că ea nici măcar nu era o opțiune.

Sala Mare vibra de încântare. Oamenii îmi spuneau că toată Illéa așteptase acest moment: emoția alegerii unei noi prințese, entuziasmul că eu voi fi viitorul rege. Pentru prima dată, am simțit toată acea energie și m-am îngrijorat că avea să mă strivească.

Am dat mâna cu invitații și am acceptat cu grație cadouri de care nu aveam nevoie. Discret, l-am întrebat pe unul dintre fotografi despre obiectivele lui și i-am sărutat pe obraji pe cei din familie, pe prieteni și pe alți necunoscuți.

În cele din urmă, m-am trezit singur un moment. Am cercetat mulțimea, sigur că trebuia să fiu undeva. Am zărit-o pe Daphne și m-am îndreptat spre ea. Așteptam cu nerăbdare să purtăm o discuție sinceră câteva minute, dar asta trebuia să aștepte.

— Te distrezi? m-a întrebat mama, tăindu-mi calea.

— Pare că mă distrez?

Ea și-a trecut mâinile peste costumul meu deja neted.

— Da.

Am zâmbit.

— E tot ce contează cu adevărat. Și-a înclinat capul, zâmbindu-mi cu blândețe. Vino cu mine o secundă!

I-am întins un braț pe care l-a acceptat cu bucurie și am ieșit pe hol, în sunetul aparatelor de fotografiat.

— Putem să organizăm ceva mai restrâns data viitoare? am întrebat-o pe mama.

— E puțin probabil. Cu siguranță vei fi căsătorit până atunci. E posibil ca soția ta să-și dorească o petrecere grandioasă pentru primul vostru an de căsnicie.

M-am încruntat pentru că, în fața ei, puteam să o fac.

— Poate că și ei îi vor plăcea adunările liniștite.

Ea a râs încetișor.

— Îmi pare rău, dragule! Orice fată care se înscrie la Alegere caută să scape de liniște.

— Și tu ai căutat asta? m-am întrebat cu voce tare.

Nu vorbeam niciodată despre venirea ei aici. Ne despărțea un lucru ciudat, dar unul pe care-l prețuiam: eu crescusem la palat, dar ea alesese să vină aici.

S-a oprit și s-a întors către mine cu o expresie caldă.

— Eram îndrăgostită până peste cap de chipul pe care-l vedeam la televizor. Visam cu ochii deschiși la tatăl tău, așa cum mii de fete visează la tine.

Mi-am imaginat-o ca tânără fată în Honduragua, cu părul împletit la spate în timp ce se uita tânjind la

televizor. O și vedeam oftând de fiecare dată când el trebuia să vorbească.

— Toate fetele visează cum ar fi să fie prințese, a adăugat mama. Să fie îndrăgostite până peste cap și să poarte o coroană... Doar la asta m-am gândit în săptămâna dinaintea extragerii numelor. Nu mi-am dat seama că nu numai despre asta este vorba. S-a întristat un pic. Nu mi-am imaginat presiunea la care voi fi supusă sau la cât de puțină intimitate voi avea. Totuși, să fiu măritată cu tatăl tău, să te am pe tine. Mi-a mângâiat obrazul. Toate acele vise mi s-au împlinit.

M-a privit în ochi zâmbind, dar am văzut că lăcrima. Trebuia s-o fac din nou să vorbească.

— Așadar, nu regreți nimic?

Ea a clătinat din cap.

— Nimic. Alegerea mi-a schimbat viața în cel mai bun mod posibil, și vorbesc serios. Și despre asta vreau să stăm de vorbă.

Am mijit ochii.

— Nu sunt sigur că înțeleg.

Ea a oftat.

— Eram din Patru. Lucram într-o fabrică. Și-a întins mâinile. Aveam degetele crăpate și uscate, și unghiile murdare. Nu aveam alianțe, nici statut – nimic demn de o prințesă... Și, totuși, iată-mă!

Am fixat-o cu privirea, încă nesigur ce voia să-mi spună.

— Maxon, acesta e darul meu pentru tine. Îți promit că am să mă străduiesc din răputeri să le văd pe fete prin ochii tăi. Nu ca regină, nu ca mamă, ci din perspectiva ta. Chiar dacă fata pe care o vei alege face parte dintr-o castă inferioară, chiar dacă ceilalți vor crede că nu are nicio valoare, îți voi asculta mereu motivele pentru care ți-o dorești. Și-mi voi da silința să-ți sprijin alegerea.

După o pauză, am înțeles.

— Pe tata nu l-a sprijinit nimeni? Nici pe tine?

Ea și-a îndreptat spatele.

— Fiecare fată are avantaje și dezavantaje. Unii oameni vor alege să se concentreze la cele mai rele aspecte ale alegerilor tale și la cele mai bune în cazul

altora, iar tu nu vei înțelege de ce par atât de înguști la minte. Dar eu îți sunt alături, indiferent de alegerea ta.

— Mereu ai fost.

— Așa este, a zis și m-a luat de braț. Și știu că nu voi mai fi cea mai importantă femeie din viața ta, așa cum ar trebui să se întâmple. Dar dragostea mea pentru tine nu se va schimba niciodată, Maxon.

— Nici a mea pentru tine.

Speram să audă sinceritatea din vocea mea. Nu puteam să-mi imaginez vreo situație care să mă facă să o ador mai puțin.

— Știu, a zis mama și, cu un ghionț ușor, ne-a împins înapoi la petrecere.

Când am intrat în cameră și am fost întâmpinați cu zâmbete și aplauze, m-am gândit la cuvintele mamei. Era, mai mult decât orice altă persoană pe care o știam, incredibil de generoasă. Era o trăsătură pe care și eu mă străduiam să mi-o însușesc. Așadar, dacă acesta era darul ei, însemna că era mult mai important decât puteam să înțeleg pe moment. Mama nu oferea niciodată daruri fără să chibzuiască.

CAPITOLUL 2

Oamenii au zăbovit mai mult decât mi se părea că se cuvine. Am presupus că era alt sacrificiu care însoțea privilegiul: nimeni nu voia ca o petrecere la palat să se termine. Nici măcar când cei de la palat își doreau asta.

Pe demnitarul extrem de beat din Federația Germană îl dădusem în grija unei gărzi, le mulțumisem tuturor consilierilor regali pentru cadouri și sărutasem mâinile aproape tuturor doamnelor care intraseră pe ușile palatului. Din punctul meu de vedere, îmi făcusem datoria, și nu voiam decât să petrec în liniște câteva ore. Dar, tocmai când voiam să scap de petrecăreții rămași, doi ochi albaștri m-au oprit cu bucurie.

— M-ai evitat, a spus Daphne pe un ton jucăuș, cadența accentului său gâdilându-mi urechile.

Mereu era ceva muzical în felul în care vorbea.

— Ba deloc! A fost un pic mai aglomerat decât credeam că va fi.

M-am uitat la mâna de oameni care încă se încăpățâneau să vadă răsăritul soarelui de la ferestrele palatului.

— Tatălui tău îi place să organizeze adevărate petreceri.

Am râs. Daphne părea să înțeleagă atât de multe lucruri pe care nu le rostisem niciodată cu voce tare! Uneori, asta mă neliniștea. Oare cam cât de bine putea să mă „citească” fără ca eu să știu?

— Cred că s-a autodepășit.

Ea a ridicat din umeri.

— Doar până data viitoare.

Am rămas locului în tăcere, deși am simțit că voia să mai spună ceva. Mușcându-și buza, mi-a șoptit:

— Aș putea să-ți vorbesc în privat?

Am dat aprobator din cap, oferindu-i brațul meu, și am escortat-o către unul dintre saloanele de pe hol. Era tăcută, păstrându-și cuvintele până în clipa în care aș fi închis ușa în urma noastră. Deși vorbeam adesea în particular, modul în care se purta mă agita.

— N-ai dansat cu mine, a spus ea, părând rănită.

— N-am dansat deloc.

De această dată, tata a insistat asupra muzicienilor clasici. Deși cei din Cinci erau foarte talentați, melodiile interpretate au fost potrivite pentru dansuri lente. Poate că dacă aș fi vrut să dansez, aș fi ales să dansez cu Daphne. Pur și simplu nu mi s-a părut potrivit – cu toți care-mi adresau întrebări despre viitoarea și misterioasa mea soție.

A oftat și s-a plimbat prin cameră.

— Când ajung acasă, trebuie să ies la o întâlnire, a zis ea. Frederick – așa îl cheamă. L-am mai văzut înainte, bineînțeles. E un călăreț excepțional și este și foarte chipeș. E cu patru ani mai mare ca mine, dar cred că vârsta lui e unul dintre motivele pentru care îl place tata.

Zâmbind ușor, m-a privit peste umăr.

În schimb, i-am rânjit sarcastic.

— Unde am fi oare fără aprobarea taților noștri?

Daphne a chicotit.

— Nicăieri, desigur. N-am avea habar cum să trăim.

Am râs și eu, recunoscător să am pe cineva cu care să glumesc despre asta. Uneori, era singura metodă de a gestiona situația.

— Deci, da, tata este de acord. Totuși, mă-ntreb...

Brusc devenind timidă, și-a plecat privirea spre podea.

— Ce te întrebi?

A rămas pe loc pentru o clipă, concentrată încă la covor. În cele din urmă, ochii de un albastru intens s-au fixat asupra mea.

— Tu ești de acord?

— Cu ce?

— Cu Frederick.

Am râs.

— Nu prea pot să-ți răspund, nu-i așa? Nu l-am întâlnit niciodată.

— Nu, a spus ea, pe un ton mai jos. Nu mă refer la persoană, ci la idee. Ești de acord să mă duc la întâlnire cu acest bărbat? Și poate să mă căsătoresc cu el?

Fața-i era ca a unei statui, ascunzând ceva ce nu înțelegeam. Uluit, am ridicat din umeri.

— Nu se cade ca eu să aprob așa ceva. Și nici măcar tu nu poți s-o faci, am adăugat, întristându-mă puțin

pentru amândoi.

Daphne și-a frământat mâinile, ca și când ar fi fost agitată sau rănită. Ce se întâmpla de fapt?

— Așadar, nu te deranjează deloc? Pentru că, dacă nu e Frederick, va fi Antoine. Și, dacă nu va fi Antoine, va fi Garron. Mă așteaptă un cârd de pețitori, și niciunul pe jumătate prieten pe cât îmi ești tu. Dar, în cele din urmă, va trebui să-l iau pe unul de bărbat, iar ție nu-ți pasă?

Era într-adevăr trist. Abia ne vedeam mai mult de trei ori pe an. Și eu aș fi putut spune că era cea mai apropiată prietenă a mea. Cât de jalnici eram?

Am înghițit în sec, căutând cuvintele potrivite.

— Sunt sigur că totul se va rezolva.

Din senin, lacrimile au început să-i curgă pe obraji. M-am uitat prin cameră, în încercarea de a găsi o explicație sau o soluție, simțindu-mă și mai penibil cu fiecare clipă care trecea.

— Te rog, Maxon, zi-mi că n-ai să mergi până la capăt! Nu poți s-o faci, a insistat ea.

— La ce te referi? am întrebat disperat.

— La Alegere! Te rog, nu te însura cu o străină! Nu mă obliga să mă căsătoresc cu un străin!

— Trebuie să o fac. Așa stau lucrurile pentru prinții din Illéa. Ne căsătorim cu fete de rând.

Daphne s-a repezit înainte, apucându-mă de mâini.

— Te iubesc! Te-am iubit mereu! Te rog, nu te căsători cu altă fată fără măcar să-l întrebi pe tatăl tău dacă aș putea fi o alegere.

M-a iubit? Dintotdeauna?

M-am înecat cu propriile-mi cuvinte, încercând să-mi dau seama cum să încep.

— Daphne, cum... Nu știu ce să zic.

— Spune-mi că ai să-l întrebi pe tatăl tău, m-a rugat ea, ștergându-și plină de speranță lacrimile. Amână Alegerea suficient de mult încât să vedem măcar dacă merită să ne dăm o șansă. Ori permite-mi și mie să particip. Am să renunț la coroana mea.

— Nu mai plânge, te rog, i-am șoptit.

— Nu pot! Nu când sunt pe punctul de a te pierde pentru totdeauna!

Și-a îngropat capul în mâini, plângând încetișor.

Am rămas pe loc, împietrit, îngrozit c-aveam să înrăutățesc și mai mult lucrurile. După câteva clipe tensionate, Daphne și-a ridicat capul și a vorbit, uitându-se în gol.

— Ești singurul care mă cunoaște cu adevărat. Singurul pe care simt cu adevărat că-l cunosc.

— Dacă mă cunoști, nu înseamnă că mă iubești, am contrazis-o.

— Nu e adevărat, Maxon! Avem un trecut împreună, și e pe cale să se destrame. Totul de dragul tradiției.

Daphne continua să privească un spațiu invizibil din mijlocul camerei, iar eu nu puteam ghici la ce se gândea. Era clar că, în general, nu îi cunoșteam gândurile.

În cele din urmă, Daphne s-a întors cu fața la mine.

— Maxon, te implor, roagă-l pe tatăl tău! Chiar dacă te refuză, măcar voi fi făcut tot posibilul.

Încrezător că-i știam deja răspunsul, i-am spus ce trebuia.

— Deja ai făcut-o, Daphne. Asta este. Pentru o clipă, mi-am întins brațele și le-am lăsat să-mi atârne pe lângă corp. E tot ce ar putea să existe vreodată între noi.

M-a ținut mult timp cu privirea, eu fiind conștient că a-i cere ceva atât de scandalos tatei depășea orice năzbâtie din care aș fi putut să scap basma curată. Am văzut-o străduindu-se să se gândească la o alternativă, dar și-a dat repede seama că nu exista niciuna. Ea își servea coroana, eu o serveam pe a mea, iar stăpânii noștri n-aveau să-și intersecteze niciodată drumurile.

Daphne a dat aprobator din cap, iar lacrimile i-au schimonosit chipul. S-a îndreptat spre o canapea și s-a așezat, ținându-se în brațe. Am rămas nemișcat, sperând să nu o fac să sufere și mai mult. Tânjeam să o fac să râdă, dar situația nu era deloc amuzantă. Nu știusem că eram în stare să frâng o inimă.

Cu siguranță nu-mi plăcea.

Taman atunci mi-am dat seama că avea să devină un lucru obișnuit. În următoarele câteva luni, urma să trimit acasă treizeci și patru de femei. Dacă toate reacționau așa?

Am pufnit, epuizat din cauza gândului.

Sunetul a făcut-o pe Daphne să-și ridice privirea. Încet, expresia feței i s-a schimbat.

— Nu te doare deloc? a vrut ea să știe. Nu ești un actor atât de bun, Maxon!

— Bineînțeles că mă deranjează!

S-a ridicat, evaluându-mă în tăcere.

— Dar nu din aceleași motive pentru care mă deranjează pe mine, a șoptit ea și a traversat încăperea, cu ochi rugători. Maxon, mă iubești.

Am rămas locului.

— Maxon, a zis cu mai multă forță, mă iubești. Chiar mă iubești.

Intensitatea din ochii ei era prea strălucitoare pentru mine, așa că am fost nevoit să mă uit în altă parte. Mi-

am trecut o mână prin păr, încercând să dau glas trăirilor mele.

— N-am mai văzut pe nimeni care să-și exprime sentimentele așa cum tocmai ai făcut-o tu. N-am nicio îndoială că ai vorbit serios, dar nu pot să fac asta, Daphne.

— Nu înseamnă că nu ești capabil să ai sentimente. Pur și simplu nu știi cum să ți le exprimi. Tatăl tău poate fi rece ca gheața, iar mama ta se ascunde în sinea ei. N-ai văzut niciodată oameni care să iubească liber, așa că nu știi să te manifesti. Dar o simți; știu că așa este. Mă iubești așa cum te iubesc eu.

Am clătinat ușor din cap, temându-mă că încă o silabă din gura mea avea să stârnească din nou totul.

— Sărută-mă! mi-a cerut ea.

— Poftim?

— Sărută-mă! Dacă poți să mă săruți și să mai susții că nu mă iubești, n-am să mai deschid niciodată subiectul.

M-am retras.

— Nu. Îmi pare rău, nu pot!

Nu voiam să recunosc cât de literal vorbeam. Nu eram sigur câți băieți sărutase Daphne, dar știam că o făcuse.

Cu câteva veri în urmă, când eram în Franța cu ea, lăsase să-i scape că fusese sărutată. Așadar, iată! Avea mai multă experiență ca mine, iar eu nu intenționez să mă fac și mai mult de râs.

Tristețea ei s-a transformat în furie când s-a îndepărtat de mine. A râs o dată, însă umorul nu i-a licărit în privire.

— Deci acesta e răspunsul tău, nu? Mă refuzi? Alegi să mă lași să plec?

Am ridicat din umeri.

— Ești un idiot, Maxon Schreave! Părinții tăi te-au sabotat. Ai putea să ai și o mie de fete în fața ochilor, că tot n-ar conta. Ești prea prost ca să vezi dragostea sub nasul tău! S-a șters la ochi și și-a netezit rochia. Sper din tot sufletul să nu-ți mai văd niciodată fața!

Teama din pieptul meu s-a transformat și, când Daphne s-a îndepărtat, am apucat-o de braț. Nu voiam să plece pentru totdeauna.

— Daphne, îmi pare rău!

— Să nu-ți pară rău pentru mine! a zis tânăra cu răceală. De tine să-ți pară rău! Ai să-ți găsești o soție pentru că ești nevoit, dar deja ai cunoscut dragostea și ai lăsat-o să plece.

S-a eliberat cu o smucitură și m-a lăsat singur.

La mulți ani mie!

CAPITOLUL 3

Daphne mirosea a migdale și scoarță de cireș.

Folosea același parfum de când împlinise treisprezece ani. Îl purtase și în seara precedentă, iar eu îl simțisem chiar dacă-și dorea să nu mă mai revadă niciodată.

Pe încheietură avea o cicatrice, o zgârietură cu care s-a ales cățărându-se într-un copac pe când avea unsprezece ani. A fost vina mea. Pe atunci, nu se prea purta ca o domnișoară, iar eu am convins-o – ei bine, am provocat-o – să ne întrecem până în vârful unuia dintre copacii de la marginea grădinii. Am câștigat.

Întunericul o făcea pe Daphne să paralizeze de frică, și cum aveam și eu fricile mele, n-am tachinat-o niciodată în privința asta. Și nici ea nu m-a tachinat niciodată. Oricum, nu în legătură cu lucrurile care contau cu adevărat.

Era alergică la crustacee și galbenul era culoarea ei preferată. Indiferent cât se străduia, nu putea să cânte. Totuși, știa să danseze, așa că probabil a fost și mai dezamăgită când n-am invitat-o la dans noaptea trecută.

Când aveam șaisprezece ani, mi-a trimis de Crăciun o geantă nouă pentru aparatul foto. Cu toate că nu-i dădusem vreun indiciu că-mi doream să scap de cea veche, a însemnat foarte mult pentru mine că era conștientă de preferințele mele, și am schimbat-o oricum. Încă o mai foloseam.

M-am întins sub cearșafuri, întorcând capul spre locul în care se afla geanta, și m-am întrebat cât de mult timp petrecuse Daphne alegând-o pe cea potrivită.

Poate că Daphne avea dreptate. Trecutul nostru era mai lung decât recunoscusem. Ne trăiserăm relația printre vizite ocazionale și convorbiri telefonice sporadice, așa că niciodată n-aș fi visat că Daphne ajunsese atât de importantă pe cât era cu adevărat.

Și acum se întorcea cu avionul în Franța, unde o aștepta Frederick.

M-am dat jos din pat, mi-am scos cămașa mototolită și pantalonii de la costum și m-am dus să fac un duș. În

timp ce apa a spălat „resturile” zilei mele de naștere, am încercat să-mi alung gândurile.

Însă n-am putut să scap de acuzația ei sâcâitoare privind sufletul meu. Oare nu cunoșteam deloc iubirea? O trăisem și o alungasem? Și, dacă așa stăteau lucrurile, cum se presupunea c-aveam să fac față Alegerii?

Consilierii alergau prin palat cu teancuri de formulare de înscriere pentru Alegere, zâmbindu-mi de parcă ar fi știut ceva ce eu nu știam. Din când în când, unul mă bătea ușor pe spate sau mă încuraja în șoaptă, ca și când ar fi simțit că, brusc, mă îndoiam de singurul lucru pe care mă bazasem întotdeauna în viață, singurul lucru la care speram.

— Grupa de azi e foarte promițătoare, spunea câte unul.

— Ești un bărbat norocos! comenta un altul.

Dar, pe măsură ce formularele se înmulțeau, mă gândeam doar la Daphne și la cuvintele ei tăioase.

Ar fi trebuit să studiez cifrele din raportul financiar din fața ochilor, dar, în schimb, eram foarte atent la tata. Mă sabotase cumva? O făcuse astfel încât să-mi lipsească înțelegerea fundamentală a ceea ce însemna să fii într-o relație romantică? Îl văzusem interacționând cu mama. Erau afectuoși unul cu celălalt, dacă nu pasionali. Nu era de ajuns? La asta trebuia să năzuiesc?

M-am uitat în gol, gândindu-mă. Poate că el credea că, dacă mi-aș fi dorit mai mult, mi-ar fi fost foarte greu să particip la Alegere. Sau poate că aș fi fost dezamăgit dacă n-aș fi găsit ceva care să-mi schimbe viața. Probabil era mai bine să nu spun niciodată că la asta speram.

Însă poate tata nu avea astfel de planuri. Oamenii pur și simplu sunt cine sunt. Tatăl meu era strict, o sabie ascuțită sub presiunea conducerii unei țări care supraviețuia războaielor constante și atacurilor din partea rebelilor. Mama era blândă, firea ei mai liniștită datorându-se unei copilării pline de neajunsuri, și de aceea căuta mereu să protejeze și să aline.

În adâncul inimii, știam că-i semăn mai mult ei, și nu lui. Pe mine nu mă deranja, dar pe tata, da.

Așa că poate faptul că mama nu mă grăbea să mă exprim era intenționat, o parte din procesul menit să mă întărească.

Ești prea prost ca să vezi dragostea sub nasul tău!

— Revino-ți, Maxon!

Am întors capul în direcția vocii tatălui meu.

— Domnule?

Chipul îi era obosit.

— De câte ori trebuie să-ți spun? Alegerea înseamnă să iei o decizie rațională și sigură; nu este încă o ocazie să visezi cu ochii deschiși.

Un consilier a intrat în cameră și i-a înmănat tatei o scrisoare în timp ce eu am aranjat teancul de hârtii, bătându-le de blatul mesei de lucru.

— Da, domnule!

A citit scrisoarea, iar eu l-am privit o ultimă dată.

Poate.

Nu.

Până la urmă, nu. Voia ca eu să fiu bărbat, nu o mașinărie.

Tata a mormăit ceva, a mototolit hârtia și a aruncat-o la gunoi.

— La naiba cu rebelii!

Mi-am petrecut o bună parte a următoarei dimineți în camera mea, departe de privirile curioase. Mă simțeam mult mai productiv când eram singur și, dacă nu eram productiv, măcar nu mă muștra nimeni. Judecând după invitația primită, presupuneam că asta n-avea să dureze toată ziua.

— Ai trimis după mine? am întrebat intrând în biroul tatei.

— Aici erai! a zis tata, cu ochii mari și și-a frecat mâinile. Mâine e ziua cea mare.

Am inspirat.

— Da. Mai trebuie să repetăm pentru *Actualități*?

— Nu, nu! Mi-a pus o mână pe spate ca să mă împingă în față, iar eu m-am îndreptat imediat, supunându-mă. Va fi destul de simplu. Introducerea, o mică discuție cu Gavril, și apoi vom transmite imagini cu numele și chipurile fetelor.

Am dat aprobator din cap.

— Pare... ușor.

Când am ajuns la marginea mesei de lucru, tata a atins un teanc mare de dosare.

— Acestea sunt fetele.

M-am uitat în jos. Am fixat cu privirea dosarele. Am înghițit în sec.

— Aproximativ douăzeci și cinci dintre ele au calități evidente, perfecte pentru noua prințesă. Provin din familii excelente și au legături cu alte țări care s-ar putea dovedi foarte valoroase. Unele sunt doar extraordinar de frumoase. În mod neobișnuit, m-a lovit din joacă în coaste cu cotul, iar eu am pășit într-o parte. Nu era un joc. Din păcate, nu toate regiunile ne-au oferit o fată demnă de remarcat. Așadar, ca să facem totul să pară un pic mai la întâmplare, ne-am folosit de acele zone ca să adăugăm un strop de diversitate. Vei vedea că am inclus și câteva fete din Cinci. Totuși, pe nimeni dintr-o castă inferioară acesteia. Trebuie să avem *niște* standarde.

M-am tot gândit la cuvintele lui. În tot acest timp, crezusem că urma să fie mâna sorții ori a destinului... dar, de fapt, el controla situația.

Și-a trecut degetul peste teancul de dosare, iar marginile hârtiilor s-au amestecat.

— Vrei să arunci o privire? m-a întrebat tata.

M-am uitat din nou la teanc. Nume, fotografii și liste cu realizări de-ale fetelor. Toate detaliile esențiale erau acolo. Totuși, știam sigur că în formular nu se regăsea nicio întrebare despre ce le făcea să râdă sau ce le îndemna să-și spună cele mai întunecate secrete.

Era o colecție de trăsături, nu de oameni. Și, pe baza acelor statistici, erau singurele mele opțiuni.

— Tu le-ai ales?

Mi-am ridicat privirea de la hârtii și m-am uitat la el.

— Da.

— *Pe toate?*

— În mare parte, mi-a răspuns cu un zâmbet. Așa cum ți-am zis, sunt câteva de dragul spectacolului, dar cred că ai o grupă foarte promițătoare. Mult mai bună decât a mea.

— Tatăl tău le-a ales pentru tine?

— Pe câteva. Dar, pe atunci, lucrurile erau diferite. De ce întrebi?

M-am gândit.

— La asta te refereai, nu? Când ai spus că ai muncit ani de zile?

— Ei bine, a trebuit să ne asigurăm că anumite fete vor fi majore și, în cazul anumitor provincii, am avut mai multe opțiuni. Dar, crede-mă, ai să le iubești!

— Serios?

Să le iubesc? De parcă i-ar fi păsat; de parcă n-ar fi fost doar o altă metodă prin care el, coroana și palatul să iasă în evidență.

Deodată, comentariul neașteptat cum că Daphne era o pierdere avea sens. Lui tata nu-i păsa dacă eram apropiat de ea pentru că era încântătoare sau plăcută; îi păsa că reprezenta *Franța*. Pentru el, nici măcar nu era o persoană. Și de vreme ce, practic, avea ce-i trebuia de la Franța, tânăra îi părea inutilă. Dacă s-ar fi dovedit valoroasă, n-aveam nicio îndoială c-ar fi fost dispus să renunțe la tradiția pe care o iubea.

A oftat.

— Nu te întrista. Credeam că vei fi încântat. Nu vrei nici măcar să arunci o privire?

Mi-am netezit sacoul.

— Așa cum ai zis, n-am la ce să visez cu ochii deschiși. Le voi vedea odată cu toți ceilalți. Te rog să mă scuzi, trebuie să termin de citit amendamentul pe care l-ai întocmit.

Am plecat fără să-i aștept aprobarea, dar eram sigur că răspunsul meu era o scuză suficientă încât să-mi permită să plec.

Poate nu era chiar un sabotaj, dar cu siguranță părea o capcană. Să găsesc o fată care să-mi placă din zecile alese de el pe sprânceană?

Cum trebuia să se întâmple asta?

Mi-am impus să mă calmez. La urma urmei, tata o alesese pe mama, iar ea era minunată, frumoasă și inteligentă. Dar, aparent, se întâmplase fără atât de multe intervenții. Și acum lucrurile erau diferite, sau așa pretindea el.

Cu vorbele lui Daphne, amestecul tatălui meu și propriile-mi temeri din ce în ce mai mari, Alegerea mă

îngrozea mai mult ca niciodată.

CAPITOLUL 4

Cu doar cinci minute înainte ca întregul viitor să mi se desfășoare înaintea ochilor, m-am trezit gata să vomit în orice moment.

O doamnă foarte amabilă de la machiaj îmi ștergea ușor sudoarea de pe frunte.

— Vă simțiți bine, domnule? m-a întrebat, mișcând bucățica de material.

— Mă lamentam doar că, în ciuda tuturor rujurilor pe care le aveți acolo, nicio nuanță nu pare să mi se potrivească.

Asta spunea mama uneori: *Nu e nuanța mea*. Nu prea înțelegeam ce voia să zică.

A chicotit, la fel ca mama și femeia care o machia pe ea.

— Cred că e de ajuns, i-am spus fetei, uitându-mă în oglinzile din partea din spate a studioului. Mulțumesc!

— Și eu, a zis mama, iar cele două tinere au plecat.

Mă jucam cu un recipient, încercând să nu mă gândesc la secunde care treceau.

— Maxon, dragule, chiar ești bine? m-a întrebat mama uitându-se nu la mine, ci la reflexia mea.

M-am uitat și eu la a ei.

— Este... doar că...

— Știu. Este stresant pentru toți cei implicați, dar, până la urmă, nu vei fi făcut decât să auzi numele unor fete. Atâta tot.

Am inspirat ușor și am dat aprobator din cap. Era o modalitate de a privi lucrurile. Nume. Nu se întâmpla nimic mai mult. Auzeam doar o listă cu nume.

Am mai inspirat o dată.

Era bine că nu mâncasem mult în ziua aceea.

M-am întors și m-am îndreptat spre locul meu, unde tata aștepta deja.

A scuturat din cap.

— Adună-te! Arăți ca naiba!

— Cum ai reușit? l-am implorat să-mi spună.

— Am înfruntat situația cu încredere pentru că eram prinț. Așa cum vei proceda și tu. Trebuie să-ți aduc aminte că tu ești premiul? Chipul îi părea iar obosit, de

parcă s-ar fi convenit să fi înțeles deja lucrurile. Fetele concurează pentru tine, nu tu pentru ele. Viața ta nu se va schimba deloc, doar că va trebui să ai de-a face cu câteva femei extrem de încântătoare preț de câteva săptămâni.

— Și dacă nu-mi va plăcea niciuna?

— Atunci, o vei alege pe cea pe care o urăști cel mai puțin. De preferat una utilă. Totuși, nu-ți face griji în privința asta; te voi ajuta.

Dacă intenționase să mă liniștească, atunci nu reușise.

— Zece secunde! a strigat cineva, iar mama a venit la locul ei, făcându-mi liniștitor semn din ochi.

— Nu uita să zâmbești! m-a îndemnat tata și s-a întors încrezător cu fața la camere.

Brusc, se cânta imnul, iar oamenii vorbeau. Mi-am dat seama că se cuvenea să fiu atent, însă nu mă concentram decât la a afișa o expresie calmă și fericită.

N-am prea fost atent până nu am auzit vocea familiară a lui Gavril.

— Bună seara, Alteță! a spus, iar eu am înghițit de teamă, înainte să-mi dau seama că se i adresa tatălui meu.

— Gavril, întotdeauna mă bucur să te văd!

— Sunteți nerăbdător să auziți anunțul?

— Ah, da! Eram ieri în cameră când s-au extras câteva nume; toate sunt niște fete încântătoare.

Era atât de liniștit, atât de natural!

— Așadar, știți deja cine sunt? a întrebat Gavril entuziasmat.

— Le știu doar pe câteva, doar pe câteva.

O minciună gogonată, rostită cu o ușurință incredibilă.

— Domnule, s-a întâmplat să vă împărtășească vreo informație?

Acum Gavril vorbea cu mine, butonul lucios de pe reverul său scânteind în luminile puternice în timp ce se mișca.

Tata s-a întors către mine, amintindu-mi din priviri să zâmbesc. Am făcut-o și am răspuns:

— Deloc. Le voi vedea odată cu toți ceilalți.

Uf, ar fi trebuit să spun „pe domnișoare”. Erau invitatele noastre, nu animale de companie. Discret, mi-am șters palmele transpirate de pantaloni.

— Maiestate, a rostit Gavril, întorcându-se către mama. Aveți vreun sfat pentru Alese?

Am urmărit-o. De cât de mult timp avusese nevoie să devină atât de calmă, de desăvârșită? Sau așa fusese dintotdeauna? A înclinat capul sfioasă și până și Gavril s-a topit.

— Bucurați-vă de ultima voastră noapte ca fete obișnuite. Măine, indiferent de situație, viața voastră se va schimba pentru totdeauna.

„Da, domnișoarelor, a mea și a voastră.”

— Și un sfat din bătrâni: fiți voi însevă!

— Înțelepte cuvinte, regina mea, înțelepte cuvinte! Cu o mișcare largă a brațelor, Gavril s-a întors către camere. Și acum, haideți să dezvăluim cele treizeci și cinci de domnișoare selectate pentru Alegere! Doamnelor și domnilor, vă rog să le felicităm împreună pe următoarele Fiice ale Illéei!

Am privit monitoarele când a apărut emblema națională, chipul meu fiind vizibil într-un pătrățel din colț. Ce? Voiau să mă urmărească tot timpul?

Mama mi-a acoperit mâna cu a ei, gest care nu a fost surprins de camere. Am inspirat și am expirat de câteva ori.

Erau doar niște nume. Nu era mare lucru. Nu era ca și când ar fi anunțat câștigătoarea.

— Domnișoara Elayna Stoles din Hansport, Trei! a citit Gavril de pe un bilet, iar eu m-am străduit să zâmbesc un pic mai mult. Domnișoara Tuesday Keeper din Waverly, Patru! a continuat el.

Încă părând încântat, m-am aplecat spre tata.

— Îmi este rău, i-am șoptit.

— Respiră, mi-a răspuns printre dinți. Ar fi trebuit să te uiți ieri; știam eu!

— Domnișoara Fiona Castley din Paloma, Trei!

M-am uitat în direcția mamei. Zâmbea.

— E foarte frumoasă!

— Domnișoara America Singer din Carolina, Cinci!

Am auzit cuvântul *Cinci* și mi-am dat seama că trebuia să fie una dintre opțiunile „de umplură” ale

tatei. Nici măcar n-am zărit poza, întrucât noul meu plan era doar să mă holbez la monitoarele de deasupra și să zâmbesc.

— Domnișoara Mia Blue din Ottaro, Trei!

Erau prea multe de ținut minte. Aveam să le-nvăț numele și să rețin chipurile mai târziu, când poporul n-ar mai fi urmărit totul.

— Domnișoara Celeste Newsome din Clermont, Doi!

Am ridicat din sprâncene – nu că i-aș fi văzut fața.

Dacă era din Doi, însemna că era importantă, așa că era mai bine să par interesat.

— Clarissa Kelley din Belcourt, Doi!

În timp ce s-a citit lista, am zâmbit până când am simțit că mă dor obrazii. Nu mă puteam gândi decât la cât de mult însemna asta pentru mine – la cum o parte uriașă a vieții mele se aranja acum –, iar eu nici măcar nu eram în stare să mă bucur; la cum s-ar fi schimbat totul în acest moment dacă aș fi ales personal numele dintr-un bol într-o cameră privată și dacă le-aș fi văzut chipurile înaintea tuturor.

Fetele acestea erau ale mele – păreau singurul lucru din lume care îmi aparținea cu adevărat.

Dar, pe de altă parte, nu-mi aparțineau.

— Și asta a fost tot! a anunțat Gavril. Acestea sunt frumoasele noastre candidate la Alegere. Săptămâna viitoare, vor fi pregătite pentru călătoria lor la palat, iar noi le vom aștepta cu nerăbdare. Fiți alături de noi și vinerea viitoare, pentru o ediție specială a *Actualităților* dedicată exclusiv cunoașterii acestor femei spectaculoase! Prințe Maxon, a spus, întorcându-se în direcția mea, vă felicit, domnule! Aceste femei sunt uimitoare!

— Am rămas fără cuvinte, am răspuns, fără să mint câtuși de puțin.

— Nu vă faceți griji, domnule, sunt sigur că fetele vor vorbi cel mai mult, de îndată ce vor sosi vinerea viitoare. Și voi – a vorbit la cameră – nu uitați să ne fiți alături pentru cele mai noi informații despre Alegere, chiar aici, pe Canalul de Acces Public! Noapte bună, Illéa!

S-a cântat imnul, luminile s-au stins, iar eu am putut în sfârșit să mă relaxez.

Tata s-a ridicat și m-a bătut ferm pe spate, făcându-mă să tresar.

— Te-ai descurcat bine! Mult mai bine decât m-aș fi așteptat din partea ta!

— Habar n-am ce tocmai s-a întâmplat.

El și câțiva consilieri care mai zăboveau în studio au râs.

— Ți-am spus, fiule, tu ești premiul! Nu-i nevoie să te stresezi. Nu ești de acord, Amberly?

— Maxon, te asigur că domnișoarele au mai multe griji decât tine, a confirmat ea, masându-mi brațul.

— Exact, a spus tata. Acum, mor de foame! Haideți să ne bucurăm de ultimele cine liniștite împreună!

M-am ridicat, mergând încet, iar mama a ținut pasul cu mine.

— N-am văzut nimic clar, am șoptit eu.

— Îți vom trimite fotografiile și formularele de înscriere ca să poți să le studiezi în tihnă. E ca atunci când cunoști pe cineva. Gândește-te că e ca și cum ți-ai petrece timpul cu oricare dintre prietenii tăi.

— N-am foarte mulți prieteni, mamă.

Mi-a zâmbit cu înțelese.

— Da, ești cam îngrădit aici, a încuviințat ea. Ei bine, gândește-te la Daphne.

— Ce-i cu ea? am întrebat ușor agitat.

Mama nu a observat.

— Este fată, iar voi doi sunteți prieteni dintotdeauna. Imaginează-ți că așa stau lucrurile.

M-am uitat în față. Fără să-și dea seama, mama îmi liniștise o teamă uriașă zgândărind alta.

De la cearta noastră, ori de câte ori mintea îmi zbura la Daphne, nu mă gândeam la cum se înțelegea cu Frederick sau la cât de mult îmi lipsea compania sa, ci la acuzațiile ei.

Dacă aș fi fost îndrăgostit de ea, cu siguranță s-ar fi datorat calităților ei care-mi ocupau gândurile. Sau, în noaptea asta, mi-aș fi dorit ca și numele ei să fi fost pe acolo, pe undeva, când se citiseră numele Aleselor.

Poate Daphne avea dreptate, iar eu nu știam cum să-mi manifest corespunzător iubirea. Dar, chiar dacă așa

ar fi stat lucrurile, eram din ce în ce mai sigur că nu o iubeam.

O parte a sufletului meu se bucura știind că nu ratam ceva. Puteam să particip la Alegere fără ca afecțiunea să-mi fie îngrădită. Dar o alta jelea. Măcar dacă mi-aș fi înțeles greșit emoțiile, aș fi putut să mă laud că odată fusesem îndrăgostit, că știam cum este. Dar tot n-aveam habar. Presupuneam că așa era mereu menit să fie.

CAPITOLUL 5

Până la urmă, nu m-am uitat la formularele de înscriere. Am avut o mulțime de motive să nu o fac, dar, în final, m-am convins că era mai bine ca toți să avem parte de un nou început, odată ce-am fi făcut cunoștință. În plus, dacă tata se uitase cu atenție la toate candidatele, eu n-am vrut să o fac.

Am păstrat o distanță confortabilă între mine și Alegere... până când evenimentul mi-a călcat pragul.

Vineri dimineată, plimbându-mă la etajul trei, am auzit cum două fete râdeau pe treptele scării de la etajul doi. „Îți vine să crezi că suntem aici?” a izbucnit o voce îndrăzneță, și cele două au început din nou să chicotească.

Am înjurat cu voce tare și am fugit în cea mai apropiată încăpere, pentru că mi se spusese de nenumărate ori că sâmbătă urma să fac cunoștință cu toate fetele. Nimeni nu-mi zisese de ce era atât de important, dar credeam că avea legătură cu schimbarea înfățișării lor. Dacă o fată din Cinci intra în palat fără să fie aranjată puțin, ei bine, nu puteam să spun că ar fi avut prea multe șanse. Poate se proceda așa ca totul să fie corect. Am părăsit cu discreție camera în care mă ascunsesem și m-am întors în a mea, încercând să uit incidentul.

Dar apoi, a doua oară, când mă duceam să las ceva în biroul tatei, am auzit vocea unei fete pe care nu o cunoșteam, și am simțit un val de neliniște cuprinzându-mi trupul. M-am întors în camera mea și mi-am curățat meticolos toate obiectivele și mi-am reorganizat tot echipamentul. Mi-am găsit de lucru până la lăsarea serii, când știam că fetele aveau să fie în camerele lor, iar eu puteam să umblu prin palat.

Era una dintre acele trăsături care tindeau să-l enerveze pe tata. Spunea că îl agita faptul că mă plimbam atât de mult. Ce puteam să zic? Gândeam mai limpede în picioare.

În palat era liniște. Dacă nu aș fi știut, n-aș fi bănuțit că găzduiam atât de mulți oaspeți. Dacă nu mă

concentram asupra schimbărilor, poate lucrurile n-aveau să se schimbe prea mult.

Îndreptându-mă spre capătul holului, m-am confruntat cu toate *incertitudinile* care nu-mi dădeau pace. Dacă niciuna dintre fete nu era una pe care să o pot iubi? Dacă niciuna dintre ele nu mă iubea? Dacă tânăra care era sufletul meu pereche era trecută cu vederea pentru că altă fată mai valoroasă fusese aleasă din provincia ei?

M-am așezat în capătul scărilor și mi-am cuprins capul în mâini. Cum trebuia să procedez? Cum trebuia să găsesc o fată pe care să o iubesc, care să mă iubească, cu care părinții mei să fie de acord și pe care poporul să o adore? Ca să nu mai spun că trebuia să fie inteligentă, atrăgătoare și desăvârșită, o tânără pe care să o pot prezenta tuturor președinților și ambasadurilor care ne vizitau.

Mi-am spus să mă adun și să mă gândesc la posibilitățile pozitive. Dacă mă distrăm de minune cunoscându-le pe aceste domnișoare? Dacă erau toate încântătoare, amuzante și frumoase? Dacă însăși fata de care-mi păsa cel mai mult avea să-l mulțumească pe tata mai mult decât ne așteptam noi toți? Dacă perechea mea perfectă stătea chiar acum întinsă în patul ei, sperând la ce era mai bun pentru mine?

Poate... poate Alegerea se dovedea a fi tot ce visasem, înainte să devină prea reală. Era ocazia mea să-mi găsesc o parteneră. Foarte multă vreme, Daphne fusese singura persoană în care puteam să mă încred; nimeni altcineva nu prea ne înțelegea viețile. Dar, acum, puteam să întâmpin pe altcineva în lumea mea și era posibil să fie mai bine decât tot ce avusesem înainte pentru că... pentru că ea ar fi fost a mea.

Și eu aș fi fost al ei. Ne-am fi fost alături. Putea să fie ce era mama pentru tata: o oază de mângâiere, calmul care-l întărea. Iar eu aș fi fost îndrumătorul și protectorul ei.

M-am ridicat și am coborât scările, simțindu-mă încrezător. Trebuia doar să mă agăț de acest sentiment. Mi-am spus că asta avea să fie cu adevărat Alegerea pentru mine – speranță.

Când am ajuns la primul etaj, chiar zâmbeam. Nu eram tocmai relaxat, dar eram hotărât.

— ...afară, a icnit cineva, vocea fragilă răsunând pe hol.

Ce se întâmpla?

— Domnișoară, trebuie să vă întoarceți în camera dumneavoastră acum.

Am mijit ochii și, în capătul holului, am văzut în lumina lunii cum un gardian bloca o fată – o fată! – din pragul ușii. Era întuneric, așa că nu prea puteam să-i văd chipul, dar avea părut de un roșu strălucitor, ca mierea, trandafirii și soarele la un loc.

— Te rog!

Părea din ce în ce mai mâhnită stând acolo și tremurând. M-am apropiat, încercând să decid ce să fac.

Gardianul a spus ceva ce n-am înțeles. Am tot mers, în încercarea de a înțelege scena.

— Eu... nu pot să respir, a spus fata și a căzut în brațele gardianului când el și-a scăpat bastonul ca să o prindă.

Părea cam nervos din cauza asta.

— Las-o să plece! i-am ordonat când am ajuns în cele din urmă la ei.

La naiba cu regulile, nu puteam permite ca fata asta să fie rănită!

— A căzut, Alteță! mi-a explicat gardianul. Voia să iasă din palat.

Știam că gardienii nu încercau decât să ne țină în siguranță, dar ce puteam să fac?

— Deschide ușile! i-am ordonat.

— Dar... Alteță...

L-am fixat cu o privire serioasă.

— Deschide ușile și las-o să iasă. Acum!

— Imediat, Alteță!

Gardianul de lângă ușă s-a dus să descuie lacătul, iar eu am urmărit-o pe fată legănându-se ușor în brațele celui-lalt când a încercat să stea pe propriile-i picioare. În clipa în care ușile duble s-au deschis, briza caldă și dulce din Angeles ne-a învăluit. De îndată ce a simțit-o pe brațele-i goale, fata a plecat.

M-am dus până la ușă și am văzut-o împleticindu-se prin grădină, picioarele ei goale scoțând sunete surde pe pietrișul netezit. Nu mai văzusem niciodată o fată în cămașă de noapte și, chiar dacă această domnișoară nu era tocmai grațioasă în momentul de față, tot mă simțeam ciudat de ispitit.

Mi-am dat seama că și gardienii o priveau, iar asta m-a deranjat.

— Pe loc repaus, am zis cu voce joasă.

Ei și-au dres vocile și s-au întors cu fața la hol.

— Rămâneți aici dacă nu vă chem, i-am instruit și am intrat în grădină.

Mi-era greu să o văd, dar o auzeam. Respira greoi și mai că-mi părea că plânge. Speram să nu am dreptate. În cele din urmă, am văzut-o prăbușindu-se în iarbă, cu capul și brațele sprijinite de o bancă din piatră.

Nu părea să observe că mă apropiasem, așa că am rămas pe loc o clipă, așteptând să-și ridice privirea. După o vreme, am început să mă simt un pic ciudat. M-am gândit că ar fi vrut măcar să-mi mulțumească, așa că am vorbit.

— Te simți bine, draga mea?

— *Nu* sunt draga ta! a zis furioasă când și-a întors capul să se uite la mine.

Tot era ascunsă de umbre, însă părul îi licărea în razele lunii care străpungeau norii.

Totuși, chiar dacă avea fața umbrită, i-am înțeles cuvintele. Unde era recunoștința?

— Te-am jignit cu ceva? Ți-am oferit ceea ce-ți doreai cel mai mult, nu?

Nu mi-a răspuns, ci a început din nou să plângă. De ce erau femeile atât de înclinate spre plâns?

Nu voiam să fiu nepoliticos, dar trebuia să întreb.

— Scuză-mă, dragă, ai de gând să continui să plângi?

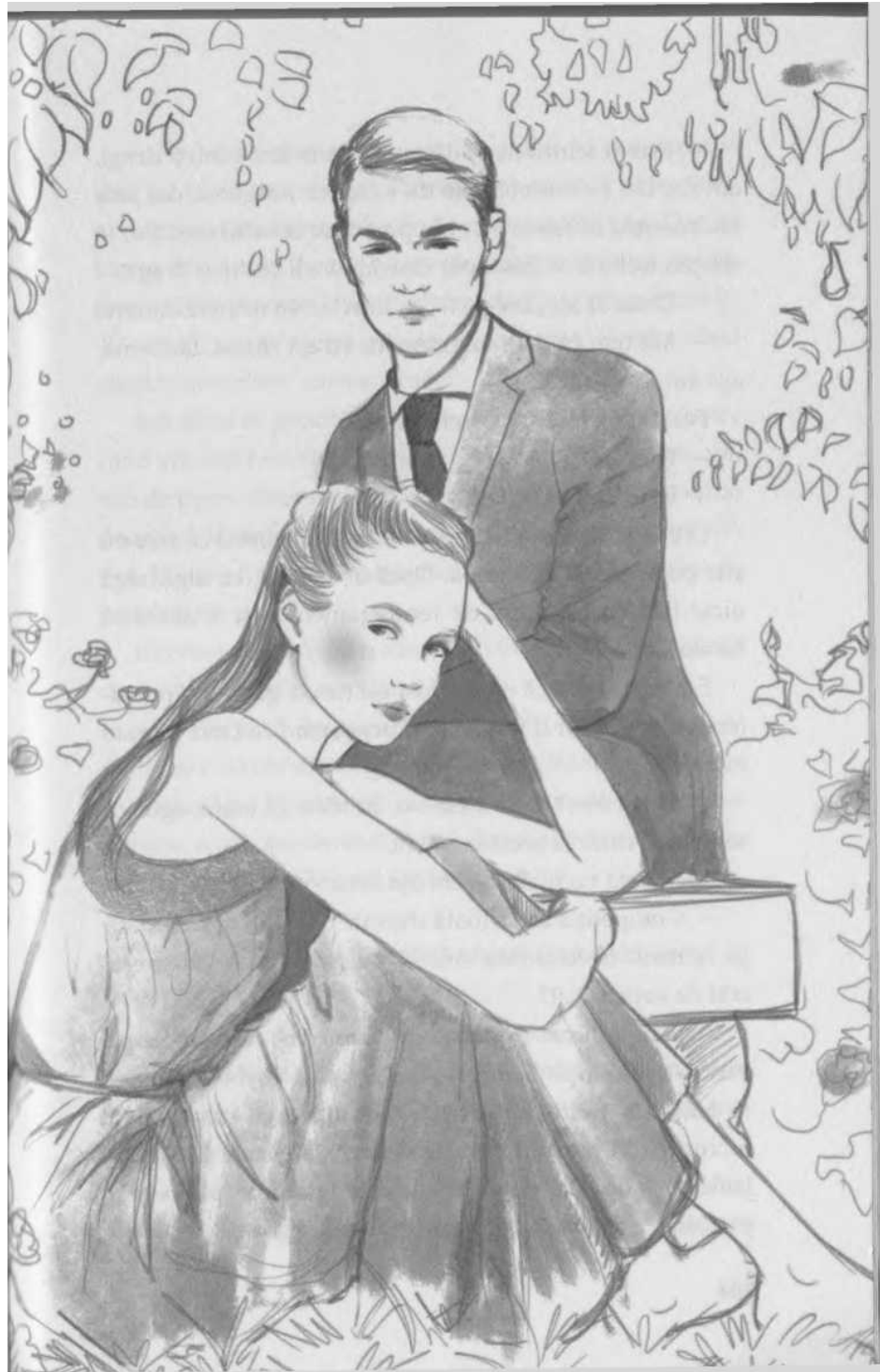
— Nu-mi spune așa! Nu-ți sunt mai dragă decât celelalte treizeci și patru de străine pe care le ții aici, în cușca ta.

Am zâmbit în sinea mea. Una dintre nenumăratele mele griji era că aceste fete aveau să-și arate constant părțile bune, în încercarea de a mă impresiona. Mă tot îngrozeam că urma să-mi petrec săptămâni în șir

încercând să cunosc pe cineva, gândind că ea era aleasa, și că, după nuntă, și-ar fi arătat o față pe care n-aș fi putut să o suport.

Și ea era o fată căreia nu-i pasă cine eram. Mă certa!

I-am dat târcoale în timp ce m-am gândit la cele spuse și m-am întrebat dacă obiceiul meu de a mă mișca mereu o deranja. Dacă ar fi deranjat-o, mi-ar fi spus?

— Este o afirmație nedreaptă. Toate îmi sunteți dragi, am zis. Da, evitasem să am de-a face cu Alegerea, dar asta nu însemna că fetele nu erau prețioase în ochii mei. Pur și simplu trebuie să descopăr cine îmi va fi cea mai dragă.

— Chiar ai zis „îmi va fi”? a întrebat ea neîncrezătoare.

— Mă tem că da, i-am răspuns cu un chicot. Iartă-mă, așa am fost educat.

Fata a mormăit ceva neinteligibil.

— Pardon?

— E ridicol! a țipat ea.

Oh, Doamne, era temperamentală! Probabil că tata nu știa prea multe despre ea. Dacă ar fi știut, cu siguranță nicio fată cu un astfel de temperament n-ar fi ajuns să fie aleasă.

Era norocoasă că eu am fost cel care a găsit-o când suferea, și nu el. Ar fi fost trimisă acasă cam cu cinci minute în urmă.

— Ce anume? am întrebat-o, cu toate că eram sigur că se referea chiar la acest moment.

Niciodată nu mai trăisem așa ceva.

— Competiția asta! Toată chestia! Nu ai iubit niciodată pe nimeni? În felul ăsta vrei să-ți alegi o soție? Chiar ești atât de superficial?

Asta m-a durut. Superficial? M-am dus să mă așez pe bancă, astfel încât să-mi fie mai ușor să vorbesc. Voiam ca fata asta, indiferent cine era, să înțeleagă cum arătau lucrurile din punctul meu de vedere. Încercam să nu mă las distras de talia ei subțire, de rotunjimea coapselor și a picioarelor și nici să nu mă uit la tălpile-i goale.

— Pot să-mi dau seama cum e posibil să par superficial, iar toată situația ar putea da impresia că nu e decât amuzament ieftin, am zis dând aprobator din cap. Dar, în lumea mea, sunt foarte păzit. Nu întâlnesc foarte multe femei. Cele pe care le cunosc sunt fiicele diplomaților și, de obicei, avem foarte puține de discutat. Și asta când reușim să vorbim aceeași limbă.

Am zâmbit, gândindu-mă la momentele stânjenitoare când am fost nevoit să particip la cine

lungi în tăcere, alături de tinere cărora trebuia să le țin companie, și am eşuat deoarece interpreții erau ocupați să discute despre politică. M-am uitat la fată, așteptându-mă să râdă cu mine de problemele mele.

Buzele-i țuguiate au refuzat să zâmbească, așa că mi-am dres vocea și am continuat:

— Date fiind împrejurările, am zis, jucându-mă cu mâinile, n-am avut ocazia să mă îndrăgostesc.

Fata părea să uite că, până acum, nu-mi prea fusese permis. Apoi, am devenit curios. Sperând să nu fiu singurul, am dat glas celei mai intime întrebări.

— Tu ai avut-o?

— Da, a răspuns, părând să rostească acel cuvânt și cu mândrie, și cu tristețe.

— Atunci, ai fost destul de norocoasă.

M-am uitat la iarbă o clipă. Am continuat, nedorindu-mi să zăbovesc asupra lipsei mele de experiență, mai degrabă jenante.

— Părinții mei s-au căsătorit în acest fel și sunt destul de fericiți. Și eu sper să găsesc fericirea. Să găsesc o femeie pe care să o poată iubi toți cei din Illéa, pe cineva care să-mi fie alături și să poată purta o conversație cu alți șefi de stat. O persoană care să se împrietenească cu prietenii mei și să-mi fie confidentă. Sunt pregătit să-mi găsesc soția.

Până și eu auzeam disperarea, speranța și dorința. Îndoiala și-a făcut din nou simțită prezența. Dacă niciuna dintre fetele de aici nu putea să mă iubească.

„Nu,” mi-am zis, „Alegerea va fi un lucru bun.”

M-am uitat în jos la fata asta, care părea disperată în felul ei.

— Chiar te simți ca într-o cușcă?

— Da, mă simt, a șoptit ea. Alteță, a adăugat după o secundă.

Am râs.

— Și eu m-am simțit așa, și nu doar o dată. Dar trebuie să recunoști că palatul e o cușcă foarte frumoasă.

— Pentru tine, mi-a răspuns sceptic. Uplete frumoasa cușcă cu alți treizeci și patru de bărbați care se luptă pentru același lucru. Vezi atunci cât e de drăguță!

— Chiar v-ați certat din cauza mea? Nu vă dați seama că eu sunt cel care alege?

Nu știam dacă să fiu încântat sau îngrijorat, dar era un lucru interesant la care să mă gândesc. Dacă o fată m-ar fi dorit într-adevăr atât de mult, și eu mi-aș fi dorit-o.

— De fapt, am greșit, a adăugat ea. Lupta se dă pentru două lucruri. Unele luptă pentru tine; altele, pentru coroană. Și toate cred că deja și-au dat seama ce să facă și ce să spună ca alegerea ta să fie evidentă.

— A, da! Bărbatul sau coroana. Mă tem că unele nu le pot deosebi.

Am clătinat din cap și m-am uitat la iarbă.

— Noroc cu asta! a zis ea comic.

Dar situația nu era comică deloc. Mi se mai confirma una dintre cele mai mari temeri ale mele. Curiozitatea m-a copleșit din nou, cu toate că eram sigur c-avea să mă mintă.

— Tu pentru ce lupti?

— De fapt, sunt aici din greșeală.

Din greșeală?

Cum era posibil? Dacă se înscrisese, iar numele ei fusese extras și venise aici de bunăvoie...

— Da. Am cam... Ei bine, e o poveste lungă, a spus ea.

Până la urmă, aveam să aflu despre ce era vorba.

— Și acum... sunt aici. Și nu lupt. Planul meu este să savurez mâncarea până ai să mă dai afară.

Nu m-am putut abține și am izbucnit în râs. Fata asta era cu totul altfel decât mă așteptasem. Aștepta să fie dată afară? Venise pentru mâncare? În mod surprinzător, lucrul acesta îmi făcea plăcere. Poate că totul urma să fie la fel de simplu cum spusese mama, iar eu să cunosc candidatele în timp, așa cum o cunoscusem pe Daphne.

— Ce ești? am întrebat-o.

Dacă mâncarea o încânta atât de mult, era imposibil să fie dintr-o castă superioară.

— Poftim? m-a întrebat ea, fără să se prindă.

Nu am vrut să o insult, așa că am început cu castele superioare.

— Ești din Doi? Trei?

— Din Cinci.

Așadar, era una dintre fetele din Cinci. Știam că pe tata nu l-ar fi încântat să mă arăt prietenos cu ea, dar, la urma urmei, el era cel care îi permisesese să vină.

— Ah, da, atunci probabil că mâncarea ar fi o motivație bună să rămâi. Am chicotit din nou și am încercat să aflu numele acestei tinere amuzante. Scuze, nu pot să citesc ce scrie pe broșa ta pe întuneric.

Fata a scuturat ușor din cap. M-am întrebat ce ar fi sunat mai bine dacă m-ar fi întrebat de ce nu știam deja cum o cheamă: o minciună – că momentan aveam prea mult de lucru ca să le rețin numele – sau adevărul – că toată situația mă agita atât de mult, încât amânasem totul până în ultima secundă.

Brusc, mi-am dat seama că tocmai trecuse.

— Sunt America.

— Ei bine, e perfect! am spus râzând.

Doar luându-i în considerare numele, nu mi-a venit să cred că fusese aleasă. Acela era numele vechii țări, al unui ținut încăpățânat și fragil pe care-l reconstruiserăm, făcându-l mai puternic. Dar, pe de altă parte, poate de aceea îi permisesese tata să vină: ca să arate că nu se temea de trecutul nostru și nu-și făcea griji din cauza lui, chiar dacă rebelii se agățau nesăbuiți de el.

Pentru mine, cuvântul avea ceva muzical.

— America, draga mea, chiar sper ca în cușca asta să găsești ceva pentru care să merite să lupți. După tot ce s-a întâmplat, pot doar să-mi imaginez cum ar fi dacă te-aș vedea încercând cu adevărat.

M-am ridicat de pe bancă și am îngenuncheat lângă ea, luând-o de mână. Se uita la degetele noastre și nu în ochii mei, și slavă Cerului pentru asta! Dacă s-ar fi uitat, ar fi văzut cât de încurcat eram să o văd pentru prima dată. Norii s-au împrăștiat chiar în momentul potrivit, lăsând luna să-i lumineze chipul. Și de parcă n-ar fi fost de ajuns că era dispusă să-mi țină piept și că în mod clar nu se temea să fie ea însăși, era uluitor de frumoasă.

Sub genele-i dese i-am văzut ochii albaștri ca gheața, ceva rece care să-i domolească flăcările din păr. Obrajii îi erau netezi și ușor roșii din cauza

plânsului. Și, studiindu-ne mâinile, și-a întredeschis un pic buzele moi și roz.

Am simțit un tremur ciudat în piept, ca strălucirea unui șemineu sau căldura după-amiezii. A persistat un moment, jucându-se cu pulsul meu.

M-am muștră în sinea mea. Cât de tipic era să-mi ia mințile prima tânără față de care îmi era cu adevărat permis să simt ceva? Era prea nesăbuit, prea rapid ca să fie real, iar eu am alungat căldura. Totuși, nu voiam să o trimit acasă. Timpul ar fi putut dovedi că merita să o avem printre candidate. America era clar o ființă pe care trebuia s-o câștig de partea mea, iar asta ar fi putut dura o vreme, însă intenționez să încep chiar acum.

— Dacă te-ar face fericită, aș putea să anunț personalul că preferi să te plimbi prin grădină. În acest fel, ai să poți să vii aici noaptea fără să-ți interzică vreun gardian. Totuși, aș prefera să ai unul prin preajmă.

Nu trebuia s-o îngrijorez cu atacurile dese. Câtă vreme era un paznic pe-aproape, ar fi trebuit să fie în regulă.

— Nu... Nu cred că vreau ceva de la tine.

Și-a retras ușor mâna și s-a uitat la iarbă.

— Cum dorești. Am fost un pic dezamăgit. Ce lucru oribil făcusem să mă respingă? Poate fata asta era de necucerit. Mai stai mult afară?

— Nu, a șoptit ea.

— Atunci, te las cu gândurile tale. Un gardian te va aștepta lângă ușă.

Nu voiam să se grăbească, dar mă temeam că fetele ar fi avut de suferit în urma unui atac neașteptat, chiar și fata aceasta care părea să fi dezvoltat o aversiune serioasă față de mine.

— Mulțumesc, ăăă, Alteță!

Am sesizat un soi de vulnerabilitate în vocea ei și mi-am dat seama că poate nu din cauza mea. Poate era doar copleșită de tot ce i se întâmpla. Cum puteam s-o învinovățesc pentru asta? Am hotărât să risc din nou să fiu refuzat.

— Dragă America, vrei să-mi faci o favoare?

Am mai luat-o o dată de mână, iar ea m-a privit cu scepticism. Se uita la mine de parcă ar fi căutat

adevărul în ochii mei și ar fi vrut să-l afle cu orice preț.

— Poate.

Tonul ei mi-a dat speranță, iar eu am rânjit.

— Nu le povesti despre asta celorlalte. Teoretic, abia mâine trebuie să facem cunoștință și nu vreau să se supere nimeni. Am răs cam zgomotos și mi-am dorit imediat să nu o fi făcut. Uneori, râdeam *groaznic*. Deși nu cred că te voi auzi strigând în gura mare că am avut o întâlnire romantică, nu?

În cele din urmă, America mi-a zâmbit jucăuș.

— Deloc! A făcut o pauză și a expirat. N-am să le povestesc.

— Mulțumesc!

Ar fi trebuit să mă mulțumesc cu zâmbetul ei, ar fi trebuit să las lucrurile așa. Dar ceva din mine – poate faptul că fusesem crescut să insist mereu, să am succes – m-a îndemnat să mai fac un pas. Mi-am apropiat buzele de mâna ei și i-am sărutat-o.

— Noapte bună!

Am plecat înainte ca ea să aibă ocazia să mă ia la rost sau ca eu să fac o altă prostie.

Voiam să mă uit în urma și să-i vad expresia, dar, dacă era una de dezgust, nu credeam că pot să îndur. Dacă tata ar fi putut să-mi citească gândurile acum, n-ar fi fost deloc mulțumit. După toate cele întâmplate până acum, se cuvenea să fiu mai dur.

Când am ajuns în dreptul ușilor, m-am întors către gardieni.

— Are nevoie de un moment. Dacă nu intră în jumătate de oră, îndemnați-o *cu blândețe* să intre în palat. Le-am întâlnit privirile amândurora, asigurându-mă că înțelegeau conceptul. De asemenea, s-ar cuveni să vă abțineți să povestiți cuiva despre asta. Ați înțeles?

Ei au dat aprobator din cap, iar eu m-am îndreptat spre scara principală. Mergând, l-am auzit pe unul din gardieni șoptind „Ce înseamnă *s-ar cuveni*?”

Mi-am dat ochii peste cap și am continuat să urc treptele. Odată ajuns la etajul trei, am fugit, practic, în camera mea. Aveam un balcon uriaș cu vedere asupra grădinilor. Nu intenționeam să ies și să-mi fac simțită prezență, să știe că o priveam, dar m-am dus la fereastră și am tras draperia.

A mai rămas afară aproximativ zece minute, părând mai calmă cu fiecare minut. Am urmărit-o cum și-a șters fața, și-a netezit cămașa de noapte și a intrat în palat. M-am întrebat dacă să ies ori nu pe holul de la etajul doi ca să ne reîntâlnim „întâmplător”. Însă m-am gândit mai bine. În seara asta era supărată, probabil nu în apele ei. Dacă era să am vreo șansă, trebuia să aștept până a doua zi.

A doua zi... când alte treizeci și patru de fete aveau să se înfățișeze înaintea mea. Oh, eram un idiot dacă așteptam atât de mult. M-am dus la biroul meu și am scos teancul cu dosarele fetelor, studiindu-le fotografiile. Nu știam cine avusese ideea să le scrie numele pe verso, dar era aproape inutilă. Am luat un stilou și le-am transcris numele pe partea din față. Hannah, Anna... Cum se presupunea că trebuia să le rețin? Jenna, Janelle și Camille... Serios? Avea să fie un dezastru. Trebuia să învăț măcar câteva nume și, apoi, să mă bazez pe broșe până le rețineam.

Pentru că puteam s-o fac. Chiar puteam s-o fac. Trebuia. Trebuia să dovedesc, în sfârșit, că puteam să conduc, să iau decizii. Altfel, cum ar fi avut poporul încredere să fiu rege? Cum ar fi avut regele însuși încredere în mine?

M-am concentrat asupra celor care ieșeau în evidență. Celeste... îmi aminteam numele. Unul dintre consilierii mei menționase că era model și îmi arătase o fotografie de-a ei în costum de baie, în paginile lucioase ale unei reviste. Era probabil cea mai atrăgătoare candidată și, cu siguranță, n-aveam s-o învinuiesc din cauza asta. Lyssa mi-a atras atenția, dar nu într-un mod plăcut. Dacă nu cumva avea personalitatea unei învingătoare, nici măcar nu puteam s-o iau în considerare. Poate era puțin superficial din partea mea, dar era atât de rău să-mi doresc o persoană atrăgătoare? A, Elise! Judecând după oblicitatea exotică a ochilor ei, era fata despre care tata îmi spusese ca provenea din Noua Asie. Avea șanse doar în baza acestui singur motiv.

America.

I-am studiat fotografia. Zâmbetul ei era absolut radios. Ce o făcuse să zâmbească atât de strălucitor,

așadar? Eu, oare? Să fi dispărut ce simțise pentru mine în ziua aceea? Nu păruse prea bucuroasă să mă întâlnească.

Dar... zâmbise în cele din urmă.

A doua zi urma să am parte de un nou început cu ea. Nu știam cu siguranță ce căutam, dar extrem de multe lucruri ce îmi păreau *potrivite* mă priveau din acea fotografie. Poate era voința sau onestitatea ei, pielea catifelată a dosului mâinii sau parfumul său... dar eram ferm convins că voiam să mă placă.

Cum, anume, aveam să-mi ating scopul?

CAPITOLUL 6

Am ridicat cravata albastră. Nu. Cea aurie? Nu. Urma să am atât de multe probleme cu alegerea ținutei în fiecare zi?

Voiam să fac o bună primă impresie în fața acestor fete – și o a doua bună impresie uneia anume – și, aparent, eram convins că totul depindea de alegerea cravatei potrivite. Fetele astea mă transformau deja într-un nătărău.

Am încercat să urmez sfatul mamei și să fiu eu însumi, cu bune și cu rele. Alegând prima cravată, m-am îmbrăcat și mi-am aranjat părul pe spate.

Am ieșit pe ușă și mi-am găsit părinții discutând în șoaptă lângă scări. Nu am vrut să-i întrerup, așa că m-am gândit dacă să mă întorc, dar mama mi-a făcut semn să mă apropiu.

De îndată ce am ajuns lângă ei, mama a început să mă tragă de mâneci, după care mi-a netezit partea din spate a sacoului.

— Nu uita că fetele sunt agitate, iar acum tu trebuie să le faci să se simtă ca acasă, mi-a spus ea.

— Poartă-te ca un prinț! m-a îndemnat tata. Adu-ți aminte cine ești.

— Nu trebuie să te grăbești să iei o hotărâre. Mama mi-a atins cravata. E frumoasă.

— Dar nu ține nicio fată pe lângă tine dacă nu ți-o dorești. Cu cât ajungem mai repede la adevăratele candidate, cu atât mai bine!

— Să fii politicos!

— Fii încrezător!

— Să vorbești!

Tata a oftat.

— Asta nu e o glumă! Să nu uiți!

Mama s-a îndepărtat de mine.

— Ai să fii extraordinar!

M-a tras într-o îmbrățișare și s-a retras apoi câțiva pași să-mi netezească din nou hainele.

— În regulă, fiule! Du-te! mi-a zis tata, arătându-mi scările.

— Te vom aștepta în sala de mese.

Mă simțeam amețit.

— Mmm, da. Mulțumesc!

M-am oprit un minut ca să-mi trag sufletul. Știam că încercau să mă ajute, dar reușiseră să mă facă să fiu neliniștit.

Mi-am reamintit că nu făceam decât să le salut și că și fetele își doreau la fel de mult ca mine ca totul să iasă bine.

Și apoi mi-am adus aminte că urma să vorbesc din nou cu America. Măcar asta trebuia să fie ceva distractiv. Însoțit de acest gând, am coborât treptele până la etajul unu și m-am îndreptat spre Sala Mare. Am inspirat profund o dată și am bătut la ușă înainte să o deschid.

Acolo, dincolo de gardieni, mă aștepta grupul de fete. Camerele s-au aprins, surprinzând atât reacția mea, cât și pe a fetelor. Le-am zâmbit chipurilor pline de speranțe, simțindu-mă mai calm doar pentru că toate se arătau atât de mulțumite să se afle aici.

— Alteță!

M-am întors și am zărit-o pe Silvia făcând o plecăciune. Aproape uitasem că avea să fie aici, instruindu-le în privința protocolului, așa cum mă instruisese și pe mine când eram mai tânăr.

— Bună, Silvia! Dacă nu te deranjează, aș vrea să mă prezint acestor tinere.

— Bineînțeles, a rostit ea fără suflare, făcând din nou o plecăciune.

Uneori putea să fie foarte dramatică.

M-am uitat cu atenție la fețele lor, căutându-i părul roșcat. Mi-a luat un moment, întrucât lumina care se reflecta din aproape toate bijuteriile din cameră m-a distras oarecum. În cele din urmă am găsit-o la câteva rânduri în spate, uitându-se la mine cu o expresie diferită decât a celorlalte. I-am zâmbit, dar, în loc să-mi zâmbească și ea, a părut confuză.

— Domnișoarelor, dacă nu vă supărați, am început eu, vă voi striga pe rând să facem cunoștință. Sunt sigur că, la fel ca și mine, toate sunteți nerăbdătoare să mâncați. Așa că nu vă voi răpi prea mult timp. Să mă iertați dacă am să vă încurc numele; vă aflați aici într-un număr destul de mare.

Câteva dintre fete au chicotit, iar eu m-am bucurat să-mi dau seama că puteam să identific mai multe decât mă așteptasem. M-am dus la tânăra din colțul din față și i-am întins mâna. Ea mi-a acceptat-o cu entuziasm și ne-am îndreptat spre canapelele despre care știam că aveau să fie special amplasate în acest scop.

Din păcate, Lyssa nu era mai atrăgătoare în persoană decât în fotografie. Totuși, merita să-i acord o șansă, așa că tot am stat de vorbă.

— Bună dimineața, Lyssa!

— Bună dimineața, Alteță!

Mi-a zâmbit atât de larg, că mi s-a părut că sigur o doare groaznic.

— Cum ți se pare palatul?

— Este frumos. N-am mai văzut niciodată ceva atât de frumos. E chiar foarte frumos aici. Dumnezeuule, am spus asta deja, nu?

I-am răspuns cu un zâmbet.

— Este în regulă. Mă bucur că ești atât de încântată. Cu ce te ocupi acasă?

— Sunt din Cinci. Toți din familia mea lucrează exclusiv ca sculptori. Văd pe aici niște opere incredibile. Foarte frumoase!

Am încercat să par interesat, dar nu mă captiva deloc. Totuși, dacă ignoram o fată fără niciun motiv întemeiat?

— Mulțumesc! Mmm, câți frați ai?

După câteva minute de conversație în care a folosit cuvântul *frumos* nu mai puțin de douăsprezece ori, mi-am dat seama că nu mai voiam să aflu nimic altceva despre fata asta.

Era vremea să trec mai departe, dar mi se părea o cruzime s-o țin aici știind că noi doi nu aveam nicio șansă. Am hotărât că aveam să le elimin pe câteva. Așa, m-aș fi arătat mai blând față de fete și poate l-aș fi impresionat pe tata. La urma urmei, spusese că voia să fac niște alegeri serioase în viață.

— Lyssa, îți mulțumesc mult pentru timpul acordat. După ce voi termina cu toate celelalte, te-ar deranja să mai rămâi puțin ca să-ți vorbesc?

Ea a roșit.

— Deloc!

Ne-am ridicat, iar eu m-am simțit îngrozitor știind că ea presupunea că acea rugămintă însemna cu totul altceva.

— Ai vrea, te rog, să o trimiți la mine pe următoarea domnișoară?

A dat aprobator din cap și a făcut o reverență înainte să o cheme pe fata de lângă ea, pe care am recunoscut-o imediat ca fiind Celeste Newsome. Doar un zăpăcit ar fi uitat un chip ca al ei.

— Bună dimineața, Lady Celeste!

— Bună dimineața, Alteță! a spus ea, plecându-se.

Vocea îi era dulce, iar eu mi-am dat imediat seama că multe dintre aceste fete ar fi putut să mă influențeze. Poate toate grijile mele că n-aș fi fost în stare s-o iubesc pe niciuna nu erau adevărata problemă. Poate aveam să mă îndrăgostesc de toate, nefiind vreodată în stare să aleg.

I-am făcut semn să se așeze în fața mea.

— Înțeleg că ești model.

— Așa este, mi-a răspuns cu optimism, încântată să vadă că deja știam asta. În mare parte, prezint haine. Mi s-a spus că am silueta potrivită pentru așa ceva.

Bineînțeles, auzind aceste cuvinte, am fost obligat să mă uit la silueta ei și n-am putut să neg cât era de remarcabilă.

— Îți place ceea ce faci?

— Oh, da! Este uimitor cum fotografia poate să surprindă un strop de frumos.

M-am înveselit.

— Absolut! Nu știu dacă știi, dar și pe mine mă pasionează fotografia.

— Serios? Ar trebui să organizăm cândva o ședință foto.

— Ar fi minunat!

Ah! Totul mergea mai bine decât credeam. În zece minute, eliminaseam deja o fată care nu avea nicio șansă și găsisem pe cineva cu care aveam o pasiune comună.

Probabil aș fi putut să mai discut o oră cu Celeste, dar, dacă voiam să mâncăm, chiar trebuia să mă grăbesc.

— Draga mea, îmi pare atât de rău să scurtez întrevederea, dar în dimineața asta trebuie să fac cunoștință cu toate candidatele, i-am cerut eu scuze.

— Desigur. S-a ridicat. Aștept cu nerăbdare să ne terminăm conversația! Sper că în curând.

Felul în care m-a privit... Nu știam cum să-l descriu. M-a făcut să roșesc, iar eu mi-am plecat ușor capul ca să nu se vadă. Am inspirat de câteva ori, concentrându-mă la următoarea fată.

Bariel, Emmica, Tiny și alte câteva mi s-au perindat prin fața ochilor. Deocamdată, toată mi s-au părut plăcute și liniștite. Însă eu speram la mult mai mult.

Până să se întâmple ceva cu adevărat interesant, am mai făcut cunoștință cu cinci fete. Când am făcut un pas în față să o salut pe bruneta zveltă care venea spre mine, ea mi-a întins mâna.

— Bună! Eu sunt Kriss!

M-am holbat la mâna ei și am fost gata să i-o strâng înainte să și-o retragă.

— Oh, la naiba! Voiam să fac o plecăciune!

A făcut-o, clătinând din cap când s-a ridicat.

Am râs.

— Mă simt atât de prost! Am greșit chiar din prima!

Însă a spus-o cu un zâmbet și, de fapt, a fost chiar încântător.

— Nu-ți face griji, draga mea! i-am zis, făcându-i semn să ia loc. Am văzut și lucruri mai grave.

— Serios? a șoptit ea, încântată de veste.

— Nu voi intra în detalii, dar, da. Măcar tu încercă să fii politicoasă.

A făcut ochii mari și s-a uitat la celelalte fete, întrebându-se cine ar fi putut să fie nepoliticoasă cu mine.

M-am bucurat că alesesem să fiu discret, având în vedere că *noaptea trecută* cineva mă făcuse superficial, și că era un secret.

— Așadar, Kriss, povestește-mi despre familia ta, am început eu.

Ea a ridicat din umeri.

— Presupun că e una obișnuită. Locuiesc cu mama și cu tata, și amândoi sunt profesori. Cred că și mie mi-ar plăcea să predau, deși nu prea mă pasionează scrisul.

Sunt singură la părinți și în sfârșit m-am împăcat cu ideea. Ani de zile i-am implorat pe ai mei să mai facă un copil. N-au cedat niciodată.

Am zâmbit. Era greu să fii singur.

— Sunt sigur că n-au făcut-o pentru că și-au dorit să-ți ofere ție toată dragostea lor.

Ea a chicotit.

— Asta ți-au spus părinții tăi?

Am înghețat. Până acum, nimeni nu-mi adresase nicio întrebare.

— Ei bine, nu neapărat. Dar înțeleg cum te simți, i-am răspuns ambiguu.

Voiam să adresez celelalte întrebări pe care le exersasem, însă nu mi-a dat ocazia.

— Cum te simți astăzi?

— Bine. Puțin copleșit, am zis fără să gândesc, un pic prea sincer.

— Măcar nu ești nevoit să porți rochie, a comentat ea.

— Dar gândește-te cât de amuzant ar fi dacă ar fi trebui să port!

Când a izbucnit în râs, am făcut-o și eu. Mi-am imaginat-o pe Kriss lângă Celeste și m-am gândit la ele ca la firi opuse. Kriss părea să aibă o influență binefăcătoare asupra mea. Am încheiat discuția cu ea fără să-mi fac o părere completă din moment ce tot dirija conversația în direcția mea, dar recunoscând că era potrivită în cel mai grozav sens al cuvântului.

A trecut aproape o oră până să ajung la America. Între timp, făcusem deja cunoștință cu trei fete deosebite, printre care Celeste și Kriss, despre care știam că aveau să fie preferatele publicului. Cu toate acestea, fata dinaintea ei, Ashley, s-a dovedit atât de nepotrivită pentru mine, încât mi-a alungat toate acele gânduri. Când America s-a ridicat și a venit spre mine, m-am gândit doar la ea.

În privirea ei se citea o răutate, indiferent dacă voit sau nu. M-am gândit la cum se comportase seara trecută și mi-am dat seama că era o rebelă în toată regula.

— America, nu-i așa? am glumit când s-a apropiat.

— Da, așa este. Și știu că ți-am mai auzit numele, dar ai putea să mi-l reamintești?

Am râs și am invitat-o să se așeze. Apoi m-am aplecat spre ea și i-am șoptit:

— Ai dormit bine, draga mea?

Ochii ei spuneau că mă jucam cu focul, dar pe buze avea un zâmbet.

— Tot nu sunt draga ta. Dar, da. După ce m-am calmat, am dormit foarte bine. Mă simțeam atât de confortabil, că slujnicele mele au fost nevoite să mă tragă din pat.

Mi-a mărturisit ultima parte de parcă ar fi fost un secret.

— Mă bucur că te-ai simțit bine, dr... Ah, trebuia să scap de obiceiul acesta! America.

Mi-am dat seama că îmi aprecia efortul.

— Mulțumesc!

Zâmbetul i-a dispărut de pe chip, iar ea a căzut pe gânduri, mușcându-și absent buza cât s-a jucat, în mintea ei, cu cuvintele.

— Îmi pare foarte rău că m-am purtat urât cu tine, a zis în cele din urmă. Când încercam să adorm, mi-am dat seama că deși e o situație ciudată pentru mine, nu ar trebui să te învinovățesc. Nu tu ești motivul pentru care m-am trezit că particip, iar Alegerea asta nici măcar nu-i ideea ta.

„Mă bucur că-a observat cineva.”

— Și apoi, când m-am simțit rău, ai fost drăguț cu mine, iar eu, ei bine, m-am purtat îngrozitor. A clătinat din cap, iar eu am observat că inima părea să-mi bată ceva mai repede. Seara trecută ai fi putut să mă dai afara, dar nu ai făcut-o, a concluzionat ea. Mulțumesc!

Recunoștința ei m-a emoționat pentru că știam deja ca era sinceră, lucru care m-a condus la subiectul pe care trebuia să-l abordez dacă era să trecem la altă etapă. M-am apropiat de ea, ținându-mi coatele pe genunchi, în același timp mai relaxat și mai emoționat decât fusesem cu celelalte.

— America, ai fost foarte sinceră cu mine până acum. Este o calitate pe care o admir profund și am să te rog să fii suficient de amabilă încât să-mi răspunzi la o întrebare.

Ea a dat din cap ezitând.

— Spui că ai ajuns aici din greșeală, deci presupun că nu-ți dorești să fii la palat. E posibil să ai vreun fel de... sentiment de iubire pentru mine?

Mi s-a părut că s-a jucat ore în șir cu volănașele rochiei cât am așteptat să-mi răspundă și am încercat să mă conving că o făcea doar pentru că nu voia să pară prea nerăbdătoare.

— Ești foarte amabil, Alteță.

Da.

— Și atrăgător.

Da!

— Și grijuliu.

DA!

Eram atât de mulțumit că a reușit să vadă ceva pozitiv la mine după noaptea trecută, încât am rânjit, sigur arătând ca un idiot.

America a continuat pe un ton scăzut:

— Dar, din motive foarte serioase, nu cred că aș putea avea.

Pentru prima dată, am fost recunoscător că tata mă instruisese atât de bine să nu-mi pierd cumpătul. Am părut destul de rezonabil când am întrebat-o dacă voia să-mi explice.

A ezitat din nou.

— Eu... Mă tem că inima mea aparține altcuiva.

Și, apoi, ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Oh, te rog, nu plânge! am implorat-o în șoaptă. Nu știu niciodată ce să fac atunci când femeile plâng!

A răs de defectele mele și și-a șters ușor cozile ochilor. M-am bucurat să o văd așa, sinceră și voioasă. Bineînțeles că o aștepta cineva. Cu siguranță un tânăr foarte inteligent îi răpise inima acestei fete neprefăcute. Nu puteam să-mi imaginez cum de ajunsese aici, însă asta chiar nu era grija mea.

Nu știam decât că, deși nu-mi aparținea, voiam să-i las un zâmbet pe buze.

— Ai vrea să te trimit azi acasă, la iubirea ta? m-am oferit.

Zâmbetul pe care mi l-a oferit era mai mult o grimasă.

— Asta-i problema... Nu vreau să mă duc acasă.

— Serios?

M-am lăsat pe spate și mi-am trecut mâna prin păr când a răs din nou de mine.

Dacă nu mă voia și dacă nu-l voia pe el, atunci ce naiba *iși dorea*?

— Aș putea fi extrem de sinceră cu tine?

Chiar te rog! Am dat aprobator din cap.

— Trebuie să fiu aici. Familia mea are nevoie de prezența mea la palat. Chiar dacă mi-ai permite să rămân doar o săptămână, tot ar fi o binecuvântare pentru ai mei.

Așadar nu lupta pentru coroană, dar tot aveam ceva ce voia.

— Adică ai nevoie de bani?

— Da. Cel puțin a avut decența să se arate rușinată. Și acasă sunt... anumiți oameni pe care nu suport să-i văd acum, a spus cu o privire plină de înțeles.

A durat o secundă să pun totul cap la cap. Nu mai erau împreună. Încă îi păsa de el, dar nu-i aparținea. Am dat din cap, înțelegând situația neplăcută. Dacă aș fi putut să scap o săptămână de tensiunile din lumea mea, aș fi acceptat.

— Dacă ai binevoi să-mi permiți să rămân, chiar și pentru puțin timp, aș fi dispusă să facem un târg.

Iată ceva interesant.

Un târg?

Ce Dumnezeu ar fi putut să-mi ofere?

Și-a mușcat buza.

— Dacă mă lași să rămân... A oftat. Bine, păi, uite-te la tine! Ești prinț. Să fii la cârma țării îți ocupă toată ziua și se presupune că ar trebui ca din treizeci și cinci, mă rog, treizeci și patru de fete, să alegi doar una? Ți se cer multe, nu crezi?

Deși părea o glumă, adevărul era că îmi intuia neliniștile cu o precizie absolută. I-am aprobat cuvintele dând din cap.

— N-ar fi mult mai bine dacă ai avea pe cineva în interior? Cineva care să te ajute? Cum ar fi o prietenă?

— O prietenă?

— Da. Permite-mi să rămân și am să te ajut. Am să fiu prietena ta. Nu trebuie să-ți faci griji cum să mă cucerești. Știi deja că nu am sentimente pentru tine.

Dar poți să-mi vorbești oricând dorești, iar eu voi încerca să te ajut. Aseară ai spus că îți cauți un confident. Deci, până ai să-ți găsești unul adevărat, aş putea fi eu acea persoană. Dacă vrei.

Dacă vreau... Aparent, nu era o opțiune, dar măcar aş fi putut s-o ajut. Și poate să mă bucur un pic mai mult de compania ei. Bineînțeles, tata s-ar fi înfuriat dacă ar fi știut că mă foloseam de una dintre fete ca să mă ajute... lucru care făcea ideea să-mi placă mult, mult mai mult.

— Le-am cunoscut pe aproape toate fetele din această cameră și nu pot să mă gândesc la alta care să-mi fie o mai bună prietenă. M-aș bucura să rămâi.

Am urmărit-o cum s-a relaxat. În ciuda faptului că știam că nu puteam să-i câștig afecțiunea, nu m-am putut abține să nu încerc.

— Crezi că aş putea să-ți spun în continuare „draga mea”? am întrebat-o ca să o tachinez.

— Nicio șansă, mi-a răspuns în șoaptă.

Mi s-a părut o provocare, chiar dacă intenționase sau nu să sune așa.

— Am să mai încerc. Nu-mi stă în fire să renunț.

S-a strâmbat de parcă s-ar fi supărat.

— Așa le spui tuturor? a întrebat, făcând semn din cap spre restul fetelor.

— Da, și toate au părut încântate, i-am răspuns infatuat, în joacă.

Când mi-a vorbit, provocarea din zâmbet nu-i dispăruse.

— Ăsta-i exact motivul pentru care eu nu sunt.

S-a ridicat, punând astfel capăt discuției noastre, iar nu m-am putut abține să nu mă amuz din nou. Niciuna dintre celelalte nu se arătase dornică să petrecem mai puțin timp împreună. Mi-am plecat ușor capul spre ea, iar tânăra mi-a răspuns cu o plecăciune destul de grosolană și a plecat.

Gândindu-mă la America și comparând-o cu celelalte fete, am zâmbit în sinea mea. Era drăguță, deși cam dură. Era de o frumusețe neobișnuită și nu-mi dădeam seama dacă era conștientă de asta. Nu părea să aibă... un anumit aer princiar, deși, probabil, avea ceva regal în mândria ei. Și, bineînțeles, nu mă dorea deloc.

Totuși, nu puteam să scap de impulsul de a nu o lăsa în pace.

Și așa a acționat pentru prima dată Alegerea în favoarea mea: dacă o aveam aici, măcar aveam ocazia să încerc.

CAPITOLUL 7

— Dacă v-am cerut să mai rămâneți, vă rog să nu vă părăsiți locurile! Dacă nu, vă rog să o urmați pe Silvia în sala de mese. Voi veni și eu în curând.

Le-am urmărit pe fete aruncându-și priviri, unele confuze, altele îngâmfate. Mă simțeam încrezător că luasem deciziile corecte, iar acum îmi revenea sarcina de a le trimite acasă. Trebuia să fie destul de simplu, mai ales că abia interacționasem. De ce să se fi atașat?

În cameră n-au rămas decât opt domnișoare, toate zâmbitoare când au venit în fața mea.

Le-am fixat și eu cu privirea și, brusc, mi-am dorit să mă fi gândit la un soi de discurs înainte să discut cu ele.

— Vă mulțumesc pentru că ați rămas câteva minute în plus, le-am spus și apoi am tras de timp. Ăăă, vreau să vă mulțumesc... pentru... că ați venit la palat și mi-ați dat ocazia să vă cunosc.

Cele mai multe au chicotit sau și-au plecat privirea. Clarissa și-a dat părul pe spate.

— Îmi pare rău să spun că nu cred că va merge. Ăăă, puteți pleca acum?

Ultima parte a sunat mai mult a întrebare decât a afirmație, iar eu am fost atât de recunoscător că tata nu era prezent ca să mă vadă.

O fată – Ashley, cred – a început imediat să plângă, iar eu m-am încordat.

— Din cauză că mi-am vopsit părul? a întrebat fata de lângă ea.

— Poftim?

— Din cauză că sunt din Cinci, nu? a întrebat Hannah.

— Ești din Cinci?

Clarissa a alergat până la mine și mi-a apucat strâns mâna.

— Pot să fiu mai bună, jur!

— Poftim?!

Din fericire, un gardian a luat-o de lângă mine și a însoțit-o în camera ei. Eu am rămas pe loc și am urmărit-o îndepărtându-se, uluit de avalanșa de emoții.

Trebuiau să se comporte ca niște domnișoare. Ce Dumnezeu se întâmpla?

— Dar de ce? a întrebat atât de dulce una dintre fete, încât m-a durut fizic.

Retrăiam întâmplarea cu Daphne.

N-am sesizat cine rostise întrebarea, dar m-am întors ca să le văd pe toate afișând aceeași dezamăgire, aparent cu speranțele spulberate. Ne întâlniserăm cu doar douăzeci de minute în urmă. Cum era posibil așa ceva?

— Îmi pare rău! am zis, simțindu-mă cu adevărat groaznic. Doar că nu mi-ați trezit nicio emoție.

Mia a înaintat, abia ascunzând faptul ca nu mai avea mult până plângea. O parte din mine o admira pentru puterea de a se controla.

— Și cum rămâne cu ce simțim noi? Nu contează?

Și-a înclinat capul, ochii ei căprui cerând un răspuns.

— Bineînțeles că da...

„Poate ar trebui să cedez.” Nu trebuia să elimin pe nimeni în prima zi. Dar ce fel de relație s-ar fi născut astfel? Iau o hotărâre, ea spune că mă pripesc, iar apoi cedez?

Nu. Era alegerea mea. Trebuia să o respect.

— Îmi pare foarte rău că v-am făcut să suferiți, dar e o provocare destul de mare ca din treizeci și cinci de femei talentate, încântătoare și frumoase să aleg una cu care să mă însor. Am vorbit sincer și smerit. Trebuie să-mi ascult instinctul. O fac atât pentru fericirea voastră, cât și pentru a mea. Sper că, după scurtul timp petrecut împreună, ne putem despărți ca prieteni.

Mia, deloc impresionată de discursul meu, mi-a aruncat o privire rece și urâtă înainte să treacă pe lângă mine și să iasă pe ușă. Aproape toate fetele au urmat-o; aparent, nu urma să ne despărțim în condiții bune.

Ashely, care părea cea mai supărată, a venit și m-a îmbrățișat. Deoarece mi-a împins brațele în jos, am cuprins-o oarecum stângaci.

— Nu-mi vine să cred că s-a terminat atât de repede! Chiar credeam că am o șansă.

A rostit cuvintele monotone și cu uimire, de parcă ar fi vorbit cu sine.

— Îmi pare rău! am repetat.

Fata s-a retras, s-a șters la ochi și, după ce s-a calmat, a făcut o reverență demnă de o lady.

— Noroc, Alteță!

Și-a înălțat capul și a plecat.

— Ashley! am strigat-o chiar înainte să ajungă la ușă.

S-a oprit, plină de speranță.

Nu. Nu puteam. Trebuia să fiu ferm.

— Mult noroc și ție!

Mi-a zâmbit și a plecat.

După o clipă de tăcere, m-am uitat la gardienii din cameră.

— Puteți să plecați, le-am poruncit, disperat după un moment de singurătate.

M-am îndreptat spre canapeaua pe care stătusem ca să discut cu fetele și mi-am lăsat capul în palme.

„Oricum nu poți să te însori decât cu una dintre ele. Trebuia să o faci. Poate a părut o decizie pripită, dar nu a fost. A fost deliberată. Trebuie să gândești limpede.”

N-am putut să nu mă îndoiesc de mine. Ashley fusese drăguță la final. Să fi făcut deja o greșală? Însă nu simțisem nimic în clipa în care se așezase în fața mea – niciun soi de legătură.

Am inspirat și m-am ridicat. Decizia era luată. Era timpul să merg mai departe. Mai erau douăzeci și șapte de fete asupra cărora trebuia să mă concentrez.

Silindu-mă să zâmbesc, am traversat holul lat și am intrat în sala de mese, unde toată lumea deja mânca. Am observat că unele dintre fete se pregăteau să se ridice, împingându-și scaunele în spate.

— Vă rog să nu vă ridicați, domnișoarelor! Savurați-vă micul dejun.

„Nu e nimic în neregulă. Totul este perfect.”

Am sărutat-o pe mama pe obraz și pe tata l-am bătut ușor pe umăr înainte să mă așez, dorindu-mi să reprezentăm imaginea familiei la care se aștepta publicul.

— Au plecat deja câteva, Alteță? a întrebat Justin, în timp ce îmi turna cafeaua.

— Știi, cândva am citit o carte despre oamenii care practica poligamia. Un bărbat cu mai multe neveste.

O nebunie! Abia am ieșit dintr-o încăpere în care se aflau opt femei foarte nefericite și habar n-am de ce ar putea cineva trăi așa.

Vorbeam pe un ton relaxat, dar sentimentul era real. Justin a râs.

— Bine că nu vă trebuie decât una, domnule.

Într-adevăr.

Mi-am băut cafeaua, gândindu-mă la cuvintele lui Justin.

Nu-mi trebuia decât una. Dar cum o găseam?

— Câte au plecat? m-a întrebat tata, tăindu-și mâncarea.

— Opt.

A dat aprobator din cap.

— E un început bun.

Deși aveam îndoieli, măcar mă aproba.

Am expirat, încercând să concep un plan. Trebuia să ajung să le cunosc individual pe aceste fete. Am scrutat camera și am înghițit în sec, gândindu-mă la timpul și energia de care aveam nevoie ca să mă apropiu de douăzeci și șapte de fete.

Câteva dintre Alese mi-au surprins privirea rătăcitoare și mi-au zâmbit. Erau atât de multe femei frumoase aici! Aveam sentimentul că unele mai ieșiseră la întâlniri și, probabil proteste, eram intimidat.

Apoi am văzut-o pe America înfulecând o tartă cu căpșune și dându-și ochii peste cap de parcă ar fi fost în rai. Mi-am înăbușit un râset și, deodată, am avut un plan.

— Lady America? am strigat-o politicos, aproape izbucnind din nou în râs când s-a oprit din mestecat și s-a întors cu fața la mine, cu ochii mari.

Și-a acoperit gura cu mâinile, încercând să termine mai repede.

— Da, Alteță?

— Cum ți se pare mâncarea?

Mă întrebam dacă se gândea la seara trecută, când recunoscuse că mâncarea era principalul motiv al șederii sale. Într-un fel, era eliberator să spun o glumă pe care, dintr-o încăpere plină cu oameni, să o înțeleagă o singură persoană.

Poate mi-am imaginat răutatea sclipindu-i în ochi.

— Este excelentă, Alteță! Tarta cu căpșune... Ei bine, am o soră căreia îi plac dulciurile mai mult decât mie. Cred că ar plânge dacă ar gusta-o. Este perfectă!

Am luat și eu o îmbucătură – aveam nevoie de un moment să orchestrez totul.

— Chiar crezi că ar plânge? am întrebat-o.

Chipul minunat al Americăi s-a schimonosit când s-a gândit.

— Da, de fapt, chiar cred. Nu prea știe să-și controleze emoțiile.

— Ai pune pariu? a fost replica mea.

— Dacă aș avea bani, cu siguranță, mi-a răspuns ea cu un zâmbet.

Perfect!

— Ce ai fi dispusă să oferi în schimb? Pare că te pricepi la târguri bune.

Tata mi-a aruncat o privire. Gluma aceea nu fusese atât de subtilă.

— Ei bine, ce îți dorești? m-a întrebat tânăra.

O primă întâlnire la care chiar să mă descurc. O noapte cu o fată pe care să nu fiu nevoit să încerc să o impresionez pentru că ea pretinde că este imposibil. O modalitate de a le trimite acasă pe fete fără ca toate să mă urască.

Am zâmbit.

— *Tu* ce îți dorești?

S-a gândit. Ar fi putut să ceară orice. Eram pregătit să o mituiesc, la nevoie.

— Dacă va plânge, a început ezitând, vreau să port pantaloni o săptămână.

Am strâns din buze când toți ceilalți din cameră au râs. Până și tata era amuzat, sau cel puțin așa părea. Dar ce mi-a plăcut cel mai mult a fost că, deși toată lumea a chicotit auzindu-i cererea, America nu și-a plecat capul, nu a roșit și nici nu s-a gândit să ceară altceva. Voia ce voia.

Era ceva fermecător în asta.

— S-a făcut! Și, dacă nu va plânge, îmi datorezi o plimbare prin împrejurimile palatului mâine după-amiază.

S-au auzit mici sunete de prin toată camera, inclusiv un oftat de-al tatei la alegerea mea. Era posibil să fie mult mai atent la candidate decât mine. America nu s-ar fi regăsit pe lista preferatelor lui. La naiba! De fapt, nu era pe nicio listă.

America s-a gândit o secundă și apoi a dat din cap.

— Ai cam multe așteptări, domnule, dar accept!

— Justin? Du-te și pregătește un pachet cu tarte cu căpșune și trimite-l familiei domnișoarei. Roagă pe cineva să aștepte până când sora ei gustă și apoi anunță-ne dacă într-adevăr plânge. Sunt foarte curios!

Justin a dat repede din cap și mi-a rânjit înainte să plece.

— Ar trebui să scrii și un bilet prin care să-ți anunți familia că ești în siguranță. De fapt, toate ar trebui să o faceți. După micul dejun, să scrieți o scrisoare familiei, iar noi ne vom asigura că le vor primi astăzi.

Fetele – fetele mele – au zâmbit bucuroase. În cursul dimineții, făcusem cunoștință cu toate domnișoarele, reținusem aproape toate numele, trimiseseam pe câteva acasă și îmi aranjaseam prima întâlnire. Deși mă simțeam puțin buimac, trebuia să recunosc faptul că avusesem succes.

— Vă cer scuze că a durat atât de mult, Alteță! Am fost nevoiți să ne ducem la un butic din oraș, a spus Seymour, trăgând după el un suport cu pantaloni pe umerase.

— Nu-i nicio problemă! i-am răspuns și am lăsat deoparte hârtiile pe biroul meu. Hotărâsem ca astăzi să lucrez în camera mea. Ce ai găsit?

— Avem mai multe opțiuni, domnule. Sunt sigur că aici veți găsi ceva pentru domnișoara America.

M-am holbat la haine, confuz.

— Deci, care sunt potriviți pentru femeii?

Seymour a clătinat din cap și a zâmbit.

— Nu vă faceți griji, Alteță, mă descurc. Aceștia albi ar fi mai feminini și s-ar asorta cu orice bluză i-ar croi slujnicele. Același lucru ar fi valabil pentru perechea asta.

Mi-a arătat mai multe perechi, iar eu am încercat să înțeleg ce o făcea pe una mai potrivită decât cealaltă și

să ghicesc care anume i-ar fi plăcut.

— Seymour, poate nu contează, dar e din Cincinnati. Crezi că s-ar simți confortabil cu aceștia?

El s-a uitat la pantaloni.

— Domnule, dacă e aici, probabil vrea o pereche de lux.

— Dar, dacă ar fi vrut ceva luxos, ar mai fi cerut să poarte pantaloni? am replicat eu.

Seymour a dat aprobator din cap.

— Jeanși.

Seymour s-a întins în partea din spate a raftului și a scos o pereche de pantaloni din denim. Nu mai purtasem niciodată jeanși. Nu păreau deosebit de atrăgători.

— Am sentimentul că e perechea potrivită.

M-am uitat din nou la opțiunile mele.

— Da, ia-o pe aceasta, dar du-i și prima pereche pe care mi-ai arătat-o. Și poate încă una, ca să fim siguri. Oare au să i se potrivească?

Seymour a zâmbit.

— Îi vom modifica și pregăti până deseară. Așadar, tânăra domnișoară a câștigat?

Am ridicat din umeri.

— Nu încă, dar sper că dacă o va face, iar eu îi dăruiesc mai mult decât spera, tot va accepta să ieșim împreună.

— Înseamnă că vă place cu adevărat, a zis Seymour, împingând suportul pe hol.

Nu i-am răspuns, însă, când am închis ușa, m-am gândit la asta..

Avea ceva. Mă atrăgea până și modul în care-mi arăta că nu mă plăcea, și nu m-am putut abține să nu zâmbesc.

CAPITOLUL 8

- Ești sigur? am întrebat.
- Absolut, a spus curierul.
- Nici măcar o lacrimă?
- A rânjit.
- Nici măcar una.

M-am oprit lângă ușa Americăi, nesigur de ce inima îmi bătea atât de repede. Ea nu simțea nimic pentru mine; mi-o spusese destul de clar. Și acela era principalul motiv pentru care o alesesem pe ea prima. Avea să fie o întâlnire ușoară.

M-am așteptat ca o slujnică să răspundă la ușă, dar, când s-a deschis, am văzut-o pe America luptându-se cu un zâmbet sarcastic.

— Ai vrea, te rog, să mă iei de braț de dragul aparențelor? am întrebat-o și i l-am oferit, iar ea a oftat și l-a acceptat, urmându-mă pe hol.

Mă așteptasem să începă să se plângă, să spună că ar fi trebuit să câștige, dar tăcea. Era supărată? Chiar nu voia să iasă cu mine?

— Îmi pare rău că nu a plâns, am încercat eu să inițiez dialogul.

— Ba nu, nu-ți pare, m-a tachinat America.

Astfel mi-am dat seama că era în regulă. Poate era cumva distrasă, dar, aparent, glumele erau limbajul nostru. Dacă reușeam să glumim, era bine.

— N-am mai pariat niciodată. E plăcut să câștigi.

— Norocul începătorului! mi-a replicat.

— Probabil, am încuviințat. Data viitoare, vom încerca să o facem să râdă.

Gânditoare, și-a ridicat privirea spre tavan, și n-am putut decât să presupun la ce se gândea.

— Cum e familia ta?

S-a strâmbat.

— Ce vrei să spui?

— Doar atât, nimic mai mult. Sunt sigur că e foarte diferită de a mea.

Avea frați, locuința ei era mică... oamenii plâneau din cauza produselor de patiserie. Nici măcar nu

reuşeam să-mi imaginez viaţa în familia ei.

— Evident. Pentru început, nimeni nu poartă diademe la micul dejun.

A râs, sunetul fiind atât de muzical şi de potrivit pentru o persoană din Cinci.

— În casa familiei Singer se poartă mai mult la cină?

— Bineînţeles!

Nu m-am putut abţine să nu chicotesc. Îmi plăcea umorul ei. Mi se părea că semăna puţin cu al meu când şi-l arăta. Şi mă făcea curios dacă doi oameni din două lumi diferite puteau, la maturitate, să fie surprinzător la fel.

— Ei bine, sunt copilul mijlociu din cinci.

— Cinci! Dumnezeu, sigur e multă agitaţie la voi în casă!

— Mda, cinci, a spus de parcă nu i-ar fi venit să creadă că eram surprins. Cele mai multe familii de acolo au mulţi copii. Dacă ar fi posibil, şi eu aş avea mulţi copii.

— Serios?

Altă asemănare, şi chiar una extrem de personală.

Da-ul ei sfios mi-a dat de înţeles că şi pentru ea era un detaliu intim. Poate n-ar fi trebuit, dar mă simţeam ciudat discutând despre o viitoare familie cu o tânără cu care eram menit să am o şansă, deşi ştiam că nu aveam.

— Oricum, a continuat ea, sora mea cea mai mare, Kenna, e căsătorită cu cineva din Patru. Acum lucrează într-o fabrică. Mama vrea să mă mărit cu un băiat care să fie cel puţin din Patru.

„Dar ce-i în neregulă cu un Unu?”

— Însă nu vreau să renunţ la cântat. Îmi place prea mult.

„Oh, am înţeles! Cred că tipul de acasă e un băiat impresionant din Cinci.”

— Dar presupun că acum fac parte din Trei, a continuat, părând tristă. Este foarte ciudat. Cred că am să încerc să am o carieră în muzică, dacă pot. Kota e următorul. Este artist. Nu prea l-am văzut în ultima vreme. A venit să mă vadă când am plecat de acasă, dar cam atât.

Ceva din tonul ei sugera o urmă de durere sau regret, dar a trecut mai departe prea repede ca să pot să-i adresez vreo întrebare.

— Și, apoi, urmez eu, a zis când ne-am apropiat de scări.

Am zâmbit fericit.

— America Singer, cea mai apropiată prietenă a mea!

Și-a dat jucăuș ochii peste cap, lumina scânteind în albastrul lor.

— Așa este!

Cuvintele ei m-au alinat în mod ciudat.

— După mine urmează May. Ea este cea care m-a trădat și nu a plâns. Sincer, am fost distrusă; nu-mi vine să cred că n-a plâns! Dar, da, e o artistă. Eu... o ador. Apoi este Gerad. E cel mai mic, are șapte ani. Încă nu și-a dat seama ce-i place – muzica sau arta. Cel mai mult îi place să joace fotbal și să studieze gândacii, ceea ce e în regulă, doar că nu poate să-și câștige traiul din asta. Încercăm să-l convingem să experimenteze mai mult. Oricum, cam ăștia suntem toți.

— Și părinții tăi? am întrebat-o, încă încercând să-mi creez o imagine completă în ceea ce o privea.

— Și ai tăi? a replicat ea.

— Îmi cunoști părinții.

— Ba nu. Știu imaginea pe care o afișează publicului. Cum sunt în realitate? m-a rugat să-i spun, trăgându-mă de braț.

Deși copilăros, gestul m-a făcut să zâmbesc.

Însă eram distras. Ce aș fi putut să-i spun despre părinții mei?

„Mă tem că mama este bolnavă. O doare des capul și pare obosită. Nu-mi dau seama dacă e din cauza modului în care a crescut sau a vreunui lucru care s-a întâmplat mai târziu. Sunt sigur că ar trebui să am cel puțin un frate sau o soră, și nu știu dacă asta are sau nu vreo legătură cu starea ei. Tatăl meu... Uneori, tata...”

Am intrat în grădină, iar camerele au așteptat. Deodată, am fost cu ochii în patru. Nu voiam să fie aici, la întâlnirea noastră. Nu știam cât de mult și de sincer am fi putut să discutăm despre noi, dar știam că nu avea să se întâmple în public. După ce le-am făcut

semn celor din echipa de filmare să plece, m-am uitat la America și mi-am dat seama că era din nou distantă.

— Te simți bine? Pari încordată.

A ridicat din umeri.

— Pe tine te tulbură femeile care plâng, iar pe mine mă tulbură plimbările cu prinți.

Am zâmbit afectat.

— Ce-i atât de tulburător la mine?

— Personalitatea ta. Intențiile tale. Nu știu la ce să mă aștept de la această scurtă plimbare.

Eram atât de misterios? Poate că da. Ajunsesem să-mi stăpânesc zâmbetele și să mă deprind cu jumătățile de adevăr. Dar cu siguranță nu voiam să par așa.

M-am oprit și m-am întors spre ea.

— Ah! Cred că până acum ți-ai dat seama că nu sunt genul de bărbat care să bată câmpii. Am să-ți spun exact ce vreau de la tine.

„Vreau să cunosc pe cineva. Să cunosc cu adevărat. Și cred că vreau ca acea persoană să fii tu, chiar dacă pleci.”

M-am apropiat de ea și, deodată, am fost oprit de o durere covârșitoare. Am țipat, m-am aplecat în față și m-am retras. Acei câțiva pași au fost, practic, de nesuportat, dar nu intenționeam să zac la pământ, deși instinctul asta îmi spunea. Mi s-a părut și că aveam să vărs, și m-am luptat și cu această senzație. Prinții nu vomitau și nu se rostogoleau prin iarbă.

— Pentru ce-a fost asta?

Era vocea mea? Serios? Parcă eram o fetiță de cinci ani care avea probleme cu fumatul.

— Dacă mă atingi și cu un deget măcar, am să te lovesc și mai tare!

— Ce?

— Am spus că dacă...

— Nu, nu, fată nebună! Te-am auzit de prima dată. Dar la ce Dumnezeu te referi?

America a rămas pe loc, din nou cu ochii mari, acoperindu-și gura de parcă ar fi făcut vreo greșală îngrozitoare. M-am întors când i-am auzit pe gardieni apropiindu-se și am ridicat un braț, făcându-le semn să plece.

Ce făcusem? Ce credea că aveam de gând...?

Am încercat să-mi revin fie și numai pentru că trebuia să știu.

— Ce credeai că vreau? am întrebat-o.

Și-a plecat privirea.

— America, ce credeai că vreau? i-am cerut să-mi spună.

Întregul ei comportament o dădea de gol. Niciodată nu mai fusesem atât de insultat.

— În public? Credea... Pentru numele lui Dumnezeu! Sunt un gentleman!

Deși m-a durut cumplit, mi-am îndreptat spatele și am plecat. Apoi, m-am gândit la ceva.

— De ce te-ai oferit să mă ajuți dacă mă desconsideri atât de mult?

Nu a spus nimic.

— În seara asta, vei lua cina la tine în cameră. Mă voi ocupa de această problemă mâine-dimineață.

Am mers cât de repede am putut, dornic să fiu departe de ea și sperând să pot depăși furia și umilirea. Furios, am trântit ușa camerei mele.

După o secundă, majordomul meu a bătut la ușă.

— V-am auzit intrând, Alteță. Pot să vă aduc ceva înainte de culcare?

— Gheață, i-am răspuns pe un ton plângăreț.

El a plecat în grabă, iar eu m-am trântit pe pat, mistuit de furie. Mi-am acoperit ochii și am încercat să mă gândesc la cele întâmplare. Nu-mi venea a crede că, în urmă cu doar câteva minute, eram pe punctul de a mă deschide sincer în fața ei.

Trebuia să fie prima mea întâlnire ușoară, fără probleme!

Am pufnit și mi-am auzit majordomul lăsând pe noptieră o tavă și ieșind apoi repede.

O fată din Cinci care își ataca viitorul rege – cine se credea? Dacă mi-ar fi stat în fire, ar fi fost aspru pedepsită.

Cu siguranță pleca acasă. După întâmplarea asta, mi-era imposibil să-i permit să rămână.

Am analizat situația ore în șir, gândindu-mă la ce ar fi trebuit să zic sau să fac în acel moment. Ori de câte ori îl rețraiam, mă înfuriam. Ce fel de fată făcea asta? Ce o determina să creadă că putea să-și atace prințul?

Am studiat totul cu atenție de o sută de ori, dar, ultima dată, iritarea s-a transformat într-un fel de uimire.

America nu se temea de nimic?

Nu că era o teorie pe care aş fi testat-o, dar m-am întrebat câte dintre celelalte fete, dacă s-ar fi aflat într-o situație în care să creadă că aş fi putut să profit de ele, mi-ar fi permis să o fac? Doar de bravadă sau poate doar din cauza ca le îngrijora ce aş fi făcut, dacă nu mi-ar fi permis.

Însă ea îmi curmase intenția imaginară, chiar înainte să se materializeze, fără să se teamă de ce aş fi putut să zic. Deși nu-și atinsese scopul, se apăruse, fapt pe care-l admiram cu adevărat. Era o trăsătură pe care îmi doream și eu să o am. Poate dacă aş sta destul de mult în preajma sa, o parte din curajul ei s-ar fi „lipit” de mine.

La naiba! Trebuia să-i permit să rămână la palat.

GARDIANUL

SCURTĂ PREZENTARE

De cealaltă parte a încercării lui Maxon de a o cuceri pe America, se afla băiatul pe care ea îl iubise prima dată. Nu a încetat niciodată să mă surprindă graba cu care oamenii l-au judecat pe Aspen pentru greșelile lui, dar l-au iertau pe Maxon, deși, uneori, motivațiile sale mi s-au părut cam egoiste.

Lumea m-a întrebat dacă-l prefer pe unul dintre băieții din rolurile principale, însă lucrul acesta nu a fost nicicând posibil pentru mine. Maxon și Aspen îl reprezintă amândoi pe soțul meu, așadar sunt doi oameni diferiți care întruchipează lucruri atrăgătoare pentru mine. În cazul lui Maxon este vorba despre veselie lui, iar în al lui Aspen, pasiunea.

Întotdeauna am sperat că, lecturând povestirea lui Aspen, ceilalți vor reuși să înțeleagă ceea ce eu am știut de la bun început: Aspen nu a încetat niciodată să o iubească pe America, se învinovăța pentru că a fost atât de nechibzuit și era gata să facă orice pentru a o recâștiga. Aspen este extrem de altruist în atât de multe privințe și, pentru numele lui Dumnezeu, băiatul e foarte atrăgător! Mereu mi-am făcut griji că va fi unul dintre cei puțini care nu vor avea parte de un final fericit. Nu pot să vă spun cât sunt de încântată că a reușit! Deși nu s-a întâmplat așa cum se așteptase.

Kiera

CAPITOLUL 1

— Trezește-te, Leger!

— Sunt liber azi, am mormăit și mi-am tras pătura peste cap.

— Nimeni nu-i liber azi. Ridică-te și am să-ți explic.

Am oftat. De obicei, eram încântat să mă duc la muncă.

Rutina, disciplina, sentimentul de împlinire de la sfârșitul zilei: îmi plăcea totul. Astăzi, însă, lucrurile stăteau altfel.

Petrecerea de Halloween din seara precedentă fusese ultima mea șansă. În timpul singurului nostru dans, America îmi explicase ce era cu distanța lui Maxon, iar eu avusesem un minut să-i aduc aminte cine eram... și simțisem că legătura care exista între noi nu dispăruse. Poate era mai slabă din cauza presiunii Alegerii, dar încă rezista.

— Spune-mi că ai să mă aștepți, o rugasem eu.

În ciuda tăcerii ei, tot mai speram.

Nu înainte ca el să-și facă apariția și să se-ndrepte spre ea, debordând de farmec, bogăție și putere. Asta era. Pierdusem.

Aparent, șoaptele lui Maxon de pe ringul de dans îi spulberaseră Americăi toate grijile. Se agățase de el dans după dans, uitându-se în ochii lui așa cum, cândva, se uitase în ai mei.

Așa că poate am băut un pic prea mult alcool în timp ce i-am privit. Și poate că vaza din foaier era spartă pentru eu am aruncat-o. Și poate că mi-am înăbușit strigătele mușcând din pernă ca Avery să nu mă audă.

Și dacă vorbele lui Avery din dimineața asta erau vreun indiciu, era posibil ca Maxon să o fi cerut de soție seara trecută, iar noi toți urma să fim chemați la apel pentru anunțul oficial.

Cum trebuia să fac față momentului? Cum trebuia să stau acolo și să-l *protejez*? Avea să-i ofere un inel pe care nu mi l-aș fi putut permite niciodată, o viață pe care nicicând n-aș fi reușit să i-o asigur... și l-aș fi urât până la moarte pentru asta.

M-am ridicat, ținându-mi privirea plecată.

— Ce se întâmplă? am întrebat, capul zvâcnindu-mi cu fiecare silabă.

— Este grav. Foarte grav.

M-am încruntat și m-am uitat în sus. Avery stătea pe patul său, încheindu-și nasturii de la cămașă. Privirile ni s-au întâlnit, iar eu am văzut îngrijorarea din ochii lui.

— Ce vrei să spui? Ce e grav?

Dacă era vorba despre vreo ceartă stupidă din cauză că nu se găseau fețele de masă colorate potrivite sau așa ceva, mă întorceam la culcare.

Avery a expirat.

— Îl știi pe Woodwork? Tipul prietenos, care zâmbește mult?

— Mda. Uneori patrolăm împreună. Este de treabă.

Woodwork fusese din Șapte și, din cauza faptului că amândoi proveneau din familii numeroase și că tații noștri muriseră, între noi se crease imediat o legătură. Muncea din greu și era o persoană care merita cu adevărat să facă parte din noua-i castă.

— De ce? Ce se petrece?

Avery părea uimit.

— A fost prins aseară cu una dintre membrele Elitei.

Am înlemnit.

— Poftim? Cum?

— Cu ajutorul camerelor. Reporterii făceau instantanee ale oamenilor care se perindau prin palat și unul dintre ei a auzit ceva într-o debara. A deschis-o și l-a găsit pe Woodwork cu Lady Marlee.

— Dar este – aproape am zis *cea mai apropiată prietenă a Americăii*, dar m-am surprins la timp – o nebunie! am terminat eu.

— Mie-mi spui? Avery și-a luat șosetele și a continuat să se îmbrace. El părea foarte inteligent. Cred că a băut prea mult.

Probabil băuse, dar mă îndoiam că acesta era motivul pentru care se întâmplase. Woodwork era deștept. Voia să aibă grijă de familia lui tot atât de mult pe cât voiam să am eu grijă de a mea. Singurul lucru care explica de ce riscase să fie prins trebuia să fie același pentru care riscasem la rândul meu: o iubea cu disperare pe Marlee.

Mi-am masat tâmpilele, dorindu-mi să nu mai simt durerea de cap. Nu puteam să mă simt așa acum, nu când se întâmpla ceva atât de important. Am făcut ochii mari când am înțeles ce ar fi putut să însemne.

— Au... au să-i omoare? am întrebat încet ca și cum, dacă aș fi rostit cuvintele prea tare, toată lumea și-ar fi amintit că asta-i aștepta pe trădători la palat.

Avery a clătinat din cap, iar eu mi-am simțit din nou inima cum bate.

— Au să-i bată cu nuiua. Și celelalte fete din Elită și familiile lor vor fi prezente. Scena este deja amenajată dincolo de zidurile palatului, așa că toți stăm și așteptăm. Pune-ți uniforma!

S-a ridicat și s-a îndreptat spre ușă.

— Și bea niște cafea înainte să te prezinți la raport, mi-a zis peste umăr. Arăți de parcă tu ai urma să fii biciuit.

Etajele trei și patru erau suficient de înalte ca să vezi peste zidurile groase care protejau palatul de restul lumii, iar eu m-am grăbit spre o fereastră mare de la etajul patru. M-am uitat în jos, atât la scaunele pregătite pentru familia regală și Elită, cât și la scena pentru Marlee și Woodwork.

Aparent, personalul și cei mai mulți dintre gardieni gândeau la fel ca mine, iar eu am dat din cap spre alți doi gardieni care stăteau la fereastră și către un majordom a cărui uniformă părea proaspăt călcată, dar al cărui chip era schimonosit de griji. Când ușile palatului s-au deschis și fetele și familiile lor s-au îndreptat spre mulțimea care aclama furtunos, două slujnice au venit în grabă în spatele nostru. Recunoscându-le pe Lucy și pe Mary, le-am făcut loc lângă mine.

— Vine și Anne? am întrebat.

— Nu, a răspuns Mary. Nu i s-a părut potrivit, mai ales când sunt atât de multe de făcut.

Am dat aprobator din cap. Părea ceva ce ar fi spus tânăra.

De vreme ce noaptea păzeam ușa de la camera Americăi, mă întâlneam tot timpul cu slujnicele ei și, cu toate că încercam mereu să am o atitudine

profesionistă la palat, cu ele aveam tendința de a mai lăsa formalitățile la o parte. Voiam să-i cunosc pe oamenii care se îngrijeau de fata mea; în ochii mei, le eram veșnic recunoscător pentru toate lucrurile pe care le făceau pentru ea.

M-am uitat la Lucy și am văzut că-și frângea mâinile. Chiar dacă nu eram de mult timp la palat, observasem că, atunci când era agitată, neliniștile ei se manifestau printr-o sumedenie de ticuri nervoase. În tabăra de instrucție, fusesem învățat să identific comportamentul agitat al oamenilor când intrau în palat și să-i urmăresc îndeosebi pe aceia. Știam că Lucy nu era o amenințare și, când o vedeam suferind, simțeam nevoia să o protejiez.

— Ești sigură că vrei te uiți la asta? i-am șoptit. Nu va fi plăcut.

— Știu. Dar chiar o plăceam pe Lady Marlee, mi-a răspuns la fel de șoptit. Simt că ar trebui să fiu aici.

— Nu mai este o lady, am comentat eu, sigur că avea să fie decăzută la cel mai mic rang posibil.

Lucy s-a gândit un moment.

— Orice fată care și-ar risca viața pentru omul iubit merită cu siguranță să fie numită lady.

Am zâmbit larg.

— Excelent zis!

Am urmărit-o potolindu-și mâinile, un zâmbet firav străbătându-i chipul pentru o fracțiune de secundă.

Uralele mulțimii s-au transformat în strigăte de dispreț când Marlee și Woodwork au trecut cu greu prin pietriș și au ajuns în locul liber din fața porților palatului. Gardienii îi trăgeau cu brutalitate și, judecând după mersul lui, am presupus că Woodwork fusese deja bătut.

Nu am auzit clar cuvintele, însă am urmărit cum fărădelegile lor au fost anunțate lumii. M-am concentrat asupra Americăi și a familiei sale. May arăta de parcă ar fi încercat să se țină pe picioare, cuprinzându-și protector abdomenul cu brațele. Expresia domnului Singer era neliniștită, dar rece. Mer părea pur și simplu confuză. Mi-am dorit să fi existat o cale de a o îmbrățișa și de a-i spune că avea să fie bine, fără să sfârșesc prin a ajunge și eu legat pe scenă.

Mi-am adus aminte cum îl privisem pe Jemmy fiind biciuit pentru furt. Dacă aş fi putut să-i iau locul, aş fi făcut-o fără să mă gândesc. În acelaşi timp, mi-am amintit şi de uşurarea copleşitoare că nu fusesem prins în puţinele daţi în care furasem. Mi-am imaginat că şi America se simţea acum aşa, dorindu-şi ca Marlee să nu fie nevoită să treacă prin aşa ceva, dar fiind recunoscătoare că nu noi eram cei în cauză.

Când nuiielele au fost coborâte, Mary şi Lucy au tresărit, deşi nu se auzea decât mulţimea. Între lovituri treceau suficiente clipe cât Woodwork şi Marlee să simtă durerea, dar să nu se obișnuiască cu aceasta înainte ca altă lovitură să le nenorocească pielea. E o artă în a-i face pe oameni să sufere. Aparent, cei de palat păreau să o stăpânească.

Lucy şi-a acoperit faţa cu mâinile şi a plâns în tăcere în timp ce Mary a cuprins-o cu un braţ, ca să o aline.

Voiam să fac acelaşi lucru când o străfulgerare roşcată mi-a atras atenţia.

Ce făcea? Se lupta cu gardianul acela?

În tot corpul meu se dădea o luptă. Voiam s-alerg până acolo şi s-o forţez să ia loc pe scaunul ei şi, în acelaşi timp, eram disperat s-o apuc de mână şi s-o duc departe. Voiam s-o încurajez şi, totodată, s-o implor să se oprească. Nu era nici momentul şi nici locul potrivit să atragă atenţia asupra ei.

Am privit cum America a sărit peste balustradă, tivul rochiei sale fluturând în cădere. Abia când a căzut la pământ şi şi-a revenit mi-am dat seama că nu încerca să se ferească de coşmarul din faţa ei şi că, în schimb, se concentra la paşii pe care trebuia să-i facă pentru a ajunge la Marlee.

Mândria şi frica mi s-au învolburat în piept.

— Oh, Dumnezeule! a icnit Mary.

— Staţi jos, domnişoară! a implorat-o Lucy, lipindu-şi palmele de fereastră.

Alerga cu un pantof lipsă, dar refuza să se oprească.

— Luaţi loc, Lady America! a strigat unul din gardienii de lângă mine.

A ajuns la treapta de jos a scării spre platformă, iar creierul mi-a fost cuprins de flăcări din cauza sângelui care curgea vijelios.

— Sunt camere! i-am strigat prin geam.

În cele din urmă, un gardian a prins-o și a doborât-o la pământ. Ea s-a zvârcolit, încă împotrivindu-se. Am aruncat o privire spre familia regală; toți se uitau la roșcata care se zbătea pe pământ.

— Ar trebui să o duceți înapoi în camera ei, le-am spus lui Mary și lui Lucy. Va avea nevoie de voi.

Ele s-au întors și au fugit.

— Voi doi, le-am zis gardienilor. Duceți-vă la parter și asigurați-vă că nu este nevoie de protecție suplimentară. Nu se știe cine a văzut ce s-a întâmplat sau a fost deranjat din cauza asta.

Au plecat în grabă, îndreptându-se către primul etaj. Însă eu voiam să fiu cu America, să mă duc în camera ei chiar în secunda asta. Dar, în aceste condiții, știam că răbdarea era ce mai bună opțiune. Era mai bine ca ea să fie singură cu slujnicele ei.

În seara precedentă, o rugasem pe America să mă aștepte, gândindu-mă că ar fi putut să mă însoțească înapoi acasă. Din nou, ideea mi-a acaparat mintea. Oare regele ar fi tolerat așa ceva?

Încercând să respir, să gândesc și să analizez totul, întregul trup mă durea.

— Magnific! a șoptit majordomul. Cât curaj!

A plecat de lângă fereastră și s-a întors la îndatoririle lui, iar eu am rămas întrebându-mă dacă se referea la cuplul de pe platformă sau la fata în rochie murdară. Stând acolo și încă gândindu-mă la tot ce se întâmplase, loviturile au încetat. Cei din familia regală au plecat, mulțimea s-a împrăștiat și câțiva paznici au rămas să ducă în brațe trupurile moi care, și în stare de inconștiență, păreau să se aplece unul spre celălalt.

CAPITOLUL 2

Mi-am amintit de zilele în care așteptam să alerg la casa din copac și cum mi se părea că limbile ceasului se mișcau în sens invers. Situația asta era de o mie de ori mai gravă. Știam că era ceva în neregulă. *Știam* că America avea nevoie de mine. Și nu puteam să ajung la ea.

Cel mai bun lucru pe care puteam să-l fac era să schimb tura cu gardianul care trebuia în seara asta să stea de paza la ușa ei. Până la căderea nopții și până când puteam s-o revăd trebuia să mă-ngrop în sarcinile de serviciu.

Mă îndreptam spre bucătărie pentru un mic dejun târziu când am auzit strigătele de nemulțumire.

— Vreau să-mi văd fiica!

Am recunoscut vocea domnului Singer, dar nu-l mai auzisem niciodată părând atât de disperat.

— Îmi pare rău, domnule! Din motive de siguranță, trebuie să vă scoatem acum din palat, a răspuns un gardian.

Lodge, după voce. Mi-am băgat capul după colț și, bineînțeles, Lodge încerca să-l calmeze pe domnul Singer.

— Dar ne-ați ținut închiși de când cu întâmplarea aceea dezgustătoare; copila mea a fost târâtă de acolo și n-am văzut-o! Vreau să o văd!

M-am apropiat cu un aer încrezător și am intervenit.

— Permite-mi să mă ocup eu de asta, ofițer Lodge.

Lodge și-a plecat capul și s-a îndepărtat. De cele mai multe ori, dacă mă purtam ca și când aș fi avut totul sub control, oamenii mă ascultau. Era simplu și eficient.

Odată ce Lodge a plecat pe hol, m-am aplecat spre domnul Singer.

— Nu puteți să vorbiți așa aici, domnule. Ați văzut ce s-a întâmplat, și asta din cauza unui sărut și al unui fermoar de rochie tras.

Tatăl Americăi a dat aprobator din cap și și-a trecut degetele prin păr.

— Știu. Știu că aveți dreptate. Nu-mi vine să cred că au obligat-o să se uite. Nu-mi vine să cred ce i-au făcut lui May.

— Dacă vă consolează în vreun fel, slujnicele Americăi sunt foarte devotate și sunt sigur că au grijă de ea. Nu s-a raportat că s-ar fi dus în aripa spitalului, deci în mod sigur n-a fost rănită. Nu fizic, oricum. Din câte am înțeles – Doamne, cât uram să spun asta cu voce tare –, prințul Maxon o favorizează mai mult decât pe celelalte.

Zâmbetul firav al domnului Singer nu i s-a prea citit în ochi.

— Așa este.

M-am luptat din răputeri să nu-l întreb ce știa.

— Sunt sigur că va fi foarte răbdător cu ea cât timp se confruntă cu pierderea ei.

Domnul Singer a dat aprobator din cap și a vorbit în barbă, de parcă ar fi vorbit pentru sine.

— Mă așteptam la mai mult de la el.

— Ce ați spus, domnule?

Tatăl Americăi a inspirat profund și s-a îndreptat de spate.

— Nimic.

Domnul Singer a aruncat o privire în jur, iar eu nu mi-am dat seama dacă palatul îl impresiona sau îl dezgusta.

— Știi, Aspen, dacă i-aș fi spus că este suficient de bună pentru locul acesta, nu m-ar fi crezut niciodată. Într-un fel, are dreptate. E prea bună pentru palat.

— Shalom?

Domnul Singer și cu mine ne-am întors și le-am văzut pe doamna Singer și pe May venind de după colț și ducându-și bagajele.

— Suntem gata. Ai văzut-o pe America?

May a plecat de lângă mama sa și s-a lipit de tatăl ei care a cuprins-o cu un braț protector.

— Nu. Dar Aspen o să verifice cum se simte.

Nu spuseseam așa ceva, dar eram practic o familie, iar el știa că aveam să mă duc să o văd. Bineînțeles că aș fi făcut-o. Doamna Singer m-a îmbrățișat rapid.

— Nu pot să-ți spun ce alinare este să știu că ești aici, Aspen! Ești mai inteligent decât toți ceilalți

gardieni la un loc.

— Să nu vă audă zicând asta, am glumit eu, iar ea mi-a zâmbit înainte să se îndepărteze.

May s-a grăbit spre mine și eu m-am aplecat puțin ca să fim la același nivel.

— Uite niște îmbrățișări în plus! Ai putea să treci pe la mine pe acasă și să le oferi familiei mele în locul meu?

Ea a dat din cap în umărul meu. Am așteptat să-mi dea drumul, însă nu a făcut-o. Deodată, și-a lipit buzele de urechea mea.

— Să nu lași pe nimeni să o rănească.

— Niciodată.

M-a strâns mai tare și eu am făcut la fel, dorindu-mi atât de mult s-o protejez de tot ce o înconjura.

May și America se sprijineau reciproc, semănând una cu cealaltă mai mult decât ar fi putut să-și dea seama vreuna dintre ele. Însă May era mai maleabilă. Nimeni n-o proteja de lume; se proteja singură. Când am început să ieșim împreună, America era cu doar câteva luni mai mare decât May acum, luând o decizie pe care majoritatea oamenilor mai în vârstă decât noi nu ar fi avut niciodată îndrăzneala să o ia. Dar, cu toate că America era conștientă de răul din jurul ei, de urmările care ar fi putut să apară în cazul în care lucrurile ar fi mers prost vreodată, May își trăia practic viața fără probleme, ignorând ce era rău în lume.

Îmi făceam griji că o parte din acea inocență îi fusese răpită astăzi.

În cele din urmă mi-a dat drumul, iar eu m-am ridicat și i-am întins o mână domnului Singer. El mi-a luat-o și mi-a vorbit în șoaptă.

— Mă bucur că te are pe tine. E ca și când ar avea cu ea o parte din căminul ei.

L-am ținut cu privirea și am simțit din nou impulsul de a-l ruga să-mi spună ce știa, întrebându-mă dacă măcar bănuia ceva. Domnul Singer mă privea ferm și, pentru că fusesem instruit, am încercat să-i citesc pe chip secretele. Nu puteam nici măcar să presupun ce îmi ascundea, dar știam cu siguranță că era ceva.

— Voi avea grijă de ea, domnule!

A zâmbit.

— Știu că o vei face. Să ai grijă și de tine. Unii susțin că postul acesta e și mai periculos decât Noua Asie. Vrem să vii teafăr acasă.

Am dat aprobator din cap. Din milioanele de cuvinte din lume, domnul Singer mereu părea să știe cum să le aleagă pe acele câteva care te făceau să te simți important.

— Niciodată n-am fost tratată cu atâta asprime, a bombănit cineva, venind după colț. Și la palat, pe deasupra!

Ne-am întors toți capetele. Aparent, nici părinții lui Celeste nu erau prea încântați că li se ceruse să plece. Mama ei târa un bagaj imens, scuturând din cap la unison cu soțul ei și dându-și părul blond peste umăr la câteva secunde. O parte din mine voia să se ducă și să-i ofere o agrafă.

— Tu, de colo! mi s-a adresat domnul Newsome. Vino și ia bagajele astea! a spus și și-a scăpat valizele pe podea.

Domnul Singer a intervenit.

— Nu este servitorul dumneavoastră. Este aici să vă protejeze. Puteți să vă cărați singur bagajele.

Domnul Newsome și-a dat ochii peste cap și s-a întors către soția lui.

— Nu-mi vine să cred că fetița noastră trebuie să petreacă timp în compania cuiva din Cincinnati.

A șoptit cuvintele deși, în mod evident, intenția lui era să le auzim toți.

— Sper că nu și-a însușit vreun obicei neplăcut. Fata noastră este prea bună pentru mizeria aceasta!

Doamna Newsome și-a dat din nou părul peste umăr, iar eu am reușit să înțeleg de unde învățase Celeste să-și ascută ghearele. Nu că m-aș fi așteptat la mai mult din partea uneia din Doi.

Dacă n-aș fi auzit sunetul înăbușit de lângă mine, cu greu aș fi putut să-mi iau privirea de la expresia răutăcios de fericită de pe chipul doamnei Newsome. May plângea în bluza mamei sale. De parcă ziua n-ar fi fost deja destul de grea.

— Să călătoriți cu bine, domnule Singer, i-am șoptit, iar el a dat aprobator din cap spre mine și și-a condus

familia pe ușile de la intrare.

Am văzut că mașinile așteptau deja. America avea să urască faptul că nu apucase să-și ia rămas-bun.

M-am apropiat de domnul Newsome.

— Să nu vă încurce, domnule. Lăsați-vă bagajele aici și am să mă asigur că vor ajunge unde trebuie.

— Băiat bun! a exclamat domnul Newsome și m-a bătut ușor pe spate înainte să-și îndrepte cravata și să-și tragă soția după el.

Odată ce au ieșit din palat, m-am dus la masa din apropierea intrării și am scos un stilou din sertar. Era imposibil să scap basma curată de două ori, așa că am fost nevoit să decid pe care din cei doi soți Newsome îl uram cel mai mult momentan. Am hotărât că acum era rândul doamnei Newsome, chiar dacă numai de dragul lui May. I-am deschis bagajul, am înfipt stiloul înăuntru și l-am rupt în două. M-am ales cu un strop de cerneală pe mână, dar, întrucât aveam în fața ochilor haine în valoare de mii de dolari, m-am ocupat rapid de pată. I-am urmărit pe soții Newsome urcând într-o mașină și apoi le-am aruncat valizele în portbagaj și mi-am îngăduit să zâmbesc ușor. Dar, cu toate că mă mulțumea că distrusesem o parte din hainele doamnei Newsome, știam că, de fapt, asta n-avea să o afecteze pe termen lung. Urma să le înlocuiască în câteva zile. May ar fi fost nevoită să trăiască mereu cu acele cuvinte în urechi.

Am ținut castronul aproape de piept când am dus furculița plină cu ouă și cârnați tăiați la gură, dornic să ies în aer liber. Bucătăria era plină de gardieni și servitori care înfulecau grăbiți, întrucât trebuiau să-și înceapă turele.

— I-a spus că o iubește, zicea Fry. Eram lângă podium și l-am auzit tot timpul. Woodwork i-a spus-o chiar și după ce ea a leșinat.

Două slujnice îi sorbeau fiecare cuvânt, una înclinându-și tristă capul.

— Cum a putut prințul să le facă asta? Se iubeau.

— Prințul Maxon este un om bun. Pur și simplu respectă legea, i-a replicat cealaltă servitoare.

Fry dădea aprobator din cap.

Cea de-a doua slujnică a clătinat din cap.

— Nu-i de mirare că Lady America a fugit după ei.

Am ocolit masa imensă, ajungând în celălalt capăt al încăperii.

— M-a lovit destul de tare cu genunchiul, le-a împărtaşit Recen, crispându-se ușor din cauza amintirii. N-am reușit s-o opresc să nu sară; abia puteam să respir.

Am zâmbit în barbă, deși îl compătimeam pe tip.

— Lady America e destul de curajoasă. Regele ar fi putut s-o execute pentru așa ceva.

Un majordom mai tânăr, cu ochi mari și entuziast, considera întreaga situație drept o distracție.

M-am mișcat din nou, temându-mă să nu spun sau să fac vreo prostie dacă auzeam mai multe. Am trecut pe lângă Avery, însă el doar a dat din cap. Gura și sprâncenele lui îmi erau de ajuns să-mi dau seama că acum nu-l interesa compania.

— Ar fi putut să fie mult mai grav, a șoptit o slujnică.

Însoțitoarea ei a aprobat dând din cap.

— Măcar sunt în viață.

Nu puteam parcă să scap. Conversațiile se suprapuneau, amestecându-se într-un singur comentariu în urechile mele. Auzeam numai numele Americăi, cuvântul fiind aproape pe buzele tuturor. M-am trezit explodând de mânie pentru ca, în clipa următoare, să mă cufund în furie.

Dacă Maxon ar fi fost cu adevărat un bărbat cumsecade, America nu s-ar fi aflat niciodată în această situație.

Am mai lovit o dată cu toporul, spintecând lemnul. Era plăcut să simt razele soarelui pe pieptul gol, iar faptul că distrugeam ceva mă ajuta să scap de furie. Furia pentru cele îndurate de Woodwork și Marlee și May și America. Furia față de mine.

Am aliniat altă buturugă și am lovit cu un mârâit.

— Tai lemne sau încerci să sperii păsările? mi-a strigat cineva.

M-am întors să văd la câțiva metri distanță un bărbat mai în vârstă care plimba un cal de căpăstru și care

purta o vestă ce-l însemna drept un muncitor de la palat. Fața îi era ridată, însă vârsta nu-i știrbea zâmbetul. Aveam senzația că-l mai văzusem, dar nu-mi dădeam seama unde.

— Scuze, am speriat calul? am întrebat.

— Nu, mi-a zis venind spre mine. Doar că mi se pare că ai o zi grea.

— Ei bine, i-am răspuns, ridicând din nou toporul, ziua de azi a fost grea pentru toți.

Am lovit, crăpând iar lemnul.

— Mda. Așa se pare, a rostit și a frecat calul în spatele urechilor. Îl cunoșteai?

M-am oprit, nu prea sigur că aveam chef de vorbă.

— Nu foarte bine. Totuși, aveam multe în comun. Pur și simplu nu-mi vine să cred că s-a întâmplat. Nu pot să cred că a pierdut tot.

— Eh! Totul pare un nimic atunci când iubești pe cineva. Mai ales la tinerețe.

L-am studiat pe bărbat. Era cu siguranță unul dintre grăjdari și, cu toate c-aș fi putut să mă înșel, eram dispus să presupun că era mai tânăr decât părea. Poate trecuse prin ceva care-l distrusese.

— Ai dreptate, am încuviințat.

Nu eram dispus să pierd totul pentru Mer?

— Ar risca din nou. Ca și ea.

— Și eu, am mormăit, uitându-mă în jos.

— Ce-ai zis, fiule?

— Nimic.

Mi-am sprijinit toporul pe umăr și am înșfăcat altă bucată de lemn, sperând să înțeleagă aluzia.

În schimb, el s-a rezemat de cal.

— E în regulă să fii supărat, dar așa nu rezolvi nimic. Trebuie să te gândești la ce poți să înveți din asta. Până acum, se pare că n-ai învățat decât să lovești ceva care nu ripostează.

Am ridicat toporul și am ratat.

— Uite ce e, înțeleg că încerci să-mi fii de ajutor, dar muncesc aici.

— Asta nu-i muncă. E multă mânie prost direcționată.

— Ei bine, unde ar trebui s-o îndrept? Spre gâtul regelui? Al prințului Maxon? Al tău? Am ridicat

toporul și am lovit. Pentru că nu este în regulă. Ei scapă de toate.

— Cine scapă?

— Ei. Cei din Unu. Din Doi.

— Tu ești din Doi.

Am scăpat toporul și am urlat.

— Sunt din Șase! M-am lovit în piept. Dincolo de orice uniformă m-ar pune să îmbrac, sunt tot un puști din Carolina, și asta n-o să se schimbe.

El a clătinat din cap și a tras calul de căpăstru.

— Se pare că ai nevoie de o fată.

— Am o fată! i-am strigat în urmă.

— Atunci, primește-o în inima ta. Nu te lupți cu cine trebuie!

CAPITOLUL 3

Am lăsat apa fierbinte să-mi curgă pe piele, sperând că ziua avea s-o urmeze pe țeava de scurgere. Mă tot gândeam la cuvintele grăjdarului, mai furios din cauza celor spuse decât din pricina a orice altceva se întâmplase.

O primeam pe America în inima mea. Știam pentru ce mă luptam.

M-am șters cu prosopul fără să mă grăbesc, încercând să las rutina îmbrăcatului să-mi liniștească mintea. Uniforma apretată mi-a îmbrățișat pielea și, cu ea, au apărut sensul și scopul. Trebuia să lucrez.

Lucrurile se desfășurau într-o ordine și, la sfârșitul zilei, Mer ar fi fost acolo.

Am încercat să nu-mi pierd concentrarea când m-am îndreptat spre ușa de la camera de lucru a regelui de la etajul trei. Când am bătut, Lodge a deschis ușa. Ne-am salutat dând din cap când am intrat. Nu mă simțeam mereu intimidat de rege, dar, între acești pereți, puteam să văd cum schimba mii de vieți doar fluturând un deget.

— Vom interzice camerele în palat, până la noi ordine, a zis regele Clarkson în timp ce un consilier își lua furios notițe. Sunt sigur că fetele au învățat azi o lecție, dar spune-i Silviei să lucreze la eticheta lor. A clătinat din cap. Nici măcar nu pot să-mi imaginez ce i-a venit acelei fete de-a făcut ceva atât de prostesc. Era favorita.

„Poate favorita ta”, m-am gândit eu, traversând încăperea. Masa lui de scris era lată și neagră, iar eu m-am întins în tăcere după coșul în care ținea corespondența ce trebuia expediată.

— În plus, să te asiguri că o ținem sub observație pe fata care a fugit.

Am ciulit urechile și m-am mișcat mai încet.

Consilierul a clătinat din cap.

— Nimeni n-a observat-o, Maiestate. Fetele sunt atât de temperamentale; dacă întreabă cineva, puteți să dați vina pe emoțiile ei schimbătoare.

Regele a făcut o pauză, împingându-și scaunul în spate.

— Probabil. Până și Amberly are momentele ei. Totuși, nu mi-a plăcut niciodată fata din Cinci. Era de umplutură; n-ar fi trebuit să ajungă atât de departe.

Consilierul său a dat gânditor din cap.

— De ce nu o trimiteți pur și simplu acasă? De ce să nu inventați un motiv ca să o eliminați? Cu siguranță s-ar putea găsi unul.

— Maxon ar ști. Le păzește pe fetele alea ca un șoim. Nu contează, a zis regele, revenind la masa de scris. În mod clar nu e potrivită și, mai devreme sau mai târziu, se va da de gol. Dacă va fi nevoie, vom deveni agresivi. Trecând mai departe, unde e scrisoarea aia de la italieni?

Am luat corespondența și, fără să fiu observat, mi-am plecat rapid capul înainte să părăsesc încăperea. Nu știam ce să simt. Voiam ca America să fie cât mai departe posibil de mâinile lui Maxon. Dar felul în care vorbise regele Clarkson despre Alegere mă făcea să mă gândesc la faptul că poate mai era ceva, poate ceva dubios. Putea America să devină victima capriciilor lui? Și dacă America era „de umplutură”, prezența ei aici fusese plănuită? Să fi fost adusă doar ca să fie trimisă acasă? Și dacă așa stăteau lucrurile, exista vreo fată menită să fie aleasă în mod expres? Mai era aici?

Măcar aveam la ce să mă gândesc cât timp stăteam lângă ușa Americăi toată noaptea.

Am răsfoit corespondența, citind adresele în timp ce mergeam.

În mica sală a poștei, trei bărbați mai în vârstă alegeau plicurile primite și cele care trebuiau trimise. Coșul pe care scria PENTRU ALESE era plin cu scrisori de la admiratoare. Nu eram sigur că fetele vedeau prea multe.

— Bună, Leger! Ce faci? m-a întrebat Charlie.

— Nu prea bine, am mărturisit și i-am dat plicurile, neriscând să se piardă într-o grămadă.

— Toți am trăit și zile mai bune, nu-i așa? Măcar sunt în viață.

— Ai auzit de fata care a fugit după ei? a întrebat Mertin, învârtindu-se în scaunul lui. Nu e grozav?

S-a întors și Cole. Era un tip destul de tăcut, lucru perfect pentru sala de corespondență, dar până și el era curios în privința asta.

Am dat aprobator din cap și mi-am încrucișat brațele.

— Mda, am auzit.

— Ce părere ai? a întrebat Charlie.

Am ridicat din umeri. Aparent, cei mai mulți oameni credeau că America acționase eroic, dar știam că dacă cineva ar fi spus asta în fața unei persoane care-l adora cu devotament pe regele Clarkson, ar fi putut să aibă probleme serioase. Deocamdată, imparțialitatea era cea mai bună opțiune.

— Toată chestia asta e o nebunie.

Intenționez să-l las pe el să decidă dacă era de bine sau de rău.

— Nu pot să neg, a comentat Mertin.

— Trebuie să ajung la post, am spus eu, punând capăt conversației. Ne vedem mâine, Charlie!

L-am salutat și el a zâmbit.

— Ai grijă de tine!

Pe hol, m-am îndreptat spre magazie ca să-mi iau bastonul, deși nu vedeam scopul. Preferam arma.

Când am ocolit scările și am ajuns la etajul doi, am văzut-o pe Celeste venind spre mine. În clipa în care mi-a recunoscut chipul, întregul comportament i s-a schimbat.

Părea că, spre deosebire de mama ei, era cel puțin în stare să se simtă rușinată.

S-a îndreptat cu precauție spre mine și apoi s-a oprit.

— Domnule ofițer.

— Domnișoară.

Am făcut o plecăciune.

Trăsăturile ei mi s-au părut dure cât timp a rămas locului, alegându-și cuvintele.

— Voiam doar să mă asigur că știi că discuția pe care am purtat-o seara trecută s-a vrut a fi pur profesională.

Aproape că i-am râs în față. Poate că-mi atinsese fără niciun risc spatele și brațele, însă flirtul din atingerea ei era inconfundabil. Ea însăși fusese pe cale să încalce regulile. După ce i-am spus că fusesem un

Șase înainte să devin gardian, mi-a sugerat să devin model, în loc să rămân la post.

„Dacă n-am să fiu aleasă, acum suntem la fel. Să mă cauți când ai să pleci.” Acestea fuseseră cuvintele ei.

Celeste nu era genul de fată care să aștepte, așa că nu credeam că era cu adevărat atașată de mine în vreun fel, și bănuiam că în noaptea precedentă vorbise cam mult întrucât băuse peste măsură. Însă, după conversația noastră, înțelesesem clar un lucru: nu-l iubea pe Maxon. Cătuși de puțin.

— Bineînțeles, i-am răspuns prevăzător.

— N-am vrut decât să-ți dau un sfat în ce privește cariera. E greu să te adaptezi unui salt atât de serios între caste. Și-ți doresc să ai noroc, dar vreau să fie clar că am sentimente numai pentru prințul Maxon.

Mai c-am contrazis-o. Eram atât de aproape! Însă în privirea ei am văzut disperarea ce se contopea cu o teamă mistuitoare. În cele din urmă, dacă o acuzam, mă acuzam pe mine. Știam că Maxon nu conta pentru ea și nu eram sigur dacă vreuna dintre fetele acestea conta pentru el – cel puțin nu așa cum ar fi trebuit –, dar unde am fi ajuns dacă aş fi condamnat-o sau am fi jucat vreun joc?

— Și eu mă dedic întru totul misiunii mele de a-l proteja. Bună seara, domnișoară!

Am văzut întrebarea care-i mai zăbovea în privire și mi-am dat seama că nu era întru totul mulțumită de răspunsul meu. Însă numai un strop de teamă ar fi putut să-i fie mai de folos unei astfel de fete.

Inspirând, am cotit spre camera Americăi, dorindu-mi nespus să intru. Voiam s-o țin în brațe, să-i vorbesc. M-am oprit în fața ușii și mi-am lipit urechea de ea. Le-am auzit pe slujnice, deci am știut că nu era singură. Însă apoi i-am recunoscut respirația sacadată, smiorcăitul obosit.

Nu puteam suporta faptul că plânsese toată ziua.

Aceea a fost picătura care a umplut paharul.

Îi asigurasem pe părinții ei că Maxon o favoriza și că avea să fie consolată. Dacă încă mai plângea, atunci prințul nu făcuse nimic pentru ea. Dacă nu-mi era venit să o am, atunci ar fi fost al naibii de indicat ca el

să o trateze ca pe o prințesă. Până acum, eșua catastrofal.

Știam – *știam* – că trebuia să fie a mea.

Am bătut la ușă fără să-mi pese de urmări. Lucy mi-a deschis și mi-a zâmbit plină de speranță, lucru care m-a făcut să mă gândesc că aș fi putut fi de ajutor.

— Îmi pare rău să vă deranjez, domnișoarelor, dar am auzit plânsete și am vrut să mă asigur că sunteți în regulă.

Am trecut ușor pe lângă Lucy, apropiindu-mă de patul Americăi cât de mult am îndrăznit. Privirile ni s-au întâlnit, iar ea mi-a părut atât de neajutorată, încât abia m-am abținut să nu o răpesc din locul acesta.

— Lady America, îmi pare foarte rău pentru prietena dumneavoastră. Am auzit că era o fată deosebită. Dacă aveți nevoie de ceva, sunt aici.

A tăcut, dar am văzut în ochii ei că aduna toate amintirile noastre din ultimii doi ani și le împletea cu viitorul pe care întotdeauna sperasem să-l avem.

— Mulțumesc! mi-a zis cu timiditate și plină de speranță în același timp. Bunătatea ta înseamnă foarte mult pentru mine.

I-am schițat un zâmbet, în timp ce inima mi se zvârcolea. Îi studiasem chipul în zeci de nuanțe ale luminii, în mii de clipe furate. Cuvintele ei mă convinseseră: mă iubea.

CAPITOLUL 4

„America mă iubește. America mă iubește. America mă iubește”.

Trebuia să vorbesc cu ea când era singură, cu adevărat singură. Era necesar un oarecare efort, dar puteam face să se întâmple.

A doua zi dimineață am fost gata de lucru cu ore bune înainte să-mi începă schimbul. M-am uitat la toate turele gardienilor, la orele de curățenie, la programul de masă pentru familia regală, ofițeri și ajutoare. Am studiat totul până când rândurile mi s-au suprapus în minte și am reușit să văd momentele în care paza nu era asigurată. Uneori, mă întrebam dacă și alți gardieni procedau la fel sau eram singurul care se uita cu destulă atenție.

Oricum, aveam un plan. Trebuia doar să-i dau de veste Americăi.

În această după-amiază, eram postat în biroul regelui, unde aveam sarcina extraordinar de plictisitoare de a sta de pază lângă ușă. Îmi plăcea să fiu în mișcare sau cel puțin într-o parte mai deschisă a palatului. Sincer, oriunde departe de privirea rece a regelui Clarkson.

L-am urmărit pe Maxon cum încerca să lucreze. Astăzi parcă era distras, stând la mica masă de scris care părea ulterior adusă în încăpere. Nu m-am putut abține să nu cred că era un idiot pentru că fusese atât de neglijent cu America.

Pe la jumătatea dimineții, Smiths, unul dintre gardienii care lucra la palat de ani de zile, a venit în grabă. S-a repezit spre rege, făcând o plecăciune rapidă.

— Maiestate, două dintre Elite, Lady Newsome și Lady Singer, tocmai s-au luat la harță.

Toată lumea din cameră s-a oprit și s-a uitat la rege. El a oftat.

— Iar au urlat ca pisicile?

— Nu, domnule. Sunt în aripa spitalului. S-a vărsat un pic de sânge.

Regele Clarkson s-a uitat la Maxon.

— Sunt sigur că fata din Cinci e responsabilă pentru asta. Sper că nu ai intenții serioase în privința ei!

Maxon s-a ridicat.

— Tată, după ziua de ieri, sunt cu nervii la pământ. Sunt sigur că fetelor le este greu să-și revină după ce au fost martore la biciuire.

Regele a ridicat un deget.

— Dacă ea a început-o, pleacă! Știi asta.

— Și dacă a fost Celeste? a replicat el.

— Mă-ndoiesc de faptul că o fată dintr-o castă superioară ar recurge la așa ceva dacă nu ar fi provocată.

— Totuși, ai trimite-o acasă? i-a răspuns tăios Maxon.

— Nu a fost vina ei.

Maxon s-a ridicat.

— Am să aflu ce s-a întâmplat. Sunt sigur că nu a fost nimic.

Gândurile mi se învolburau. Nu îl înțelegeam. În mod clar nu o trata pe America așa cum se cuvenea, deci de ce era atât de hotărât să o păstreze? Și dacă nu reușea să demonstreze că nu era vina ei, mai aveam suficient timp să o văd înainte că plece?

Zvonurile se răspândeau repede la palat. În scurt timp, am aflat că Celeste o provocase verbal, dar că Mer dăduse prima cu pumnul. Jur că voiam să-i ofer o medalie fetei mele. Ambele fete rămâneau – aparent, acțiunile lor se anulau reciproc – deși părea că America nu o făcea cu dragă inimă.

Auzind acele cuvinte, am fost și mai sigur că o recâștigasem.

Am alergat în camera mea, încercând să rezolv tot ce trebuia să fac în puținele minute pe care le aveam la dispoziție. Am scris biletul cât mai clar și mai repede posibil. Apoi, am urcat la etajul doi și am așteptat pe hol până când le-am văzut pe slujnicele Americăi plecând. Când am ajuns în dreptul camerei sale, m-am gândit unde să las scrisoarea, dar, de fapt, nu puteam s-o las decât într-un singur loc și să sper că ea avea să o vadă.

Întorcându-mă pe holul principal, soarta mi-a zâmbit. America nu părea să sângereze, așa că în mod sigur îi lăsase urme lui Celeste. Când s-a apropiat, am zărit o mică porțiune de piele umflată pe care părul i-o acoperea aproape complet. Dar, trecând peste asta, am văzut încântarea din ochii ei în clipa în care m-a recunoscut.

Dumnezeule, îmi doream doar să fi putut sta cu ea! Am respirat. Cumpătarea acum ar fi însemnat mai târziu intimitatea adevărată.

Când ne-am apropiat unul de celălalt, m-am oprit și am făcut o plecăciune.

— Borcan.

M-am îndreptat și am plecat, dar am știut că mă auzise.

După o clipă de gândire, aproape c-a fugit pe hol fără să privească în urmă.

Am zâmbit, bucuros să văd că-i revenise pofta de viață. Asta era fata mea!

— Sunt morți? a întrebat regele. De mâna cui?

— Nu suntem siguri, Maiestate. Dar nu ne-am putea aștepta la mai puțin din partea simpatizanților castelor inferioare, a spus consilierul său.

Intrând în liniște ca să iau corespondența, mi-am dat imediat seama că se vorbea despre toți oamenii din Bonita. Peste trei sute de familii fuseseră retrogradata cu cel puțin o castă din cauza sprijinului pe care se bănuia că-l acordaseră rebelilor. Aparent, nu acceptau situația fără să se lupte.

Regele Clarkson a scuturat din cap înainte să lovească din senin cu pumnul în masă. Am tresărit împreună cu toți ceilalți din cameră.

— Oamenii aceștia nu-și dau seama ce fac? Distrug toate lucrurile pentru care am muncit, și pentru ce? Ca să urmărească niște interese deșarte? Le-am oferit siguranță. Le-am oferit *ordine*. Și ei se răzvrătesc.

Bineînțeles că bărbatul care avea tot ce i-ar fi trebuit sau și-ar fi dorit vreodată nu înțelegea de ce un om de rând ar fi putut să-și dorească aceeași șansă.

La recrutare, am fost îngrozit și încântat în același timp. Știam că unora li se părea o condamnare la

moarte. Dar măcar viața pe front avea să fie mai interesantă decât munca de birou și sarcinile casnice care mă așteptau dacă rămâneam în Carolina. În plus, după plecarea Americăi, și viața era cam searbădă.

Regele Clarkson s-a ridicat și a început să facă pași prin cameră.

— Acești oameni trebuie opriți. Cine conduce Bonita acum?

— Lamay. Deocamdată, a ales să-și mute familia în alt loc și să facă aranjamentele pentru înmormântarea fostului guvernator Sharpe. Pare să fie mândru de noul său rol, în ciuda obstacolelor.

Regele a întins o mână.

— Poftim! Un bărbat care-și acceptă rolul în viață și-și îndeplinește datoria pentru publicul larg. De ce nu pot toți să o facă?

Am luat corespondența, fiind aproape de rege în timp ce vorbea.

— Îl vom face pe Lamay să-i elimine imediat pe toți asasinii suspectați. Chiar dacă nu va reuși, vom transmite un avertisment clar. Și haide să găsim o modalitate de a-i răsplăti pe cei care ne oferă informații. Trebuie să avem niște oameni din Sud de partea noastră.

M-am întors repede, dorindu-mi să nu fi auzit. Nu-i sprijineam pe rebeli. De cele mai multe ori, erau criminali, însă acțiunile de astăzi ale regelui nu aveau nicio legătură cu justiția.

— Tu, de acolo! Stai!

M-am uitat în urmă, neștiind dacă regele mi se adresa ori nu mie. Cu mine vorbea, și l-am urmărit cum a scris repede o scrisoare, a împăturit-o și a adăugat-o teancului.

— Ia și asta împreună cu corespondența. Băieții de la poștă au adresa corectă.

Regele a azvârlit scrisoarea neglijent în grămada din brațele mele, de parcă n-ar fi avut nicio valoare.

Nefiind în stare să car totul, am rămas pe loc.

— Pleacă! a spus el în cele din urmă și eu m-am supus, ca întotdeauna.

Am luat teancul și m-am îndreptat cu viteza melcului spre aripa care se ocupă de serviciile poștale.

„Nu e treaba ta, Aspen. Ești aici să aperi monarhia. Asta faci. Concentrează-te la America. Câtă vreme poți să ajungi la ea, lasă lumea din jur să se ducă naibii.”

Mi-am îndreptat postura și am făcut ce trebuia.

— Salut, Charlie!

El a fluierat când a văzut teancul.

— Ziua de azi e plină!

— Așa se pare. Ăăă... era o scrisoare... regele nu avea adresa la îndemână și mi-a spus că o ai tu.

I-am arătat scrisoarea pentru Lamay, de deasupra.

Charlie a deschis scrisoarea ca să vadă unde trebuia să fie trimisă, citind-o rapid. La final, mi-a părut tulburat. S-a uitat în spatele lui înainte să mă privească.

— Ai citit-o? m-a întrebat în șoaptă.

Am clătinat din cap și am înghițit în sec, simțindu-mă vinovat că nu am recunoscut că știam deja ce scria. Poate aș fi putut să împiedic totul, însă îmi făceam doar datoria.

— Hmm, a mormăit Charlie și s-a învârtit repede pe scaunul său, dând peste un teanc de corespondență deja sortată.

— Ei haide, Charles! s-a plâns Mertin. Am muncit trei ore!

— Scuze! Am să aranjez totul la loc. Așadar, Leger, două lucruri. Charlie a luat un plic stingher. Țsta a venit pentru tine.

Am recunoscut imediat scrisul de mână al mamei.

— Mulțumesc! i-am spus, strângând bine plicul, disperat să aflu noutăți.

— Pentru nimic, mi-a răspuns nonșalant, luând un coș de sârmă. Ai vrea să-mi faci o favoare și să duci hârtiile astea inutile la furnal? Probabil c-ar trebui să fie arse chiar acum.

— Desigur.

Charlie a dat aprobator din cap, iar eu mi-am pus bine scrisoarea ca să pot să țin coșul.

Furnalele erau lângă camerele soldaților și am lăsat coșul jos înainte să deschid ușa cu atenție. Cărbunii erau aproape stinși, așa că am aruncat hârtiile cu grijă, lăsând loc pentru ca aerul să le aprindă.

Dacă n-ar fi trebuit să fiu atât de atent, probabil n-aș fi observat scrisoarea către Lamay lipită de plicurile

goale și hârtiile cu adrese scrise greșit.

„Charlie, ce-a fost în mintea ta?”

Am rămas pe loc, gândindu-mă. Dacă aș fi dus-o înapoi, ar fi știut că fusese prins. Voiam să știe că fusese prins? Voiam măcar să fie prins?

Am aruncat scrisoarea înăuntru și m-am asigurat că arde. Îmi făcusem treaba, iar restul corespondenței avea să fie expediat. Cine ar fi fost învinovățit și cine știa cât de multe vieți ar fi fost cruțate?

Destui oameni muriseră sau suferiseră.

Am plecat, dezicându-mă de tot. Adevărata dreptate urma să fie înfăptuită până la urmă, pentru oricine ar fi avut sau nu dreptate în această situație. Pentru că acum era greu de spus de partea cui se afla.

Întors în camera mea, am sfâșiat plicul, dornic să citesc veștile de acasă. Nu-mi plăcea să nu fiu lângă mama. Faptul că puteam să-i trimit bani mă alina oarecum, dar mereu îmi făceam griji pentru siguranța familiei mele.

Sentimentul părea să fie reciproc.

Știi că o iubești, dar nu fi prost!

Bineînțeles că era cu doi pași înaintea mea, ghicind ce se petrecea fără să-mi ceară să-i povestesc. Știa de America înainte să-i zic, știa cât de mult mă înfuriau anumite lucruri chiar dacă nu-i spuneam nimic. Și, cu toate că ne despărțea o țară, iat-o avertizându-mă să nu fac ce era sigură că aș fi făcut.

M-am holbat la foaia de hârtie. Regele părea să fie în mijlocul unor evenimente violente, însă eram sigur că mă puteam feri de el. Și mama nu mă învățase niciodată de rău, dar nu știa cât de bun eram în meseria mea. Am rupt scrisoarea și am aruncat-o în furnal în drum spre întâlnirea cu America.

CAPITOLUL 5

Alesesem perfect momentul. Dacă America ar fi ajuns în următoarele cinci minute, nimeni n-ar fi sesizat pe niciunul din noi. Știam că riscam, însă nu puteam să păstrez distanța. Aveam nevoie de ea.

Ușa s-a deschis cu un scârțâit și s-a închis repede.

— Aspen?

Deseori o auzisem șoptindu-mi numele așa.

— Ca pe vremuri, nu?

— Unde ești?

Am ieșit din spatele draperiei și am auzit-o inspirând.

— M-ai speriat, mi-a zis pe un ton jucăuș.

— N-ar fi prima și nici ultima dată.

America avea multe calități, însă nu era deloc discretă. Încercând să mă întâlnească în mijlocul încăperii, a dat peste o canapea și două mese și s-a împiedicat de marginea unui covor. Nu voiam să o agit, dar chiar trebuia să fie mai atentă.

— Șșș! Dacă ai să mai dai peste lucruri, întreg palatul o să afle că suntem aici, i-am șoptit, mai mult tchinând-o decât avertizând-o.

Ea a chicotit.

— Scuze! Putem să aprindem o lumină?

— Nu. M-am mișcat ca să-i fie mai ușor să ajungă la mine. Dacă o vede cineva strălucind pe sub ușă, am putea fi prinși. Coridorul ăsta nu e verificat prea des, dar vreau să fiu precaut.

În cele din urmă, a ajuns lângă mine și toată lumea mi s-a părut mai bună în clipa în care i-am atins pielea. Am îmbrățișat-o o secundă înainte să o conduc într-un colț.

— De unde știai de camera asta?

Am ridicat din umeri.

— Sunt gardian și sunt foarte bun în meseria mea. Cunoscut toate împrejurimile palatului ca-n palmă. Fiecare coridor, toate ascunzătorile și chiar și cele mai multe camere secrete. De asemenea, se întâmplă să știu când se schimbă gărzile, care sunt de obicei zonele cel mai puțin verificate și momentele din zi în care

gardienii sunt cei mai puțini la număr. Dacă ai să vrei vreodată să te furișezi din palat, eu sunt cel care te poate ajuta.

America s-a arătat sceptică și mândră în același timp.

— Incredibil!

Am tras-o ușor și s-a așezat lângă mine, firava rază de lună abia marcându-i prezența. Mi-a zâmbit înainte să devină serioasă.

— Suntem în siguranță aici? m-a întrebat.

Știam că-i vedea spatele lui Woodwork și mâinile lui Marlee, gândindu-se la rușinea și pierderile care ne-ar fi așteptat dacă am fi fost descoperiți. Și asta dacă am fi avut noroc. Însă eu aveam încredere în abilitățile mele.

— Ai încredere în mine, Mer! Un număr extraordinar de lucruri ar trebui să se întâmple ca să fim găsiți aici. Suntem în siguranță.

Îndoiala nu i-a părăsit privirea, însă când am cuprins-o cu un braț, s-a lipit de mine, având nevoie de momentul acesta tot la fel de mult.

— Cum te mai simți?

Era plăcut să o întreb în cele din urmă.

Suspinul ei profund m-a zguduit.

— Bine, cred. Multă vreme am fost tristă și furioasă.

Nu părea să-și dea seama, dar, din instinct, îmi atinsese pielea chiar deasupra genunchiului, exact acolo unde cândva se jucase cu franjurii găurii din blugii mei.

— Cel mai mult îmi doresc să pot da timpul înapoi cu două zile și să o aduc pe Marlee înapoi. Și pe Carter, chiar dacă nu l-am cunoscut.

— Eu l-am cunoscut. E un tip grozav. Mintea mi-a zburat la familia lui și m-am întrebat cum supraviețuia fără omul care îi asigură principalul venit. Am auzit că i-a spus tot timpul lui Marlee că o iubește, ajutând-o să îndure loviturile.

— Așa e. Cel puțin la început. Am fost târâtă de acolo înainte să se termine.

Am zâmbit și am sărutat-o pe frunte.

— Mda, am auzit și asta. La o secundă după ce am spus-o, m-am întrebat de ce nu i-am zis că *am văzut*. Știam ce făcuse înainte ca personalul să înceapă să sușotească despre fapta ei. Aparent, așa percepușem totul: spre surprinderea și, de obicei, admirația tuturor celorlalți. Sunt mândru că n-ai cedat fără să lupți. Asta-i fata mea!

Ea s-a apropiat și mai mult.

— Și tata a fost mândru. Regina a spus că nu ar fi trebuit să mă port așa, dar s-a bucurat că am făcut-o. E

derutant. Ca și când ar fi fost o idee aproape bună, dar nu s-a rezolvat nimic până la urmă.

Am îmbrățișat-o mai strâns, nedorindu-mi să se îndoiască de ceea ce îi părea firesc.

— A fost bine. A însemnat mult pentru mine.

— Pentru tine?

Era ciudat să-mi recunosc îngrijorările, însă trebuia să afle.

— Mda. Din când în când mă întreb dacă Alegerea te-a schimbat. Ți se oferă multă atenție și totul e atât de elegant. Mă tot întreb dacă ești aceeași fată. Ce ai făcut în ziua aia mi-a dat de înțeles că încă ești, că nu te-au influențat.

— Oh, m-au influențat, dar nu în felul acela! s-a răstit ea, cu o voce tăioasă. Practic, locul ăsta îmi aduce aminte că nu m-am născut să fac asta.

Apoi furia ei s-a stins în tristețe și s-a întors către mine, îngropându-și capul în pieptul meu ca și cum, dacă s-ar fi străduit îndeajuns, ar fi putut să mi se ascundă sub coaste. Voiam s-o țin în brațe, atât de aproape de inima mea, încât să poată fi practic o parte din ea, și să alung toată durerea care ar fi putut să se abată în calea ei.

— Ascultă, Mer, am început, știind că singura cale de a ajunge la lucrurile bune era să le depășești pe cele rele. Chestia e că Maxon joacă teatru. Afișează mereu o expresie intangibilă, ca și când ar fi deasupra tuturor. Dar e un simplu om, la fel de vulnerabil ca oricine altcineva. Știu că-ți pasă de el, altfel n-ai fi rămas aici. Dar trebuie să știi că nimic nu e real.

A dat aprobator din cap, iar eu am avut sentimentul că informația nu-i era întru totul necunoscută, ca și cum o parte din ea s-ar fi așteptat mereu la asta.

— E mai bine să afli acum. Dacă te-ai fi căsătorit și abia după aceea ai fi aflat că așa stau lucrurile?

— Știu, a șoptit ea. Și eu m-am gândit la asta.

Am încercat să nu mă concentrez la faptul că se gândise deja la o viață și o căsnicie cu Maxon. Era o parte din experiență. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să se gândească la asta. Însă momentul trecuse.

— Ai o inimă mare, Mer. Știu că nu poți să treci pur și simplu peste anumite lucruri, dar este în regulă să

vrei să o faci. Și nimic mai mult.

A tăcut, cugetând la cuvintele mele.

— Sunt atât de idioată!

— Nu ești! am contrazis-o eu.

— Ba da, sunt.

Trebuia s-o fac să zâmbească.

— Mer, crezi că sunt inteligent?

America vorbea încet.

— Bineînțeles.

— Pentru că sunt. Și sunt mult prea inteligent să fiu îndrăgostit de o fată proastă. Așa că poți să renunți la ideea asta.

Râsul ei ca o șoaptă a fost suficient să străpungă tristețea. Suferisem și eu din cauza Alegerii și trebuia să-i înțeleg mai bine suferințele. Ea nu ceruse să participe la loterie. Eu o înscrisesem. Era vina mea.

De zeci de ori voisem să mă justific, să implor mila pe care mi-o oferise deja. Nu o meritam. Poate acum. Poate acum era momentul în care puteam, în cele din urmă, să-i cer cu adevărat scuze.

— Simt că te-am rănit atât de mult! mi-a spus America, cu glasul cuprins de rușine. Nu înțeleg cum e posibil să mai fii îndrăgostit de mine.

Am oftat. Se purta de parcă ea ar fi avut nevoie de iertare, când cu siguranță era invers.

Nu știam cum să-i explic. Nu aveam cuvinte să exprim ce simțeam pentru ea. Nici eu nu reușeam să pricep.

— Așa stau lucrurile. Cerul e albastru, soarele e strălucitor, iar Aspen o iubește pentru totdeauna pe America. Așa a fost menit să fie. I-am simțit obrazul ridicându-se pe pieptul meu când a zâmbit. Dacă nu reușeam să-i cer scuze, măcar puteam s-o fac să înțeleagă că acele ultime minute din casa din copac fuseseră o catastrofă. Serios, Mer, ești singura fată pe care mi-am dorit-o vreodată. Nu m-aș putea imagina cu altcineva. Am tot încercat să mă pregătesc pentru asta, pentru orice eventualitate și... nu pot.

Când cuvintele au dat greș, trupurile noastre au vorbit. Fără sărutări, nimic altceva decât îmbrățișări tainice – însă doar de asta aveam nevoie. Simțeam tot

ce simțisem în Carolina și eram sigur că puteam fi din nou așa. Poate mai mult.

— N-ar trebui să mai rămânem prea mult, i-am spus, dorindu-mi să nu fie adevărat. Sunt destul de încrezător în abilitățile mele, dar nu vreau să-mi forțez norocul.

America s-a ridicat fără tragere de inimă, iar eu am îmbrățișat-o încă o dată, cu speranța că avea să mă consoleze îndeajuns până aș fi putut să o revăd. Și ea m-a ținut strâns, de parcă s-ar fi temut să-mi dea drumul. Știam că zilele următoare aveau să fie grele pentru ea, dar, orice s-ar fi întâmplat, aș fi fost aici.

— Știu că-ți vine greu să crezi, dar chiar îmi pare rău că Maxon s-a dovedit a fi un tip atât de rău. Mi te doream înapoi, dar nu voiam să fii rănită. Mai ales nu în felul ăsta.

— Mulțumesc! a mormăit ea.

— Vorbesc serios.

— Știu. A ezitat. Totuși, nu s-a terminat. Nu cât încă sunt la palat.

— Da, dar te cunosc. Ai să rezisti ca familia ta să primească banii, și poți să mă vezi pe mine, dar Maxon ar trebui să dea timpul înapoi ca să îndrepte situația. Mi-am sprijinit bărbia de creștetul ei, ținând-o aproape de mine cât mai mult posibil. Nu-ți face griji, Mer! Voi avea grijă de tine.

CAPITOLUL 6

Aveam sentimentul vag că visam. America era în cealaltă parte a camerei, legată de un tron, iar Maxon își ținea o mână pe umărul ei, încercând să o forțeze să se supună. Mă fixa cu privirea ei îngrijorată și se străduia să ajungă la mine. Însă apoi am văzut că și Maxon se uita la mine. Privirea lui era amenințătoare și, în momentul acela, semăna foarte mult cu tatăl său.

Știam că trebuia să ajung la ea și să o dezleg ca să putem fugi, dar nu reușeam să mă mișc. Și eu eram legat de un cadru de tortură, ca Woodwork. Frica îmi străbătea pielea, rece și istovitoare.

Indiferent cât am fi încercat, nu am fi reușit niciodată să ne salvăm. Maxon s-a îndreptat spre o pernă, a luat o coroană lucrată cu grijă, apoi a pus-o pe capul Americăi.

Deși ea o privea cu precauție, nu s-a împotrivit când i-a atins părul roșcat strălucitor. Însă coroana nu voia să stea locului. Tot aluneca.

Hotărât, Maxon a băgat mâna în buzunar și a scos ceea ce părea un cârlig cu două capete. A aranjat coroana și a apăsat cârligul, fixându-l de capul Americăi. În clipa în care metalul i-a pătruns în pielea scalpului, am simțit două junghiuri în spate și am țipat din cauza durerii. M-am așteptat să și sângerez, dar nu s-a întâmplat.

În schimb, am văzut cum sângele a început să curgă din părul Americăi, amestecându-se cu roșul părului ei și scurgându-i-se pe piele. Maxon zâmbea în timp ce îi înfîgea metalul în pielea capului, iar eu am urlat de durere la fiecare înțepătură, văzând îngrozit cum sângele din coroană o îneca.

M-am trezit brusc. De luni de zile nu mai avusesem un asemenea coșmar, și niciodată unul cu America. Mi-am șters sudoarea de pe frunte și mi-am reamintit că nu era adevărat. Totuși, durerea cauzată de cârlig îmi răsună pe piele și mă simțeam amețit.

Pe dată, mintea mi-a zburat la Woodwork și Marlee. În visul meu, aș fi îndurat cu bucurie toată durerea dacă asta ar fi însemnat că America n-ar fi fost nevoită

să sufere. Oare și Woodwork simțise la fel? Își dorise să fi putut fi pedepsit de două ori ca să o salveze pe Marlee?

— Te simți bine, Leger? m-a întrebat Avery.

În cameră era încă beznă, deci probabil mă auzise foindu-mă.

— Mda. Scuze! Am visat urât.

— Nu-i nimic. Nici eu n-am dormit prea bine.

M-am întors cu fața la el, deși nu vedeam nimic. Numai ofițerii cu vechime aveau dormitoare cu ferestre.

— Ce se întâmplă? l-am întrebat.

— Nu știu. Te-ar deranja dacă aş gândi cu voce tare un minut?

— Nu.

Avery îmi fusese un prieten grozav. Puteam cel puțin să-i acord câteva minute din somnul meu.

L-am auzit ridicându-se și mișcându-se greoi înainte de a vorbi.

— M-am gândit la Woodwork și Marlee. Și la Lady America.

— Ce-i cu ea? am întrebat și m-am ridicat la rândul meu.

— La început, când am văzut că Lady America a fugit spre Marlee, m-am enervat pentru că... N-ar fi trebuit să știe că nu era cazul? Woodwork și Marlee au greșit și trebuiau să fie pedepsiți. Regele și prințul Maxon trebuie să păstreze controlul, nu?

— Da, așa e.

— Dar când slujnicele și majordomii vorbeau despre asta, parcă o lăudau pe Lady America. N-am înțeles de ce, pentru că mi se părea că a greșit. Dar ei sunt aici de mai mult timp decât mine. Poate au văzut mai multe. Poate știu ceva. Și dacă așa stau lucrurile și ei cred că Lady America n-a greșit când a făcut ce-a făcut... atunci, ce îmi scapă?

Pășeam pe un teren periculos, dar era prietenul meu, cel mai bun pe care-l avusesem vreodată. Puteam să-mi pun viața în mâinile lui Avery, iar palatul era locul în care chiar aş fi avut nevoie de un aliat.

— E o întrebare foarte bună. Te face să te gândești.

— Exact. Uneori, când sunt de gardă în camera de lucru a regelui, prințul lucrează și apoi pleacă să se ocupe de ceva. Regele Clarkson ia documentele lui Maxon și le reface pe jumătate. De ce? N-ar putea măcar să discute cu el? Credeam că-l instruiește.

— Nu știu. Vrea să-l controleze? Când am rostit cuvântul, mi-am dat seama că, parțial, trebuia să fie adevărat. Uneori, bănuiam că Maxon nu știa întru totul ce se întâmpla. Poate Maxon nu este la fel de competent pe cât crede regele că ar trebui să fie.

— Și dacă prințul este mai competent, iar regelui nu-i place asta?

M-am abținut să nu râd.

— Greu de crezut! Maxon pare ușor de distras.

— Hmm... Avery s-a foit în întuneric. Poate ai dreptate. Doar că mi se pare că oamenii îl percep diferit de rege. Și vorbesc despre Lady America ca și cum, dacă ar putea să aleagă prințesa, pe ea ar alege-o. Dacă ea are o fire neascultătoare, înseamnă că și prințul Maxon este la fel?

Întrebările lui atingeau chestiuni pe care nu voiam să le recunosc. Se putea, oare, ca Maxon să se împotrivescă tatălui său? Și, dacă asta era situația, se opunea și coroanei și tuturor lucrurilor pe care acestea le simboliza? Nu fusesem niciodată un fan al monarhiei; nu credeam că puteam să urăsc într-adevăr pe cineva care i se împotrivea.

Însă iubirea mea pentru America era mai importantă decât orice altceva și, pentru că Maxon stătea între mine și acea iubire, nu credeam că putea să facă sau să spună ceva care să mă determine să-l consider o persoană cumsecade.

— Chiar nu știu, i-am răspuns cu sinceritate. Nu s-a împotrivit la ceea ce i s-a întâmplat lui Woodwork.

— Da, dar asta nu înseamnă că i-a plăcut. Avery a căscat. Spun doar că am fost instruiți să-i urmărim pe toți care vin la palat și să fim atenți la intențiile ascunse. Poate ar trebui să procedăm la fel cu oamenii care sunt deja aici.

Am zâmbit.

— Cred că s-ar putea să ai dreptate, am recunoscut.

— Bineînțeles! Sunt creierul întregii operațiuni.

S-a foit printre pături și și-a găsit din nou locul.

— Culcă-te, gânditorule! Mâine vom avea nevoie de inteligența ta, l-am necăjit eu.

— Imediat! A mai rămas treaz aproape un minut înainte să vorbească din nou. Hei, mulțumesc pentru că m-ai ascultat!

— Oricând. Pentru ce sunt prietenii?

— Mda. A căscat din nou. Mi-e dor de Woodwork.

Am oftat.

— Știu. Și mie.

CAPITOLUL 7

Injectiile nu mă dureau atât de mult, însă mă înțepau ca naiba cam o oră după aceea. Mai grav era că-ți dădeau o energie pulsatoare ciudată care dura aproape întreaga zi. Nu era ceva neobișnuit să vezi câțiva gardieni alergând ore în șir sau ocupându-se de unele dintre sarcinile mai laborioase din împrejurimile palatului doar ca să-și mai consume energia. Doctorul Ashlar insista să limiteze numărul de gardieni cărora le administra injectiile zilnic.

— Ofițer Leger! a strigat doctorul Ashlar, iar eu am intrat în cabinet și am rămas aproape de mica masă de consultații aflată lângă biroul său.

Aripa spitalului era destul de mare încât să avem loc acolo, dar parcă era mai bine în particular.

A dat din cap ca să-mi recunoască prezența, iar eu m-am întors și mi-am tras pantalonii în jos câțiva centimetri. Am refuzat să-mi permit să tresar când am simțit antisepticul rece pe piele și când acul mi-a străpuns-o.

— Am terminat! a spus el vesel. Caută-l pe Tom pentru vitamine și leafa ta.

— Da, domnule! Mulțumesc!

Tot trupul îmi zvâcnea la fiecare pas, dar nu m-am dat de gol. Tom mi-a dat niște pastile și apă și, după ce le-am înghițit, i-am semnat hârtiuța și mi-am încasat leafa pe care am lăsat-o în camera mea înainte să mă duc la stiva de lemne. Nevoia de a mă mișca era deja copleșitoare.

Fiecare legănare a toporului îmi aducea o eliberare dorită cu disperare. Din cauza injectiilor, a întrebărilor lui Avery și a visului sinistru, azi mă simțeam extrem de neliniștit.

M-am gândit la spusele regelui, cum că America era „de umplutură”. Părea puțin probabil ca ea să câștige acum, când era atât de supărată pe Maxon, dar m-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă persoana pe care regele nu și-o dorea ar fi câștigat coroana?

Și dacă Marlee fusese una dintre favorite, poate chiar cea aleasă personal de rege, în cine-și mai pune

acesta acum nădejdea?

Am încercat să mă concentrez, însă gândurile mi s-au încetșosat din cauza imboldului nestăvilat de a mă mișca. Am tot spart lemne și m-am oprit abia după două ore, întrucât nu mai aveam ce să crap.

— Ai acolo o pădure întreagă, dacă îți mai trebuie lemne.

M-am întors și l-am văzut din nou zâmbind pe bătrânul grăjdar.

— Cred c-am terminat, i-am răspuns.

Mi-am recăpătat suflarea și am fost sigur că trecuseră cele mai rele efecte ale injecțiilor.

Bărbatul s-a apropiat.

— Arăți mai bine. Mai calm.

Am răs, simțind medicamentul curgându-mi prin vene.

— Azi a trebuit să consum alt fel de energie.

Bărbatul s-a așezat pe buturuga de spart lemne, părând că se simțea ca acasă. Nu știam ce să cred despre acest individ.

Mi-am șters palmele transpirate de pantaloni și am încercat să mă gândesc ce să spun.

— Hei, îmi cer scuze pentru alaltăieri. N-am vrut să te supăr, eu...

El și-a ridicat mâinile.

— Nu e nicio problemă! N-am vrut să fiu insistent, dar am văzut mulți oameni care lasă răul din jurul lor să-i facă duri sau încăpățânați. În cele din urmă, ratează șansa de a-și face lumea mai bună doar pentru că văd numai ce este mai rău în ea.

Ceva din tonul și trăsăturile lui tot mă făcea să cred că-l cunoșteam.

— Știu ce vrei să zici. Am clătinat din cap. Nu vreau să fiu așa, dar mă enervez atât de tare! Uneori, mi se pare că știu prea multe sau că am făcut lucruri pe care nu pot să le îndrept și asta nu-mi dă pace. Și când văd ceva ce nu ar trebui să se întâmple...

— Nu știi cum să te porți.

— Exact.

A dat aprobator din cap.

— Păi, eu aș începe prin a mă gândi la ce este bine. Apoi, m-aș întreba cum aș putea să îmbunătățesc și

mai mult situația.

Am râs.

— N-are niciun sens.

S-a ridicat.

— Gândește-te puțin la asta!

Pe drumul înapoi spre palat, am încercat să-mi dau seama de unde aş fi putut să-l cunosc. Poate trecuse prin Carolina înainte să lucreze la palat. Mulți din Șase se lăsau duși de valurile vieții.

Nu se lăsase doborât de nimic din ce văzuse sau de locurile prin care trecuse. Ar fi trebuit să-l întreb cum îl cheamă, dar părea că ne întâlneam întâmplător destul de mult, așa că m-am gândit că aveam să ne revedem curând. Când nu mă simțeam groaznic, era un tip destul de cumsecade.

După ce am făcut curățenie pe acolo, m-am dus în camera mea, cu gândul tot la cuvintele grăjdarului. Ce era bun? Cum puteam să fac să fie mai bine?

Am luat plicul cu bani. La palat nu aveam nevoie să cheltuiesc niciun cent, așa că-i trimiteam pe toți familiei. De obicei.

I-am scris un bilet mamei.

*ÎMI PARE RĂU CĂ NU SUNT MAI MULȚI, DE
DATA ASTA. A INTERVENIT CEVA. AM SĂ TRIMIT
MAI MULȚI SĂPTĂMÂNA VIITOARE. TE IUBESC,
ASPEN*

Punând puțin mai mult de jumătate din câștigurile mele într-un plic împreună cu scrisoarea, l-am dat deoparte și am scos altă bucată de hârtie.

Întrucât i-o scrisesem de zeci de ori, știam pe de rost adresa lui Woodwork. Analfabetismul părea o chestie mult mai comună decât știa majoritatea, însă Woodwork își făcea atât de multe griji că oamenii l-ar fi crezut prost sau inutil, încât eram singurul gardian căruia îi împărtășise secretul.

În funcție de multe lucruri – de regiunea în care trăiai, de cât de mare era școala ta, dacă în zonă erau mai mulți din Șapte –, puteai să treci printr-un deceniu de instrucție și să nu știi mai nimic.

Nu puteam să spun că Woodwork fusese ignorat în mod intenționat. Doar că a existat un mare gol în educația sa.

Și acum nu știam unde era, ce făcea sau dacă Marlee mai era cu el.

*DOMNULE WOODWORK,
SUNT ASPEN. TUTUROR NE PARE RĂU PENTRU
FIUL DUMNEAVOASTRĂ. SPER CĂ SUNTEȚI BINE.
ACEASTA A FOST ULTIMA LUI LEAFĂ. VOIAM SĂ
MĂ ASIGUR CĂ O PRIMIȚI. AVEȚI GRIJĂ DE
DUMNEAVOASTRĂ.*

M-am gândit dacă să-i scriu sau nu mai mult. Nu voiam să creadă că primea bani de pomană, așa că un bilet concis părea cea mai bună soluție. Dar, din când în când, poate aș fi reușit să-i trimit ceva bani anonim.

Era bine să ai o familie, iar Woodwork încă îi avea pe ai lui. Trebuia să încerc să îi ajut.

CAPITOLUL 8

Am așteptat până am fost sigur că toată lumea dormea înainte să deschid ușa de la camera Americăi. Am fost încântat să văd că încă era trează. Îmi dorisem să mă aștepte, iar felul în care și-a înclinat oarecum capul și s-a apropiat de mine m-a făcut să cred că și ea sperase să fiu aici în seara asta.

Am lăsat ușa deschisă ca de obicei și am îngenuncheat lângă patul ei.

— Cum te mai simți?

— Bine, presupun.

Însă mi-am dat seama că nu vorbea serios.

— Celeste mi-a arătat astăzi un articol. Nu cred că vreau să mai știu ceva. M-am săturat de ea!

Ce era cu fata aia? Credea că putea să tortureze lumea și să obțină coroana prin manipulare? Prezența ei aici era încă o dovadă a gusturilor oribile ale lui Maxon.

— Dacă Marlee a plecat, presupun că o vreme prințul n-o să mai trimită pe nimeni acasă, nu?

Mi s-a părut că America a trebuit să-și adune toată energia ca să ridice cu tristețe din umeri.

— Hei! I-am atins genunchiul cu o mână. O să fie bine!

Mi-a schițat un zâmbet.

— Știu. Doar că-mi e dor de ea. Și sunt confuză.

— În legătură cu ce? am întrebat-o și m-am mișcat într-o poziție mai confortabilă ca să o ascult.

— Cu tot. Vocea îi era atât de disperată... Ce caut aici, cine sunt. Credeam că știu. Se juca cu mâinile ei, de parcă ar fi putut să prindă cuvintele potrivite. Nici măcar nu știu să explic cum trebuie.

M-am uitat la America și mi-am dat seama că pierderea lui Marlee și aflarea adevărului despre caracterul lui Maxon o expuseseră unor adevăruri pe care nu voia să le creadă. Lucrul acesta o „trezise” – poate prea repede. Acum părea paralizată, temându-se să acționeze deoarece nu știa ce s-ar fi năruit pe parcurs. America mă văzuse pierzându-mi tatăl și înfruntând bătaia lui Jemmy, și mă urmărise

străduindu-mă să-mi hrănesc familia și s-o țin în siguranță. Însă ea doar văzuse astfel de lucruri; nu le experimentase. Familia ei era completă, cu excepția fratelui ratat, iar America nu pierduse nimic.

Poate pe tine, idiotule! m-a acuzat o parte din mine. Am alungat gândul. Momentul acesta era despre ea, nu despre mine.

— Știi cine ești, Mer. Nu-i lăsa să încerce să te schimbe!

Mâna i-a zvâcnit ca și când ar fi vrut să o întindă și să o atingă pe a mea. Totuși, nu a făcut-o.

— Aspen, pot să te întreb ceva?

Îngrijorarea încă i se citea pe chip.

Am dat aprobator din cap.

— Este cam ciudat, dar dacă a fi prințesă nu ar însemna că trebuie să mă căsătoresc cu cineva, dacă ar fi doar o slujbă pentru care aș fi aleasă, crezi că aș putea s-o fac?

Nu mă așteptasem la asta. Îmi era greu să cred că tot se mai gândea să devină prințesă. Dar, pe de altă parte, poate nu o făcea. Era ceva ipotetic, și mă rugase să mă gândesc la asta fără nicio legătură între ea și Maxon.

Având în vedere felul în care făcuse față la tot ce se întâmplase public, puteam să presupun că s-ar fi simțit neputincioasă în fața lucrurilor care se petreceau în spatele ușilor închise. Era grozavă în multe privințe, dar...

— Îmi pare rău, Mer! Nu. Nu-ți stă în fire să fii la fel de calculată ca ei.

Am încercat să-i transmit că nu o insultam. Mai curând, mă bucuram că nu era așa.

Și-a încruntat sprâncenele-i subțiri.

— Calculată? Cum așa?

Am expirat și am încercat să mă gândesc cum să-i explic fără să intru prea mult în detalii.

— Eu merg peste tot, Mer. Aud diverse lucruri. În sud, în zonele cu mare concentrație de caste inferioare, e multă agitație. Din ce spun gardienii mai vechi, oamenii aceia n-au fost niciodată de acord cu metodele lui Gregory Illéa și sunt neliniștiți de multă vreme. Se zvonește că a fost unul dintre motivele pentru care regele a fost atât de atras de regină. Ea era din sud, iar

asta i-a mai potolit un timp. Se pare că acum nu se mai întâmplă asta.

Ea s-a gândit la vorbele mele.

— Asta nu explică ce ai vrut să spui prin „calculată”.

Cât de grav ar fi fost dacă i-aș fi împărtășit ce știam? De doi ani păstra secretul relației noastre. Puteam să am încredere în ea.

— Zilele trecute, înainte de tot ce s-a petrecut de Halloween, mă aflam într-unul dintre birouri și i-am auzit vorbind despre simpatizanții rebelilor din sud. Mi s-a spus să duc cu mare grijă niște scrisori în aripa care se ocupă de serviciile poștale. Erau peste trei sute de scrisori, America! Trei sute de familii vor fi retrogradate cu o castă pentru că n-au raportat anumite lucruri sau pentru că au ajutat vreo persoană pe care cei de la palat o consideră o amenințare.

America a inspirat brusc, iar eu am urmărit zeci de scenarii desfășurându-i-se în fața ochilor.

— Știi. Ți imaginezi? Dacă ar fi fost vorba despre tine, iar tu n-ai fi știut decât să cânti la pian? Deodată, ar trebui să știi cum să faci munca de birou și chiar cum să găsești astfel de slujbe? Mesajul este destul de clar.

S-a arătat preocupată de altceva.

— Crezi că... Maxon știe?

Era o întrebare bună.

— Cred că trebuie să știe. Mai e puțin până va conduce singur țara.

America a dat aprobator din cap și a lăsat informația să se așeze peste celelalte noutăți pe care le aflase despre așa-zisul ei iubit.

— Să nu spui nimănui, bine? am implorat-o. O astfel de scăpare ar putea să mă coste slujba.

„Și multe altele”, am adăugat în mintea mea.

— Sigur că nu! Am uitat deja.

Vorbea încet, în încercarea de a masca greutatea grijilor ei. Eforturile sale m-au făcut să zâmbesc.

— Mi-e dor să fiu cu tine, departe de toate astea. Mi-e dor de vechile noastre probleme, m-am plâns eu.

Ce n-aș fi dat să mă enervez că-mi pregătea cina?

— Știu la ce te referi, mi-a spus și a chicotit din toată inima. Era mult mai bine să mă furiez pe

fereastra mea decât printr-un palat.

— Și să caut peste tot ca să găsesc o monedă pentru tine era mai bine decât să n-am ce să-ți ofer.

Am lovit ușor în borcanul de lângă patul ei. Faptul că-l ținea aproape de ea, chiar înainte ca eu să vin la palat, era un semn bun pentru mine.

— Abia în ziua în care ai plecat am aflat că le-ai păstrat pe toate, am adăugat și mi-am amintit cu uimire greutatea lor când mi le răsturnase în palme.

— Evident că le-am păstrat! a exclamat cu mândrie. Cât timp ai fost plecat, doar ele m-au ajutat să rezist. Uneori, stăteam în pat și le răsturnam în palmă doar ca să le adun din nou. Era plăcut să am ceva atins de tine.

Era ca mine de nostalgică. Nu luam niciodată nimic de la ea spre păstrare, dar adunam toate momentele de parcă ar fi fost ceva material. Ori de câte ori era liniște, mă gândeam la amintiri. Îmi petreceam mai mult timp cu America decât ar fi știut ea vreodată.

— Ce-ai făcut cu ele? s-a întrebat ea.

Am zâmbit.

— Sunt acasă și așteaptă.

Înainte ca America să plece, economisise o mică avere ca să mă însor cu ea. Acum, o rugam pe mama să-mi pună deoparte o sumă din fiecare leafă și eram sigur că știa pentru ce anume. Însă cele mai prețioase erau monedele.

— Ce anume?

O nuntă decentă. Niște verighete adevărate. O casă a noastră.

— Nu pot să-ți spun.

Curând, aveam să-i zic tot. Încă ne străduiam să ne regăsim.

— Bine, păstrează-ți secretele! a spus, pretinzând a fi enervată. Și nu-ți face griji că nu-mi oferi nimic. Sunt fericită că ești aici și că putem măcar să îndreptăm lucrurile, chiar dacă nu mai sunt ca înainte.

M-am încruntat. Se schimbaseră situația atât de mult că simțise nevoia să o spună? Nu. Nu pentru mine. Eram tot acei oameni din Carolina, iar eu aveam nevoie ca ea să nu uite asta.

Voiam să-i ofer lumea, dar, pentru moment, nu aveam decât hainele de pe mine. M-am uitat în jos, am

rupt un nasture și i l-am dat.

— Chiar nu am ce altceva să-ți ofer, dar poți să-l păstrezi – l-am atins – și să te gândești la mine. Și să știi că și eu mă gândesc la tine.

A luat micul nasture auriu din mâna mea și s-a uitat la el de parcă i-aș fi dăruit luna. Buzele i-au tremurat și a respirat lent, ca și când i-ar fi venit să plângă. Poate procedasem greșit.

— Nu știi cum să fac asta acum, a mărturisit ea. Simt că nu știi să fac nimic. Eu... nu te-am uitat, bine? Încă ești aici.

Și-a dus mâna la piept și am văzut-o înfigându-și degetele în piele, încercând să aline orice se întâmpla în sinea ei.

Da, mai aveam cale lungă, însă știam că, împreună, nu ne-am mai fi simțit așa.

Am zâmbit, nemaivând nevoie de nimic.

— E suficient pentru mine.

CAPITOLUL 9

Auzisem despre petrecerea cu ceai a regelui pentru domnișoarele din Elită și știam că America n-avea să fie în camera ei când am bătut la ușă.

— Domnule ofițer Leger, a spus Anne, deschizând ușa cu un zâmbet larg. Ce plăcere să te văd!

Auzind-o, Lucy și Mary au venit să mă salute.

— Lady America nu este aici. Bea ceaiul cu familia regală, a adăugat Lucy.

— Oh, știu! Mă-ntrebam dacă aș putea vorbi cu voi o clipă.

Anne mi-a făcut semn să intru.

— Desigur!

M-am îndreptat spre masă, iar ele s-au grăbit să-mi tragă un scaun.

— Nu, am insistat, luați voi loc!

Mary și Lucy s-au așezat pe cele două scaune, în timp ce Anne și cu mine am rămas în picioare.

Mi-am scos chipiul și mi-am sprijinit o mână de spătarul scaunului pe care stătea Mary. Voiam să se simtă confortabil stând de vorbă cu mine și speram că dacă renunțam puțin la formalități, ar fi reușit să o facă.

— Cum putem să te ajutăm? a întrebat Lucy.

— Patrulam și voiam să aflu dacă ați observat ceva neobișnuit. Probabil că pare o prostie, dar cele mai mărunte lucruri pot să ne ajute să le ținem în siguranță pe membrele Elitei.

Era ceva adevăr în asta, însă nu eram însărcinați să căutăm astfel de informații.

Anne și-a plecat gânditoare capul, iar Lucy și-a ridicat privirea spre tavan.

— Nu cred, a început Mary.

— La drept vorbind, Lady America e mai puțin activă de la Halloween, a intervenit Anne.

— Din cauza lui Marlee? am presupus eu.

Toate mi-au răspuns dând aprobator din cap.

— Nu cred că a trecut peste ce s-a întâmplat, a spus Lucy. Nu că o învinovățesc.

Anne a mângâiat-o pe umăr.

— Bineînțeles că nu.

— Așadar, în afară de faptul că se duce în Salonul Doamnelor și mănâncă, stă mai mult în camera ei?

— Da, a confirmat Mary. Lady America a mai procedat așa în trecut, dar în ultimele zile... parcă vrea pur și simplu să se ascundă.

Din vorbele ei, am dedus două lucruri importante. În primul rând, America nu-și mai petrecea timpul singură cu Maxon. În al doilea rând, nici măcar cei mai apropiați ei nu ne bănuiseră întâlnirile.

Ambele detalii au făcut ca speranța din inima mea să crească.

— Mai e ceva ce ar trebui să facem? a întrebat Anne.

Am zâmbit pentru că era genul de întrebare pe care aș fi pus-o în locul ei, încercând să-mi dau seama cum să evit o problemă.

— Nu cred. Să fiți atente la ce vedeți și auziți, ca întotdeauna, și să nu ezitați să mă contactați direct dacă vi se pare ceva ciudat.

Toate păreau atât de nerăbdătoare să mă mulțumească.

— Ești un gardian minunat, ofițer Leger! a spus Anne.

Am clătinat din cap.

— Doar îmi fac meseria. Și, după cum știți, Lady America este din provincia mea, și vreau să am grijă de ea.

Mary s-a întors spre mine.

— Mi se pare atât de amuzant că sunteți din aceeași provincie și că acum ești, practic, gardianul ei personal! Locuiai lângă ea în Carolina?

— Oarecum.

Am încercat să nu dezvălui prea multe despre faptul că eram apropiați.

Lucy a zâmbit larg.

— Ai văzut-o vreodată când era mai mică? Cum era în copilărie?

Nu m-am putut abține să nu rânjesc.

— Am întâlnit-o de câteva ori. Era o băiețoaică. Mereu pe afară cu fratele ei. Încăpățânată ca un catâr și, din cate-mi aduc aminte, foarte, foarte talentată.

Lucy a chicotit.

— Deci, practic, la fel ca întotdeauna, a spus ea și toate au râs.

— Cam așa ceva, am confirmat.

Acele cuvinte au făcut ca sentimentul din pieptul meu să fie și mai intens. America însemna o mie de lucruri cunoscute și, dincolo de rochiile de seară și bijuterii, toate mai erau acolo.

— Ar trebui să cobor la parter. Vreau să fiu sigur că prind *Actualitățile*, am zis și m-am întins peste fete ca să-mi iau chipiul.

— Poate ar trebui să venim cu tine, a sugerat Mary. Nu mai e mult până la *Actualități*.

— Desigur.

Personalul avea voie să se uite la televizor doar când se transmiteau *Actualitățile* și erau doar trei locuri în care puteau să le urmărească: în bucătărie, în camera de lucru în care croiau slujnicele și o cameră comună imensă care, în general, se transforma într-un alt spațiu de lucru, și nu într-unul în care să ne adunăm. Preferam bucătăria. Anne a luat-o înainte, în timp ce Mary, Lucy și cu mine am rămas în urmă.

— Am auzit ceva despre niște vizitatori, domnule ofițer Leger, a spus Anne, oprindu-se o clipă să ne zică tuturor. Dar s-ar putea să fie doar un zvon.

— Nu, e adevărat, am răspuns. Nu știu alte detalii, dar am auzit că vor veni două grupuri diferite.

— Ura! a zis Mary sarcastic, știu c-am să calc iar fețele de masă. Hei, Anne, putem să facem schimb? a întrebat și s-a grăbit să o ajungă pe Anne ca să discute despre sarcinile ce urmau să fie stabilite.

I-am întins un braț lui Lucy.

— Doamnă!

Mi-a zâmbit și mi l-a acceptat, cu nasul pe sus.

— Bunule domn!

În timp ce mergeam pe hol, iar ele sporovăiau despre comisioanele ce trebuiau făcute și rochiile care aveau nevoie de tivuri, mi-am dat seama de ce eram aproape mereu fericit să-mi petrec timpul cu slujnicele Americăi.

În compania lor, puteam să fiu un Șase.

M-am așezat pe un blat, între Lucy și Mary. Anne a zăbovit, spunându-le oamenilor să tacă în clipa în care au început *Actualitățile*.

Ori de câte ori camerele le surprindeau pe fete, îmi dădeam seama că ceva nu era în regulă. America părea descurajată. Și mai grav era că-mi dădeam seama că încerca să nu pară așa și că eșua spectaculos.

Ce o îngrijora atât de mult?

Cu coada ochiului, am surprins-o pe Lucy frângându-și mâinile.

— Ce s-a întâmplat? i-am șoptit.

— Ceva nu e în regulă cu doamna mea. O văd pe chipul ei. Lucy și-a dus o mână la gură și a început să-și roadă o unghie. Ce i s-a întâmplat? Lady Celeste arată ca o pisică ieșită la vânătoare. Ce ne vom face dacă va câștiga?

I-am acoperit mâna din poală cu a mea și, în mod miraculos, s-a potolit și s-a uitat uimită în ochii mei. Aveam sentimentul că oamenii ignorau emoțiile lui Lucy.

— Lady America va fi bine.

Ea a dat aprobator din cap, alinată de aceste cuvinte.

— Dar o plac, a șoptit tânăra. Vreau să rămână. Mi se pare că toată lumea pleacă atunci când am nevoie să rămână.

Așadar, Lucy pierduse pe cineva. Poate mai mulți oameni. Aveam impresia că-i înțelegeam un pic mai bine neliniștile.

— Ei bine, eu rămân patru ani pe capul vostru.

Am înghiontit-o ușor și ea a zâmbit, abia abținându-se să nu plângă.

— Ești atât de drăguț! Toate suntem de aceeași părere, a spus și a fluturat din gene.

— Păi, și eu cred că voi sunteți drăguțe – ca niște lady adevărate! Mereu mă bucur să vă văd!

— Nu ne comparăm noi cu o lady, mi-a răspuns Lucy și și-a plecat privirea.

Am clătinat din cap.

— Dacă Marlee mai poate să fie o lady deoarece s-a sacrificat de dragul unei persoane importante pentru ea, atunci cu siguranță puteți și voi. Din punctul meu

de vedere, vă sacrificați zilnic viața. Vă dăruieți timpul și energia altcuiva, și este exact același lucru.

Am văzut-o pe Mary aruncând-mi o privire înainte să fie din nou atentă la televizor. Era posibil ca și Anne să-mi fi auzit cuvintele. Părea să se aplece spre mine.

— Ești cel mai bun pe care-l avem, ofițer Leger!

Am zâmbit.

— Când suntem aici, jos, voi trei puteți să-mi spuneți Aspen.

CAPITOLUL 10

După aproximativ treizeci de minute de stat de pază, holbatul la perete nu mi s-a mai părut interesant. Era trecut de miezul nopții, și tot ce puteam să fac era să număr minutele până la răsăritul soarelui, însă cel puțin plictiseala mea însemna că America era în siguranță.

Cu excepția confirmării finale a vizitatorilor, ziua fusese lipsită de evenimente.

Femei. Atât de multe femei!

Pe de-o parte, vestea mă încuraja. Doamnele care veneau la palat aveau tendința să fie mai puțin agresive fizic. Dar cuvintele lor puteau, probabil, să înceapă un război dacă erau spuse pe un ton greșit.

Membrii Federației Germane erau prietenii noștri vechi, așadar lucrul acesta ne favoriza în ceea ce privea siguranța. Italienii erau imprevizibili.

Mă gândisem la America toată noaptea, întrebându-mă ce însemna apariția ei la *Actualități*. Totuși, nu eram sigur că voiam s-o chestionez în privința asta. Intenționeam s-o las pe ea să decidă. Dacă ar fi avut ocazia să-mi spună, aș fi ascultat-o. Deocamdată, trebuia să se concentreze la ce urma. Cu cât rămânea mai mult la palat, cu atât mai mult o aveam lângă mine.

Mi-am rotit umerii, ascultându-mi oasele cum pocnesc. Mai trebuia să stau de pază câteva ore. M-am îndreptat de spate și am zărit doi ochi albaștri uitându-se de după colțul holului.

— Lucy?

— Bună! mi-a răspuns ea, cotind.

Chiar în urma sa, Mary venea cu un coșuleț pe braț, conținutul fiind învelit cu o bucată de pânză.

— A sunat Lady America după voi? E totul în regulă? le-am întrebat și am întins mâna spre mâner ca să le deschid ușa.

Lucy și-a atins pieptul cu o mână delicată, părând agitată.

— Oh, totul e bine! Ăăă, noi veneam să vedem dacă ești aici.

Am mijit ochii și mi-am retras mâna.

— Ei bine, sunt. Aveți nevoie de ceva?

S-au uitat una la cealaltă înainte ca Mary să vorbească.

— Am observat că ai lucrat în multe schimburi în ultimele zile. Ne-am gândit că s-ar putea să-ți fie foame.

Mary a dat la o parte bucata de pânză, dezvăluind o mică varietate de briose, produse de patiserie și pâine, probabil cele rămase în plus de la pregătirile pentru micul dejun.

Am zâmbit pe jumătate.

— E foarte drăguț din partea voastră, dar, în primul rând, nu am voie să mănânc în timpul serviciului și, în al doilea rând, cred că ați observat că sunt un tip destul de puternic. Mi-am încordat brațul și ele au chicotit. Pot să am grijă de mine.

Lucy și-a înclinat capul.

— Știm că ești puternic, dar a accepta ajutorul este în sine un act de tărie.

Cuvintele ei aproape m-au lăsat fără suflare. Mi-am dorit ca cineva să-mi fi spus asta cu luni în urmă. Aș fi putut să mă scutesc de atât de multă durere.

M-am uitat la chipurile lor, atât de asemănătoare cu al Americăi în acea ultimă noapte petrecută în căsuța din copac: pline de speranță, încântate, vesele. Mi-am mutat privirea la coșul cu mâncare. Chiar intenționez să continui să fac asta? Să-i îndepărtiez pe puținii oameni care mă făceau cu adevărat să mă simt eu însumi?

— Uite cum facem: dacă vine cineva, m-ați doborât la pământ și m-ați obligat să mănânc. Ați înțeles?

Mary a rânjit și mi-a întins coșul.

— Am înțeles.

Am luat o bucată de pâine cu scorțișoară și am mușcat.

— Mâncați și voi, nu? am întrebat mestecând.

Lucy și-a împreunat cu entuziasm mâinile înainte să scotocească prin coș, iar Mary a urmat-o imediat.

— Deci, cât de bine vă pricepeți la luptă? am glumit eu. Adică, vreau să mă asigur că susținem aceeași poveste.

Lucy și-a acoperit gura, chicotind.

— Ciudat lucru, dar asta nu face parte din pregătirea noastră.

Am rămas cu gura căscată.

— Ce? E ceva important la palat. Curățenia, servitul, lupta corp la corp.

Au chicotit în timp ce mâncau.

— Vorbesc serios. Cine e responsabil? Am să scriu o scrisoare.

— O să-i spunem slujnicei-șefe dimineață, a promis Mary.

— Bun!

Am mușcat și am scuturat din cap, prefăcându-mă indignat.

Mary a înghițit.

— Ești atât de amuzant, domnule ofițer Leger!

— Aspen.

A zâmbit din nou.

— Aspen. Ai de gând să rămâi după terminarea contractului? Sunt sigură că, dacă te-ai înscrie, cei de palat te-ar vrea ca gardian permanent.

Acum că eram din Doi, știam că voiam să fiu soldat în continuare... dar la palat?

— Nu cred. Familia mea este în Carolina, așa ca probabil am să-ncerc să lucrez acolo, dacă se poate.

— Ce păcat! a șoptit Lucy.

— Nu vă întristați de pe acum! Tot mai am patru ani de stat aici.

Ea a schițat un zâmbet.

— Așa este.

Însă mi-am dat seama că încă se gândea la asta. Mi-am adus aminte că, mai devreme, Lucy spusese că oamenii de care-i păsa aveau tendința să plece și mi s-a părut dulce și amar în același timp că, într-un fel, devenisem important pentru ea. Și Lucy conta pentru mine, bineînțeles. La fel Anne și Mary. Dar legătura lor cu mine era aproape exclusiv prin America. Cum devenisem important pentru ele?

— Ai o familie mare? m-a întrebat Lucy.

Am dat aprobator din cap.

— Am trei frați: Reed, Beckner și Jemmy, și trei surori – Kamber și Celia, care sunt gemene, și Ivy, mezină. Și pe mama.

Mary s-a apucat să acopere din nou mâncarea din coș.

— Și tatăl tău?

A murit cu câțiva ani în urmă.

În sfârșit, reușeam s-o spun fără să mă tulbure. Înainte era neplăcut, pentru că încă aveam nevoie de el. Toți aveam, dar eu eram norocos. Uneori, tații dispăreau pur și simplu în castele inferioare, lăsându-i pe cei din familie să reziste singuri sau să-și distrugă viața. Însă tatăl meu a făcut tot ce-a putut pentru noi, până la final. Pentru că eram din Șase, lucrurile aveau să fie mereu grele, dar el ne-a ridicat peste un standard și ne-a permis să ne mândrim oarecum cu ce făceam sau cine eram. Voiam să fiu așa. Lefurile ar fi fost mai bune la palat, însă mi-aș fi întreținut mai bine familia dacă aș fi fost mai aproape de casă.

— Îmi pare rău! a spus Lucy încet. Și mama mea a murit în urmă cu câțiva ani.

Aflând că Lucy o pierduse pe cea mai importantă persoană din viața ei, am înțeles-o mai bine, punând totul cap la cap.

— Nu mai e niciodată la fel, nu-i așa?

Ea a clătinat din cap, concentrându-se la covor.

— Dar, totuși, trebuie să căutăm părțile pozitive.

Și-a ridicat capul, iar eu am citit în expresia ei o slabă rază de speranță. N-am putut să n-o fixez cu privirea.

— E amuzant c-ai spus asta.

Lucy s-a uitat la Mary și din nou la mine.

— De ce?

Am ridicat din umeri.

— Pur și simplu. Mi-am aruncat în gură ultima bucată de pâine și mi-am șters degetele de cele câteva firimituri. Domnișoarelor, vă mulțumesc pentru mâncare, dar ar trebui să plecați. Nu e tocmai sigur să umblați noaptea prin palat.

— Bine, a spus Mary. Oricum probabil ar trebui să începem să ne exersăm abilitățile de luptă.

— Sari pe Anne, am sfătuit-o eu. Nu subestimați niciodată elementul-surpriză.

A râs din nou.

— N-o vom face. Noapte bună, domnule ofițer Leger! a spus și a plecat pe hol.

— Așteptați! le-am îndemnat, și amândouă s-au oprit. Am dat din cap spre peretele care dădea către un

pasaj secret. N-ați vrea să mergeți prin spate? M-aș simți mult mai bine.

Ele au zâmbit.

— Desigur.

Mary și Lucy mi-au făcut cu mâna când au trecut pe lângă mine, dar, când au ajuns la perete și Mary l-a împins, Lucy i-a șoptit ceva. Mary a dat din cap și s-a grăbit pe scări, dar Lucy s-a întors la mine.

Se juca cu mâinile, micile ticuri ieșind din nou la suprafață când s-a apropiat.

— Nu... nu mă pricep să spun anumite lucruri, a recunoscut ea, legănându-se ușor pe picioare. Dar voiam să-ți mulțumesc pentru că ai fost atât de drăguț cu noi.

Am clătinat din cap.

— A fost plăcerea mea. Nu contează.

— Ba da, pentru noi contează. Privirea ei era atât de luminoasă, așa cum n-o mai văzusem niciodată. Indiferent de câte ori ne spun slujnicele de la spălătorie sau bucătărie că suntem norocoase, nu ni se pare că așa este decât atunci când ne apreciază cineva. Lady America ne apreciază, și niciuna dintre noi nu se aștepta la asta. Dar și tu o faci. Amândoi sunteți cumsecade, chiar și fără să vă gândiți la asta. A zâmbit. Pur și simplu am crezut că ar trebui să știi că este important. Poate pentru Anne mai mult, dar ea n-ar spune-o niciodată.

N-am știut cum să-i răspund. După ce m-am gândit o clipă, n-am reușit decât să-i spun „Mulțumesc!”.

Lucy a dat din cap și, neștiind ce altceva să spună, s-a îndreptat spre pasaj.

— Noapte bună, domnișoară Lucy!

S-a întors, arătând de parcă i-aș fi dăruit cel mai frumos cadou din lume.

— Noapte bună, Aspen!

După ce a plecat, mintea mi-a zburat din nou la America. Astăzi părase supărată, dar m-am întrebat dacă știa că atitudinea ei îi schimba pe oamenii din jurul său. Tatăl ei avea dreptate: era prea bună pentru locul acesta.

Trebuia să găsesc un moment să-i spun că îi ajuta pe oameni fără să știe măcar. Deocamdată, speram că se

odihnea, fără să-și facă griji în privința...

Am întors capul și am văzut trei majordomi trecând în fugă, unul împiedicându-se un pic în mers. Măndreptam spre capătul holului să văd de ce anume fugeau când a sunat alarma.

Până în noaptea asta, nu o mai auzisem niciodată, dar știam ce însemna sunetul: veniseră rebelii.

M-am întors în fugă și am dat buzna în camera Americăi. Dacă oamenii alergau, poate că noi eram deja în urmă.

— La naiba, la naiba, la naiba! am mormăit eu.

America trebuia să se îmbrace repede.

— Ha? a spus ea somnoroasă.

Haine. Trebuia să găsesc hainele.

— Trezește-te, Mer! Unde-ți sunt afurisiții de pantofi?

America și-a dat pătura la o parte și a aterizat cu picioarele direct în pantofi.

— Aici. Îmi trebuie halatul, a adăugat și mi l-a arătat cu degetul în timp ce se încălța.

M-am bucurat că a înțeles atât de repede gravitatea situației.

L-am găsit împăturit la capătul patului și am încercat să-mi dau seama cum să-l desfac.

— Nu te deranja, îl duc în mână.

Mi l-a luat din mâini și eu am grăbit-o spre ușă.

— Trebuie să te grăbești! am avertizat-o. Nu știu cât de aproape au ajuns.

Ea a dat aprobator din cap. Am simțit adrenalina pulsându-mi în corp și, cu toate că știam că nu era indicat, am tras-o înapoi și am îmbrățișat-o pe întuneric.

I-am zdrobit buzele cu ale mele, lipind-o de mine cu o mână adâncită în părul ei. Eram un prost! Unul foarte mare! Însă aveam dreptate în mii de feluri. Mi se părea că trecuse o veșnicie de când ne sărutaserăm atât de pasional, dar ne-am lăsat ușor pradă momentului. Buzele-i erau calde și aveau gustul familiar al pielii ei. Dincolo de o vagă mireasmă de vanilie, am simțit mirosul natural care-i zăbovea în păr, pe obraji și pe gât.

Aș fi rămas acolo toată noaptea și am simțit că și ea ar fi putut să facă la fel, dar trebuia să ajungă în sala de refugiu.

— Pleacă! Acum! i-am ordonat și am împins-o pe hol fără să mă uit în urmă când am cotit să-nfrunt ce mă aștepta.

Mi-am scos arma din toc și m-am uitat în ambele direcții după ce-ar fi putut să fie în neregulă. Am văzut fusta unei slujnice când aceasta s-a ascuns într-una dintre sălile secrete de refugiu. Am sperat că Lucy și Mary ajunseseră deja la Anne și că se ascundeau în camerele lor, departe de pericol.

Am auzit sunetul inconfundabil al împușcăturilor și am fugit pe hol spre scara principală. Aparent, rebelii erau reținuți la primul etaj, așa că am îngenuncheat la colțul peretelui, urmărind scara în spirală și așteptând.

După o clipă, cineva a urcat scările în fugă. Am avut nevoie de mai puțin de o secundă să-l identific pe bărbat ca fiind un intrus. Am țintit și am tras, nimerindu-l în umăr. Cu un mormăit, rebelul a căzut pe spate, iar eu am văzut un gardian repezindu-se să îl prindă.

Un zgomot din lungul holului mi-a spus că rebelii găsiseră scara laterală și că ajunseseră la etajul doi.

— Dacă-l găsești pe rege, omoară-l! Ia ce poți să cari. Să se știe că am fost aici! a strigat cineva.

M-am mișcat cât de silențios am putut spre uralele răsunătoare, ascunzându-mă pe la colțuri și cercetând zona la tot pasul. Când m-am uitat o dată în spate, am zărit alți doi gardieni. Le-am făcut semn să se aplece și să se miște încet. În clipa în care s-au apropiat, am văzut că erau Avery și Tanner. N-aș fi putut cere întăriri mai bune. Avery țintea foarte bine, iar Tanner lupta din răsuputeri pentru că, dacă nu o făcea, avea mai multe de pierdut decât majoritatea dintre noi.

Tanner era unul dintre puținii ofițeri care se înrolase chiar dacă era căsătorit. Ne spusese de nenumărate ori că soția lui se plângea că-și purta verigheta pe degetul mare, dar era a bunicului său, și nu aveau bani să o modifice. Tanner o asigurase că avea să fie primul lucru pe care urma să-și cheltuiască banii când ar fi

ajuns acasă și că, totodată, i-ar fi luat și ei o verighetă potrivită.

Ea era America lui. El era mereu concentrat datorită ei.

— Ce se petrece? a întrebat Avery în șoaptă.

— Cred că tocmai l-am auzit pe liderul lor. Le-a ordonat oamenilor să-l omoare pe rege și să fure tot ce pot.

Tanner s-a ridicat, ținându-și arma lângă ureche.

— Trebuie să-i găsim și să ne asigurăm că nu ajung la sala de refugiu.

Am dat aprobator din cap.

— S-ar putea să fie prea mulți ca să le facem față, dar, dacă nu ne observă, cred că...

În celălalt capăt al holului s-a deschis o ușă și un majordom a ieșit în fugă, urmat de doi rebeli. Era cel tânăr, din bucătărie. Părea pierdut și îngrozit. Rebelii țineau ce păreau a fi unelte agricole, deci cel puțin nu aveau cum să tragă în noi.

M-am întors, mi-am echilibrat greutatea și am țintit.

— Jos! am strigat și majordomul s-a supus.

Am tras și l-am nimerit pe unul din rebeli în picior. Avery a țintit spre celălalt, dar, glonțul său, intenționat sau nu, a părut mai mortal.

— Am să-i leg, a spus Avery. Găsește-l pe lider.

L-am urmărit pe majordom ridicându-se și grăbindu-se către un dormitor, fără să-i pese că oricine putea să intre sau să iasă cu ușurință. Avea nevoie de iluzia siguranței.

Am auzit mai multe strigăte, mai multe împușcături, și mi-am dat seama că urma să fie unul dintre atacurile serioase. Mintea mi s-a limpezit și m-am concentrat mai bine. Aveam o singură misiune, și doar asta mă interesa.

Tanner și cu mine ne-am strecurat la etajul trei și am găsit câteva mese, obiecte de artă și plante deja dărâmate. Un rebel care folosea un soi de bulgăre de vopsea pe care probabil îl adusese cu el scria ceva pe perete. M-am furișat repede în spatele lui și l-am lovit în cap cu mânerul armei. A căzut, iar eu m-am aplecat să-l caut de arme.

După o clipă, alte împușcături au răsunat în celălalt capăt al holului, iar Tanner m-a târât în spatele unei canapele răsturnate. Când zgomotul nu s-a mai auzit, am aruncat o privire ca să evaluăm daunele.

— Am numărat șase, a spus el.

— La fel. Pot să mai prind doi sau trei.

— Sunt de ajuns. Cei rămași s-ar putea să se grăbească. Ori au arme.

M-am uitat în jur. Am luat un ciob de oglindă spartă, am tăiat o parte din tapițeria canapelei și am înfășurat bucata de sticlă.

— Folosește-l dacă rebelii se apropie prea mult!

— Frumos, a comentat Tanner și apoi și-a ținut arma.

Am procedat la fel.

Împușcăturile au fost rapide și fiecare din noi a doborât doi rebeli înainte ca ceilalți doi să se întoarcă și să fugă înspre, și nu departe de noi. Amintindu-mi ordinele de a-i lăsa pe rebeli în viață pentru interogatoriu, am ținut la picioarele lor, dar, pentru că se mișcau atât de frenetic, am ratat de fiecare dată.

Tanner și cu mine am urmărit cum un bărbat masiv s-a mișcat greoi spre Tanner, în timp ce un tip mai bătrân, slăbănog și cu o privire sălbatică, s-a îndreptat către mine. Mi-am scos arma, pregătindu-mă de o luptă.

— La naiba! Te-ai ales cu cel bun, a comentat Tanner înainte să sară peste un scaun și să alerge în viteză spre oponentul său.

L-am urmat într-o fracțiune de secundă. Rebelul mai în vârstă a venit către mine, țipând cu mâinile întinse ca niște gheare. L-am apucat de unul din brațe și, folosind cuțitul improvizat, l-am tăiat pe piept.

Nu era cel mai puternic și chiar îl compătimeam într-o anumită măsură. Când i-am apucat brațul, i-am simțit mult prea ușor oasele. Bărbatul a scâncit și a căzut în genunchi, iar eu i-am tras brațele la spate, legându-i mâinile și picioarele cu benzi elastice. În timp ce eram concentrat să îl imobilizez, cineva m-a apucat din spate și m-a izbit de un portret din apropiere, iar eu m-am tăiat la frunte în sticlă.

Eram amețit și, din cauza sângelui care-mi curgea deja în ochi, îmi era mai greu să-mi văd inamicul. Am simțit un fior de panică înainte să-mi aduc aminte ceea ce învățasem la instrucții. M-am ghemuit când m-a imobilizat din spate și m-am folosit de poziția mea ca să-l arunc peste umăr.

Deși era mult mai masiv decât mine, s-a prăbușit pe podeaua plină de resturi. M-am întins după mai multe benzi elastice, dar m-am prăbușit în clipa în care alt rebel s-a năpustit asupra mea.

Am fost ținut la podea, iar mâinile mi-au fost lipite de pământ de un uriaș care stătea pe abdomenul meu.

Când mi-a vorbit, i-am simțit respirația puturoasă.

— Du-mă la rege! mi-a ordonat cu o voce aspră.

Am clătinat din cap.

Mi-a eliberat brațele, m-a înșfăcat cu pumnii de sacou, iar eu am întins mâna să-i împing fața. Însă el m-a ridicat de haine și m-a trântit cu capul de podea, făcându-mă să-mi cobor imediat brațele. Am amețit și am rămas fără suflare. Rebelul mi-a dat palme peste cap, forțându-mă să mă uit la el.

— UNDE ESTE REGELE?

— Nu știu! am icnit, luptându-mă cu durerea de cap.

— Haide, drăguțule, m-a tachinat el. Spune-mi unde e regele și s-ar putea să te las să trăiești.

Nu puteam să-i spun despre sala de refugiu. Chiar dacă uram ce făcea regele, a-l trăda însemna să i-o dau pe America, iar asta nu era o opțiune.

Puteam să mint. Poate să trag de timp suficient încât să scap.

Sau puteam să mor.

— La etajul patru, am mințit. E în camera secretă din aripa de est. Și Maxon este acolo.

A zâmbit, respirația lui dezgustătoare fiind însoțită de un râset scurt.

— N-a fost așa de greu, nu?

Am rămas tăcut.

— Poate dacă mi-ai fi zis de prima dată când te-am întrebat, n-aș fi fost nevoit să fac asta.

Și-a împreunat brutal mâinile în jurul gâtului meu, strângând. Pe lângă faptul că eram deja amețit, asta era tortură. Am dat din picioare și mi-am încordat

coapsele, în încercarea de a-l arunca de pe mine. Inutil.
Era, pur și simplu, prea masiv.

Mi-am simțit membrele cedând, rămânând fără aer.
Cine avea să-i spună mamei?

Cine urma să aibă grijă de familia mea?

...măcar o sărutasem pe America o ultimă dată.

...o ultimă dată.

...dată.

Năuc, am auzit arma declanșându-se și am simțit cum corpul rebelului masiv s-a înmuiat și a căzut într-o parte. Când am inspirat din nou, din gât s-au auzit sunete bizare.

— Leger? Ești bine?

Privirea mi se încețoșă, așadar nu i-am văzut chipul lui Avery. Dar l-am auzit. Și asta mi-a fost de ajuns.

CAPITOLUL 11

Raportul s-a ținut în spital, întrucât mulți dintre gardieni ajunseseră acolo.

— Considerăm o reușită faptul că în seara asta am pierdut numai doi oameni, a spus comandantul nostru. Având în vedere forțele lor, faptul că nu ați murit mai mulți este o dovadă a instruirii și a abilităților voastre personale.

A făcut o pauză, de parcă s-ar fi așteptat poate să aplaudăm, însă eram prea epuizați.

— Avem douăzeci și trei de rebeli reținuți pentru condamnare după interogatoriu, ceea ce e fantastic! Totuși, numărul cadavrelor mă dezamăgește. Ne-a privit de sus. Șaptesprezece. Șaptesprezece rebeli morți.

Avery și-a plecat capul. Mărturisise deja că pe doi îi ucisese el.

— Nu trebuie să ucideți decât dacă sunteți amenințați direct sau dacă vedeți un rebel care atacă un membru al familiei regale. Nenorociții trebuie să fie în viață pentru interogatoriu.

Am auzit câteva șoapte de nemulțumire în aripa spitalului. Era un ordin care nu-mi plăcea. Puteam să rezolvăm situația mult mai repede dacă-i eliminam pur și simplu pe rebelii care intrau în palat. Însă regele voia răspunsuri și se zvonea că avea anumite metode prin care-i tortura pe rebeli să-i dea informații. Speram să nu aflu niciodată care erau acele metode.

— Acestea fiind spuse, toți v-ați descurcat de minune – ați protejat palatul și ați reprimat amenințarea împotriva sa. Dacă nu vă numărați printre cei câțiva care au fost grav răniți, astăzi veți rămâne postați conform programului inițial. Dormiți dacă puteți și pregătiți-vă. Având în vedere cum arată palatul, va fi o zi lungă.

Majordomului-șef i s-a părut că era mai bine ca familia regală și membrele Elitei să-și vadă de ale lor afară, cât timp personalul trebuia prin palat. Femeile din Federația Germană și monarhia italiană urmau să

ajungă în câteva zile, iar slujnicele erau deja copleșite cu pregătirile.

Din cauza soarelui orbitor, a epuizării și a uniformei apretate, mă simțeam deja incomod. Dacă mai adăugam și durerea cruntă din cauza loviturii la cap, vânătăile ascunse lăsate de strangulare și niște răni la picior de care nici măcar nu-mi aduceam aminte, mă simțeam pur și simplu îngrozitor.

Singurul lucru bun era că programul îmi permitea să fiu aproape de America. Am urmărit-o când s-a așezat lângă Kriss, plănuiu-și următorul eveniment. În afară de Celeste, niciodată nu o mai văzusem pe America supărată pe vreuna dintre celelalte fete, însă limbajul trupului său îmi sugera că nu era mulțumită de Kriss. Pe de altă parte, Kriss părea nepăsătoare în timp ce vorbea cu America și-i arunca din când în când câte o privire lui Maxon. Mă deranja puțin faptul că America îi urmărea privirea lui Kriss, dar mă îndoiam că sentimentele ei se schimbau. Cum ar fi putut să se uite vreodată la el și să nu o vadă pe Marlee țipând?

Corturile și mesele din jurul peluzei aproape făceau să pară că familia regală organiza o petrecere în grădină. Dacă nu aș fi văzut cu ochii mei, n-aș fi bănuțit că palatul fusese prădat. Toți de aici obișnuiau să uite atacurile și să treacă mai departe.

Nu-mi dădeam seama dacă era din cauza faptului că gândul la atacuri le făcea mult mai înspăimântătoare sau dacă pur și simplu nu era timp. Mi-a trecut prin cap că dacă familia regală chiar s-ar fi gândit cu adevărat la atacuri, poate ar fi găsit o modalitate mai bună de a le preveni.

— Nu știu de ce mă mai deranjez măcar, a spus regele un pic prea tare, înmânând niște hârtii cuiva și dându-i un ordin în șoaptă. Șterge însemnările lui Maxon; distrag atenția.

Deși cuvintele îmi umpleau urechile, mă uitam doar la America. Mă privea atent. Îmi dădeam seama că mersul meu șchiopătat și capul bandajat o îngrijorau. I-am făcut semn cu ochiul, sperând să o liniștesc. Nu eram sigur că puteam să patrulez toată ziua și apoi să fac schimb cu cineva ca să stau de pază la camera ei în noaptea asta, dar dacă era singura mea cale să...

— Rebelii! Fugiți!

Am întors capul spre ușile palatului; cu siguranță cineva era confuz.

— Ce? a strigat Markson.

— Rebeli! În palat! a urlat Lodge. Vin încoace!

Am urmărit-o pe regină ridicându-se în grabă și ocolind palatul în fugă spre o intrare secretă, sub protecția slujnicilor ei.

Regele și-a înșfăcat hârtiile. Dacă aș fi fost în locul lui, mi-aș fi făcut mai multe griji pentru viața mea, și nu pentru niște informații pierdute, indiferent ce scria în documentele acelea.

America stătea încă pe scaun, paralizată. Am făcut un pas ca să ajung la ea, dar Maxon a sărit în calea mea, împingându-mi-o pe Kriss în brațe.

— Fugiți! a ordonat el.

Am ezitat, cu gândul la America.

— Fugiți!

Am făcut ce trebuia și m-am grăbit cât timp Kriss l-a strigat pe Maxon de nenumărate ori. După o fracțiune de secundă, am auzit împușcături și am văzut o mulțime de oameni ieșind din palat, soldați și rebeli în măsură aproape egală.

— Tanner! am strigat și l-am oprit când s-a îndreptat spre luptă. I-am împins-o pe Kriss în brațe. Du-te după regină!

El s-a supus imediat, iar eu m-am întors s-o iau pe Mer.

— America! Nu! Întoarce-te! a strigat Maxon. I-am urmărit privirea panicată și am văzut că America alerga frenetic spre pădure, cu rebelii pe urma ei.

Nu.

Ritmul sacadat al gardienilor care trăgeau parcă evidenția pașii Americăi, grăbiți și periculoși. Rebelii aproape o ajunseseră din urmă, cu sacoșele pline. Păreau mai tineri și mai în formă decât cei din noaptea precedentă, iar eu m-am întrebat dacă erau copiii lor care încercau să termine ce începuseră părinții.

Mi-am scos arma și m-am poziționat. Am țintit cu privirea ceafa unui rebel și am tras trei focuri rapide. Am ratat de fiecare dată când tipul s-a mișcat în zig-zag și a fugit în spatele unui copac.

Maxon a făcut câțiva pași disperați în direcția pădurii, dar tatăl său l-a apucat înainte să ajungă prea departe.

— Opriți-vă! a strigat Maxon, trăgându-se din strânsoarea tatălui. O s-o împușcați! Nu mai trageți!

Deși America nu făcea parte din familia regală, mă îndoiam că s-ar fi supărat cineva dacă i-am fi ucis pe rebelii aceștia fără să-i interogăm. Am alergat pe câmp, am luat din nou poziție și am tras de două ori. Nimic.

Maxon m-a apucat de guler.

— Am zis să te oprești!

Cu toate că eram cu câțiva centimetri mai înalt decât el și de obicei îl credeam un laș, în acel moment furia din ochii lui impunea respect.

— Iertați-mă, domnule!

Mi-a dat drumul împingându-mă și apoi s-a întors și și-a trecut mâna prin păr. Nu-l mai văzusem niciodată plimbându-se așa de colo-colo. Îmi aducea aminte de tatăl său, când era pe punctul de a izbucni.

În sinea mea, simțeam tot ce exterioriza el. Una dintre Elitele lui fugise; singura fată pe care o iubisem vreodată dispăruse. Nu știam dacă America ar fi fost în stare să scape de rebeli sau să găsească o ascunzătoare. Inima îmi bătea puternic de frică și mi se sfâșia de neputință în același timp.

Îi promisesem lui May că n-aveam să permit nimănui să o rănească pe America. Eșuasem.

M-am uitat în spate, neștiind ce mă așteptam să văd. Fetele și personalul ajunseseră într-un loc sigur. Nu mai rămăseseră decât prințul, regele și aproximativ doisprezece gardieni.

Maxon și-a ridicat în cele din urmă privirea, iar expresia lui mi-a adus aminte de un animal în cușcă.

— Adu-o! Adu-o acum! a țipat el.

M-am gândit dacă să fug pur și simplu în pădure, dorindu-mi să ajung la America înaintea oricui altcuiva. Dar cum aveam să o găsesc?

Markson a venit lângă noi.

— Haideți, băieți! Să ne organizăm!

L-am urmat pe câmp.

Mergeam greoi și încercam să-mi găsesc echilibrul. Trebuia să mă concentrez astăzi. „O vom găsi”, mi-am

promis. „E mai puternică decât știe lumea.”

— Maxon, du-te la mama ta! am auzit ordinul regelui.

— Doar nu vorbești serios! Cum ar trebui să stau în vreo sală de refugiu, când America lipsește? Ar putea fi moartă.

M-am întors și l-am văzut pe Maxon aplecat și respirând greoi, aproape vomitând din cauza gândului.

Regele Clarkson l-a ridicat, apucându-l ferm de umeri și scuturându-l.

— Adună-te! Trebuie să fii în siguranță. Pleacă! Acum!

Maxon și-a strâns pumnii, îndoindu-și ușor coatele, și, pentru o fracțiune de secundă, chiar am crezut că urma să-i dea un pumn tatălui său.

Poate nu se cuvenea, dar eram sigur că regele ar fi putut să-l doboare pe Maxon dacă ar fi fost înclinat să o facă. Nu voiam ca tipul să moară.

După ce a răsuflat greoi de câteva ori, Maxon s-a smuls din prinsoarea tatălui său și s-a îndreptat spre palat cu pași mari și apăsați.

Am întors capul, sperând că regele n-avea să-și dea seama că cineva observase interacțiunea. Nemulțumirea regelui față de fiul său m-a făcut să-mi pun din ce în ce mai multe întrebări, dar, după ceea ce văzusem, nu m-am putut abține să nu mă gândesc că nu avea de-a face doar cu însemnările greșite ale lui Maxon de pe documentele lui.

De ce un tată atât de îngrijorat de siguranța fiului său ar fi fost atât de... agresiv cu el?

I-am prins din urmă pe ceilalți gardieni tocmai când Markson a început să vorbească:

— Cunoaște careva pădurea asta?

Nu i-a răspuns nimeni.

— Este foarte mare și, după cum vedeți, se întinde spre un pâlc de copaci la doar câțiva metri. Zidurile palatului măsoară aproximativ o sută douăzeci de metri înainte de a se întâlni la cotitură, dar zidul dinspre partea din spate a pădurii a fost lăsat în paragină. Rebelilor nu le-ar fi prea greu să sară peste vreo porțiune avariata, mai ales având în vedere cât de ușor au trecut peste cele mai trainice porțiuni din față.

Ei bine, perfect!

— Vom forma un rând și vom merge încet. Fiți atenți la urme de pași, bunuri scăpate, ramuri îndoite — la orice ar putea indica locul în care au dus-o. Dacă se va întuneca prea tare, ne vom întoarce după lanterne și oameni odihniți. S-a uitat la noi toți. Nu vreau să mă întorc cu mâna goală. Fie cu domnița în viață sau cu trupul ei, regele și prințul vor primi un răspuns în seara asta, m-ați înțeles?

— Da, domnule! am strigat, iar ceilalți mi s-au alăturat.

— Bun. Împrăștiati-vă!

Ne deplasaserăm doar câțiva metri când Markson a întins o mână și m-a oprit.

— Șchiopătezi destul de serios, Leger. Te simți în stare să mergi? m-a întrebat el.

Cu sângele curgându-mi, m-am imaginat înfuriindu-mă cam ca Maxon. Era imposibil să nu merg și eu.

— Sunt perfect în regulă, domnule! am spus categoric.

Markson m-a studiat din nou.

— Avem nevoie de o echipă puternică. Poate ar trebui să rămâi în urmă.

— Nu, domnule, am răspuns repede. Întotdeauna m-am supus ordinelor, domnule. Nu mă obligați să nu o fac acum.

Privirea îmi era extrem de serioasă, și eram sigur că asta a văzut când l-am privit de sus, hotărât să plec. Mi-a zâmbit pe jumătate când a dat aprobator din cap și s-a îndreptat spre copaci.

— Bine! Să mergem!

Totul părea să se întâmple cu încetinitorul. O strigam pe America și ne opream să auzim un răspuns, trezindu-ne păcăliți de cea mai ușoară mișcare sau adiere de vânt. Cineva găsea o urmă, dar noroiul era atât de uscat, încât urma ar fi dispărut după alți doi pași, făcându-ne doar să pierdem timp. De două ori, am găsit fâșii de haine agățate de ramurile joase, dar nimic nu se potrivea cu ce purta America. Mai grav a fost când am dat peste câțiva stropi de sânge. Ne-am oprit preț de o oră să ne uităm prin toți copacii

singuratici, să explorăm fiecare petec de noroi care ar fi putut fi întors din mers.

Seara se lăsa și curând aveam să ne aflăm în întuneric. Cât timp ceilalți au înaintat, eu am rămas neclintit un minut. În orice altă împrejurare, peisajul mi s-ar fi părut frumos. Lumina soarelui se strecura printre ramuri, aproape ca și când n-ar fi existat, ci ar fi fost doar o fantomă a acestuia. Arborii se întindeau unii spre ceilalți, de parcă ar fi fost disperați să aibă companie, iar atmosfera locului parcă te bântuia cumva.

Și am fost nevoit să mă îmbărbătez pentru posibila realitate de a părăsi locul acesta și de a nu o avea pe America cu mine. Mai grav, de a-l părăsi cărându-i trupul neînsuflețit.

Gândul mă paraliza. Pentru ce aş fi luptat în lumea asta, dacă n-aş fi luptat pentru ea?

Încercam să caut binele. Ea era singura parte bună din mine.

Mi-am înfrânat lacrimile și nu m-am pierdut cu firea. Trebuia doar să lupt în continuare.

— Să vă asigurați că vă uitați peste tot, ne-a reamintit Markson. Dacă au ucis-o, e posibil să o fi spânzurat-o sau să fi încercat să o îngroape. Să fiți atenți!

Cuvintele lui mi-au provocat din nou greață, dar le-am ignorat.

— Lady America! am strigat.

— Sunt aici!

Mi-am ciulit urechile în direcția sunetului, prea temător să cred.

— Sunt aici!

America a venit alergând, desculță și murdară, iar eu mi-am pus arma în toc ca să o îmbrățișez.

— Slavă Cerului!

Am oftat. Am vrut să o sărut atunci și acolo. Dar respira și era în brațele mele, și asta trebuia să-mi fie de ajuns.

— Am găsit-o! Trăiește! le-am strigat celorlalți, urmărind uniforme cum veneau spre noi.

Tremura ușor, iar eu mi-am dat seama că era uimită de întreaga experiență.

Chiar dacă aveam piciorul rănit, o țineam în brațe indiferent de situație. Am legănat-o spre mine și ea mi-a cuprins spatele cu mâinile, ținându-se bine.

— Eram îngrozit că îți vom găsi cadavrul pe undeva, i-am mărturisit. Te-ai rănit?

— Un pic, la picioare.

Am aruncat o privire și am văzut niște tăieturi însângerate. În cele din urmă, eram norocoși.

Markson s-a oprit în fața noastră, încercând să-și înfrâneze fericirea datorată faptului că o găsisem.

— Lady America, v-ați rănit?

— Am doar câteva zgârieturi pe picioare.

— Au încercat să vă facă rău? a continuat el.

— Nu. Nu m-au prins.

„Asta-i fata mea!”

Toți s-au arătat șocat de voioși la această veste, dar Markson a fost de departe cel mai fericit.

— Nu cred că vreuna dintre celelalte fete ar fi reușit să-i întreacă.

America a expirat și a zâmbit.

— Niciuna dintre celelalte fete nu e din Cincinnati.

Am râs și i-am auzit și pe ceilalți râzând. Nu toate experiențele celor din castele inferioare erau inutile.

— Aveți dreptate. Markson m-a bătut ușor pe umăr în timp ce s-a uitat la America. Haideți să vă ducem înapoi! a zis și a trecut în fața noastră, strigând mai multe instrucțiuni.

— Știu că ești rapidă și isteată, dar am fost îngrozit, i-am spus în timp ce mergeam.

Ea și-a apropiat gura de urechea mea.

— L-am mințit pe ofițer.

— Ce vrei să spui? i-am șoptit la rândul meu.

— La un moment dat, m-au prins din urmă.

Am fixat-o cu privirea, întrebându-mă ce era atât de grav de nu a vrut să mărturisească de față cu ceilalți.

— Nu mi-au făcut nimic, dar m-a văzut o fată. A făcut o plecăciune și a fugit.

Ușurarea m-a învăluit. Apoi, confuzia.

— A făcut o plecăciune?

— Și eu am fost surprinsă. Nu părea deloc furioasă sau amenințătoare. De fapt, părea o fată obișnuită.

Avea cărți, multe cărți, a adăugat America după un minut.

— Pare să se întâmple des, i-am spus eu. Habar n-am ce fac cu ele. Presupun că aprind focul. Cred că e frig unde locuiesc ei.

Devenea din ce în ce mai evident că rebelii nu voiau decât să distrugă tot ce era în palat – lucrurile fine, pereții, chiar și sentimentul de siguranță iar faptul că furau bunurile prețioase ale regelui doar de dragul de a avea ce să ardă părea o mare insultă adusă monarhiei.

Dacă nu aș fi văzut cu ochii mei cât de cruzi puteau să fie, mi s-ar fi părut amuzant.

Ceilați erau atât de aproape, încât am tăcut tot restul călătoriei, dar, cu America în brațe, drumul mi s-a părut mult mai scurt. Îmi doream să fi fost mai lung. După ziua de astăzi, nu voiam să se afle în vreun loc în care să nu o văd.

— S-ar putea să fiu ocupat zilele următoare, dar am să încerc să vin să te văd curând, i-am șoptit când am văzut palatul.

Acum, trebuia să le-o duc înapoi.

Ea s-a aplecat spre mine.

— Bine.

— Leger, du-o la doctorul Ashlar, și nu mai ai altceva de făcut. Te-ai descurcat bine azi, a spus Markson, lovindu-mă din nou pe spate.

Personalul încă se afla pe holuri, făcând curățenie după primul atac, iar asistentele s-au mișcat atât de rapid când am ajuns în aripa spitalului, că n-am mai avut ocazia să-i vorbesc Americăi. Dar, când am întins-o pe pat și m-am uitat la rochia ei sfâșiată și la picioarele-i zgâriate, nu m-am putut abține să nu mă gândesc la faptul că era vina mea. Când mi-am amintit cum a început totul, am știut că aveam dreptate. Trebuia să încep să mă revanșez.

America dormea când m-am strecurat în aripa spitalului în noaptea aceea. Era mai curată, dar, chiar dacă se odihnea, tot părea îngrijorată.

— Bună, Mer, i-am șoptit, înconjurându-i patul.

Nu s-a mișcat. N-am îndrăznit să mă așez, nici măcar cu pretextul că o verificam pe fata pe care o

salvasem. Am rămas în picioare în uniforma proaspăt călcată pe care urma s-o port doar în cele câteva minute de care aş fi avut nevoie să-i transmit acest mesaj.

Am vrut să o ating, dar m-am retras. I-am privit chipul adormit şi am vorbit.

— Eu... Am venit să-ţi spun că-mi pare rău. Pentru ziua de azi, adică. Am inspirat profund. Ar fi trebuit să fug după tine. Ar fi trebuit să te protejez. Nu am făcut-o, iar tu ai fi putut să mori.

America părea că visează şi şi-a mişcat buzele.

— Sincer, îmi pare rău pentru mai multe lucruri, am recunoscut eu. Îmi pare rău că m-am supărat în căsuţa din copac. Îmi pare rău că ţi-am zis să trimiţi formularul ăla idiot. Doar că am ideea asta... Am înghiţit în sec. Cred că, poate, eşti singura faţă de care aş putea să îndrept lucrurile. N-am putut să-mi salvez tatăl. Nu l-am putut proteja pe Jemmy. Abia reuşesc să-mi întretin familia şi m-am gândit că poate aş reuşi să-ţi dau şansa să ai o viaţă mai bună decât cea pe care aş fi fost în stare să ţi-o ofer. Şi m-am convins că aşa este bine să-mi arăt iubirea.

Am privit-o şi mi-am dorit să fi avut curajul să-i mărturisesc toate astea când ar fi putut să mă contrazică şi să-mi spună cât de mult mă înşelasem.

— Nu ştiu dacă pot să îndrept situaţia, Mer. Nu ştiu dacă vom mai fi vreodată cum am fost. Dar voi încerca mereu. Pentru mine, eşti singura pentru care mi-am dorit să lupt, am spus ridicând din umeri.

Mai aveam atât de multe de zis, însă am auzit uşa de la aripa spitalului deschizându-se. Chiar şi pe întuneric, era imposibil să nu observi costumul lui Maxon. M-am îndepărtat cu capul plecat, încercând să fac să pară că doar patrulam.

Nu m-a recunoscut; abia m-a observat când s-a apropiat de patul Americăi. L-am urmărit cum şi-a tras un scaun şi s-a așezat lângă ea.

Nu m-am putut abţine să nu fiu gelos.

Din acea primă zi în apartamentul fratelui ei – din chiar primul moment în care am ştiut ce simt pentru America – fusesem forţat să o iubesc de la distanţă.

Însă Maxon putea să stea lângă ea, să-i atîngă mîna, iar diferența dintre castele lor nu conta.

M-am oprit lângă ușă, privind. Cu toate că Alegerea slăbise legătura dintre mine și America, Maxon însuși era o margine ascuțită, capabilă să o taie cu totul dacă se apropia prea mult. Însă nu reușeam să văd clar cât de mult îi permitea America să se apropie.

Nu puteam decât să aștept și să-i ofer Americăi timpul de care părea să aibă nevoie. De fapt, toți aveam nevoie de timp.

Timpul era singurul care avea să rezolve totul.

FAVORITA

SCURTĂ PREZENTARE

Ce ar trebui remarcat în legătură cu povestea lui Marlee este că a durat o veșnicie să-i dau un titlu. Încercam să găsim ceva care să întruchipeze o prietenă super grozavă care era o optimistă și care s-a îndrăgostit și, oh, Doamne, o iubesc!

A durat mult timp.

Când am hotărât în cele din urmă ca titlul să fie Favorita, totul a avut sens! Poporul și America o iubeau și, când venea vorba de cititori, ea era personajul despre care voi toți voiați să aflați mai multe.

M-am simțit foarte norocoasă că am avut ocazia să-i spun povestea întrucât, ca scriitoare, am avut o șansă unică. În cărțile mele, există acum o scenă pe care chiar m-am străduit din răspuțeri să o scriu, spusă din trei perspective diferite. Și am avut șansa să-i spun povestea un pic altfel, fapt cu adevărat minunat pentru un povestitor.

Într-un fel, este ceva diferit. Povestea de dragoste a Americăi a fost plină de atât de multe opțiuni, că i-a fost greu să meargă mai departe. Povestea de iubire a lui Marlee e simplă și încântătoare, și explică un lucru pe care nu l-am înțeles despre ea decât atunci când am scris Moștenitoarea: odată ce ia o hotărâre, să nu-i stai în cale!

Kiera

PARTEA I

Mi-am așezat mai bine rochia pe umeri. Carter era acum liniștit, iar tăcerea lui mă înfiora mai mult decât lipsa căldurii din celulele palatului. Fusese groaznic să-l aud gemând de durere în timp ce gardienii îl băteau, dar cel puțin știam că respiră.

Am tremurat când mi-am apropiat genunchii de piept. Altă lacrimă mi-a alunecat pe obraz, și am fost recunoscătoare fie și numai pentru că era caldă pe pielea mea. Știam. Știam că se putea sfârși așa. Și, totuși, am continuat să ne întâlnim. Cum am fi putut să nu o facem?

M-am întrebat cum urma să murim. În ștreang? Împușcați? Într-un mod mult mai complicat și dureros?

Nu m-am putut abține să nu-mi doresc ca tăcerea lui Carter să fi însemnat că era deja mort. Sau, dacă nu, că avea să moară primul. Aș fi preferat ca ultima mea amintire să fie a morții lui decât să sufăr știind că ultima sa amintire era a morții mele. Chiar și acum, singură în această celulă, nu-mi doream decât ca durerea lui să se sfârșească.

Ceva a cauzat agitație pe hol, iar inima a început să-mi bată cu putere. Era sfârșitul? Am închis repede ochii, încercând să nu plâng. Cum de se întâmplase asta? Cum ajunsesem, din una dintre iubitele candidate la Alegere, să fiu etichetată drept trădătoare, așteptându-mi pedeapsa? Oh, Carter... Carter, ce am făcut?

Nu credeam că sunt înfumurată. Totuși, aproape zilnic după micul dejun, simțeam că trebuie să mă întorc în camera mea și să-mi reîmprospătez machiajul înainte să mă îndrept spre Salonul Doamnelor. Știam că este o prostie – Maxon avea să mă revadă abia seara. Și, desigur, tot îmi împrăști machiajul și-mi schimbam ținuta.

Nu că orice făceam părea să aibă cine știe ce efect. Maxon era politicoș și prietenos, dar nu credeam că am o legătură cu el, așa cum aveau unele dintre celelalte fete. Era ceva în neregulă cu mine?

Deși cu siguranță mă simțeam minunat la palat, tot aveam senzația că celelalte fete – ei bine, cel puțin unele dintre ele – înțelegeau ceva ce eu nu înțelegeam. Înainte să fiu Aleasă, crezusem că sunt amuzantă, drăguță și inteligentă. Dar, acum, că mă aflam printre atâtea fete a căror misiune zilnică era să impresioneze un băiat anume, mă simțeam plictisitoare și neînsemnată. Îmi dădeam seama că ar fi trebuit să le acord mai multă atenție prietenelor de acasă, care mereu păruseră să se grăbească să-și găsească un soț și să-și întemeieze o familie. Își petrecuseră timpul vorbind despre haine, machiaj și băieți, în vreme ce eu fusesem mai atentă la lecțiile profesorilor mei. Mi se părea că pierdusem o lecție importantă, iar acum eram jalnic de în urmă.

Nu. Trebuia doar să mai încerc, și nimic mai mult. Memorasem tot din lecția de istorie a Silviei de la începutul săptămânii. Ba chiar luasem notițe ca să-mi fie la îndemână, în caz că uitam ceva. Voiam ca Maxon să creadă că sunt inteligentă și educată. Mai voiam să creadă și că sunt frumoasă, așa că mi se părea necesar să mă tot duc în camera mea.

Oare regina Amberly proceda așa? Arăta uimitor tot timpul, fără pic de efort.

Pe trepte, m-am oprit ca să mă uit la pantoful meu. Unul din tocuri părea să se prindă în covor. Nu am observat nimic, așa că am mers mai departe, dornică să ajung în Salonul Doamnelor.

Mi-am dat părul peste umăr când m-am apropiat de primul etaj și m-am gândit din nou dacă mai trebuia să fac și altceva. Chiar îmi doream să câștig. Nu-mi petrecusem mult timp cu Maxon, dar părea cumsecade, amuzant și...

Ahh!

Tocul mi s-a înfipt în marginea scării, iar eu am căzut pe podeaua din marmură.

— Au! am mormăit.

— Domnișoară!

Mi-am ridicat privirea și am văzut un gardian care alerga spre mine.

— Vă simțiți bine?

— *Sunt în regulă. Nu mi-am rănit decât orgoliul, am spus roșind.*

— *Nu știu cum merg domnișoarele cu pantofii aceia. E un miracol că nu vă fracturați gleznelor tot timpul!*

Am chicotit când mi-a oferit mâna.

— *Mulțumesc!*

Am început să-mi aranjez părul și să-mi netezesc rochia.

— *Cu plăcere! Sunteți sigură că nu v-ați rănit?*

M-a privit neliniștit, căutând să vadă dacă mă tăiasem sau mă zgâriasem.

— *Mă doare un pic șoldul unde am căzut, dar, de altfel, mă simt perfect.*

Era adevărat.

— *Poate ar trebui să vă însoțesc în aripa spitalului, doar ca să fim siguri.*

— *Nu, chiar nu e necesar, am insistat. Sunt bine.*

A oftat.

— *Ați vrea să-mi faceți o favoare și să vă duceți oricum? Dacă v-ați rănit și eu n-am făcut nimic să vă ajut, m-aș simți îngrozitor. Ochii lui albaștri erau teribil de convingători. Și aș fi dispus să pariez că prințul ar vrea să vă duceți.*

Avea dreptate.

— *Bine, am cedat. Am să mă duc.*

Mi-a zâmbit ușor strâmb.

— *În regulă, atunci.*

M-a ridicat în brațe, iar eu am icnit șocată.

— *Nu cred c-am nevoie de ajutor, am protestat.*

— *Nu contează, a zis el și a început să meargă, ca să nu încerc să mă dau jos din brațele lui. Corecțamă dacă greșesc, dar sunteți domnișoara Marlee, nu?*

— *Da, așa este.*

A continuat să zâmbescă, iar eu nu m-am putut abține să nu-i zâmbesc la rîndul meu.

— Mă străduiesc din răputeri să vă rețin numele. Sincer, nu cred că am fost cel mai bine pregătit și habar nu am cum am ajuns la palat. Însă vreau să mă asigur că cei de aici nu își regretă decizia, așa că încerc măcar să învăț numele. Dacă cineva are nevoie de ceva, voi ști despre cine este vorba.

Îmi plăcea cum vorbea, de parcă ar fi spus o poveste, deși nu făcea decât să afirme ceva despre el. Chipul îi era animat, iar vocea subțire.

— Ei bine, deja te-ai întrecut, l-am încurajat eu. Și nu te critica atât de aspru! Sunt sigură că ai fost un bun ucenic dacă te-au trimis aici. Comandanții tăi au văzut cu siguranță că ai potențial.

— Sunteți prea drăguță! Vreți să-mi amintiți de unde sunteți?

— Din Kent.

— Oh, eu sunt din Allens.

— Serios?

Allens se afla chiar la est de Kent, mai sus de Carolina. Într-un fel, eram vecini.

Din mers, a dat din cap aprobator.

— Da, domnișoară. Este prima dată când mi-am părăsit provincia. De fapt, a doua, dacă pun la socoteală instrucțiile.

— Și eu la fel. Îmi e cam greu să mă obișnuiesc cu vremea.

— Aveți dreptate! Aștept să vină toamna, dar nu știu dacă toamna vine prin aceste locuri.

— Înțeleg ce spuneți. Vara e plăcută, dar nu în fiecare zi.

— Exact, a spus cu convingere. Vă puteți imagina cât de stupid trebuie să fie de Crăciun?

Am oftat.

— E imposibil să fie la fel de frumos fără zăpadă.

Vorbeam serios. Tot anul visam la iarnă. Era anotimpul meu preferat.

— Nici pe departe, a încuviințat el.

Nu știam de ce zâmbeam atât de mult. Poate pentru că mi se părea că discutam cu atât de multă ușurință. Niciodată nu-mi fusese ușor să-i vorbesc unui băiat.

Firește, nu prea aveam experiență, dar era plăcut să mă gândesc la faptul că poate nu trebuia să depun atât de multe eforturi pe cât credeam.

Când ne-am apropiat de intrarea în aripa spitalului, și-a încetinit pașii.

— Ați vrea să mă lăsați jos? l-am întrebat. Nu vreau să creadă cineva că mi-am rupt un picior sau așa ceva.

A chicotit.

— Desigur!

M-a lăsat pe propriile-mi picioare și mi-a deschis ușa. Înăuntru, o asistentă stătea la o masă de scris.

Ofițerul a vorbit în numele meu.

— Lady Marlee s-a împiedicat pe hol. Probabil că nu e nimic, dar voiam să fim siguri.

Asistenta s-a ridicat imediat, arătându-se bucuroasă să aibă o ocupație.

— O, Lady Marlee, sper că nu v-ați rănit prea grav!

— Nu, doar mă doare un pic aici, am spus și mi-am atins șoldul.

— Vă examinez imediat. Vă mulțumesc, domnule ofițer! Puteți să vă întoarceți la postul dumneavoastră.

Gardianul și-a plecat capul spre ea și a dat să plece. Chiar înainte ca ușile să se închidă, mi-a făcut semn cu ochiul și mi-a zâmbit strâmb, iar eu am rămas rânjind ca o idioată.

Când vocile de pe hol au răsunat, am revenit în prezent. I-am auzit pe gardieni salutând, toți rostind același cuvânt: *Alteță*.

Maxon era aici.

M-am grăbit spre mica fereastră cu gratii a celulei mele. Am urmărit cum ușa celulei din partea cealaltă a holului – a lui Carter – s-a deschis, iar Maxon a fost escortat înăuntru. M-am străduit să aud ce se spunea, dar, deși i-am auzit vocea lui Maxon, nu am reușit să descifrez niciun cuvânt. Am auzit și mormăieli slabe drept răspuns și am știut că erau ale lui Carter. Era treaz. Și în viață.

Am oftat și am tremurat în același timp, după care mi-am tras din nou tulpă pe umeri.

După câteva minute, ușa de la celula lui Carter s-a deschis iar, și l-am urmărit pe Maxon apropiindu-se de

celula mea. Gardienii l-au lăsat să intre și au închis ușa în urma lui. El s-a uitat o dată la mine și a icnit.

— Dumnezeuule, ce ți-au făcut?

Maxon s-a apropiat de mine și și-a deschiat nasturii de la sacou.

— Maxon, îmi pare atât de rău! am strigat eu.

Și-a dat jos sacoul și mi l-a pus pe umeri.

— Gardienii ți-au sfâșiat costumația? Te-au rănit?

— N-am vrut niciodată să-ți fiu necredincioasă. N-am vrut niciodată să te rănesc.

Mi-a atins obraji cu mâinile.

— Marlee, ascultă-mă! Te-au lovit gardienii?

Am clătinat din cap.

— Unul mi-a smuls aripile când m-a împins pe ușă, dar nu mi-au făcut nimic altceva.

A oftat, în mod clar ușurat. Era un om atât de bun – tot își făcea griji pentru bunăstarea mea, chiar și după ce aflase de mine și de Carter.

— Îmi pare atât de rău! am repetat în șoaptă.

Maxon și-a lăsat mâinile pe umerii mei.

— Abia acum încep să înțeleg cât e de inutil să te lupți cu dragostea. Cu siguranță nu te învinovățesc din cauza asta.

M-am uitat în ochii lui blânzi.

— Am încercat să ne oprim. Am promis că o vom face, dar îl iubesc. Măine m-aș căsători cu el... dacă nu vom muri până atunci.

Mi-am plecat capul, suspinând incontrollabil. Voiam să fiu o doamnă în privința asta, să-mi accept pedeapsa cu grație, dar mi se părea atât de nedrept, ca și cum totul mi-ar fi fost luat înainte să-mi aparțină cu adevărat.

Maxon a început să-mi mângâie spatele cu blândețe.

— Nu veți muri.

L-am privit neîncrezătoare.

— Ce?

— Nu ați fost condamnați la moarte.

Am expirat și l-am îmbrățișat.

— Mulțumesc! Îți mulțumesc din suflet! E mai mult decât merităm!

— Încetează! Încetează! a insistat el, trăgându-mă de brațe.

M-am oprit, rușinată că încălcasem protocolul după tot ce făcusem.

— Nu ați fost condamnați la moarte, a repetat el, dar tot trebuie să fiți pedepsiți. S-a uitat în jos și a clătinat din cap. Îmi pare rău, Marlee, dar dimineață amândoi veți fi biciuiți cu nuiaua în public.

Părea să-i fie greu să mă privească în ochi; dacă n-aș fi știut, aș fi crezut că înțelegea durerea care ne aștepta.

— Îmi pare rău! a repetat Maxon. Am încercat să mă opun, dar tatăl meu insistă că palatul trebuie să-și mențină reputația; și de vreme ce filmarea cu voi doi a fost deja difuzată, nu pot să-l conving să se răzgândească.

Mi-am dres vocea.

— De câte ori?

— De cincisprezece ori. Cred că planul e să suferi mai mult decât Carter, dar, în orice caz, va fi incredibil de dureros. Știu că uneori oamenii leșină din cauza asta. Îmi pare atât de rău, Marlee!

Părea dezamăgit de el, dar eu nu puteam să mă gândesc decât la bunătatea sa.

Am stat mai dreaptă, încercând să-i arăt că puteam să fac față situației.

— Vii și-mi oferi viața mea și pe cea a bărbatului pe care îl iubesc, și tu ești cel care-și cere scuze? Maxon, sunt mai recunoscătoare ca niciodată.

— Intenționează să vă includă în Opt, a spus el. Toată lumea vă va urmări.

— Dar Carter și cu mine vom fi împreună, nu?

A dat aprobator din cap.

— Atunci, ce altceva pot să cer? Am să îndur bătaia cu nuiaua pentru asta. Dacă ar fi posibil, aș îndura și în locul lui.

Maxon a zâmbit cu tristețe.

— Carter tocmai m-a implorat să fie bătut în locul tău.

Am zâmbit și eu când mai multe lacrimi – mai fericite – mi-au umplut ochii.

— Nu mă surprinde.

Maxon a clătinat din nou din cap.

— Tot cred că înțeleg ce înseamnă să fii îndrăgostit, iar apoi vă văd pe voi doi, care-mi cereți să vă

sacrificați unul în locul celuilalt, și mă întreb dacă înțeleg cu adevărat ceva.

Mi-am strâns mai bine haina lui pe umeri.

— Înțelegi. Știu că înțelegi. L-am fixat cu privirea. Ea, pe de altă parte... s-ar putea să aibă nevoie de timp.

El a chicotit ușor.

— Îi va fi dor de tine. Înainte, mă încuraja să-ți fac curte.

— Numai o prietenă adevărată s-ar strădui ca o fată de care îi pasă să devină prințesă în locul ei. Însă eu nu am fost niciodată menită pentru tine sau coroană. Mi-am găsit iubirea.

— Cândva, mi-a spus ceva ce nu voi uita niciodată, a zis el încet. „Adevărata iubire este, de obicei, cea mai nepotrivită.”

Am aruncat o privire prin celulă.

— Avea dreptate.

Am tăcut preț de câteva momente înainte să vorbesc din nou.

— Sunt speriată.

Maxon m-a îmbrățișat.

— Se va termina destul de repede. Îți va fi foarte greu înainte de biciuire, dar să te gândești la altceva cât timp ei vor vorbi, iar eu voi încerca să-ți aduc cele mai bune medicamente – cele care sunt păstrate pentru mine – ca să te vindeci mai repede.

Am început să plâng, înspăimântată, recunoscătoare și simțind o mie de alte lucruri.

— Deocamdată, trebuie să dormi cât mai mult. I-am spus și lui Carter să se odihnească. Vă va ajuta.

Am dat din cap în umărul său, iar el m-a strâns cu putere.

— Ce a spus? Se simte bine?

— A fost bătut, însă momentan este bine. Mi-a zis să-ți spun că te iubește și să faci orice îți cer.

Am oftat, mângâiată de cuvinte.

— Îți sunt veșnic îndatorată.

Maxon nu mi-a răspuns, ci pur și simplu m-a ținut în brațe până m-am relaxat. În cele din urmă, m-a sărutat pe frunte și s-a pregătit de plecare.

— Rămas-bun, i-am șoptit eu.

El mi-a zâmbit, a bătut la ușă de două ori și un gardian l-a escortat afară.

Am revenit la locul meu de lângă perete și mi-am strâns picioarele sub rochie, improvizând o pătură din sacoul lui Maxon. Mi-am permis să alunec în trecut.

Jada îmi masa loțiunea în piele – era un ritual pe care ajunsesem să-l iubesc. Deși abia terminasem de luat cina, iar mie nu-mi era nicidecum somn, faptul că mâinile-i pricepute îmi atingeau brațele însemna că ziua de muncă se terminase și că puteam să mă relaxez.

Ziua de astăzi fusese deosebit de tensionată. Pe lângă vânătaia de pe coapsă peste care ar fi trebuit să pun o compresă cu gheață, Actualitățile fuseseră stresante. Noi fuseserăm prezentate publicului, iar Gavril ne întrebase pe toate ce părere aveam despre prinț, ce anume ne făcea să ne fie dor de casă și cum ne înțelegeam unele cu celelalte. Parcă aș fi fost o pasăre. Cu toate că încercasem să mă calmez, fiecare răspuns mă făcuse să ridic vocea cu încă o octavă – atât fusesem de încântată. Eram sigură că Silvia avea să spună ceva în privința asta.

Bineînțeles, nu m-am putut abține să nu mă compar cu toată lumea. Tiny nu se prea descurcase, deci măcar nu fusesem chiar cea mai jalnică. Însă era greu să-ți dai seama cine se prezentase cel mai bine. Bariel și Kriss se simțeau extrem de confortabil în fața camerei de filmat. Nu m-ar fi surprins dacă ar fi ajuns în Elită.

Și America fusese minunată. N-ar fi trebuit să fiu luată prin surprindere, dar îmi dădeam seama că n-avusesem niciodată prietene dintr-o castă inferioară și, din cauza asta, mi se părea că eram o snoabă. De când sosisem la palat, America îmi fusese cea mai apropiată confidentă – și, dacă nu reușeam să mă număr printre primele concurente, eram încântată că ea se afla pe primele poziții.

Bineînțeles, știam că oricine ar fi fost mai potrivită decât Celeste pentru Maxon. Tot nu-mi venea să cred că îi rupsese rochia Americăi. Și era atât de descurajant să mai știu și că scăpase basma curată. Cred că nimeni nu i-a povestit lui Maxon ce făcuse

Celeste, lucru care îi permitea acesteia să ne tortureze pe noi celelalte. Înțelegeam că voia să câștige – pentru numele lui Dumnezeu, toate voiam –, dar exagera. Nu puteam să o suport.

Din fericire, degetele agile ale Jadei mă eliberau de toată tensiunea din zona gâtului, iar Celeste începea să dispară împreună cu vocea mea stridentă, postura prea țeapănă și grijile care mă însoțeau în încercarea de a deveni prințesă.

Când s-a auzit o bătaie la ușă, am sperat că era Maxon, cu toate că știam că speram în zadar. Poate era America și aveam să bem un ceai pe balconul meu sau să ne plimbăm prin grădini.

Însă când Nina a răspuns la ușă, ofițerul de mai devreme era pe hol. El a aruncat o privire peste Nina, fără să se deranjeze cu protocolul.

— Domnișoară Marlee! Am venit să văd cum vă simțiți!

Părea atât de încântat că venea pe la mine, că a trebuit să râd.

— Vă rog să intrați! M-am ridicat de la măsuța mea de toaletă și m-am dus la ușă. Luați loc! Pot să le rog pe slujnicele mele să ne aducă niște ceai.

El a clătinat din cap.

— Nu vreau să vă rețin prea mult, ci doar să mă asigur că nu suferiți din cauza căzăturii.

Am crezut că-și ținea mâinile la spate ca să respecte un oarecare protocol, dar s-a dovedit că pur și simplu ascundea un buchet de flori pe care mi l-a oferit în timp ce a făcut o plecăciune.

— Ooo! Mi-am apropiat buchetul de față. Mulțumesc!

— Pentru nimic. Sunt prieten cu unul dintre grădinari, așa că el mi le-a adus.

Nina s-a apropiat în liniște.

— Să aduc o vază, domnișoară?

— Te rog! i-am răspuns și i-am dat florile. Așadar, să știți că mă simt foarte bine, am zis întorcându-mă spre ofițer. Am o mică vânătăie, dar nimic grav. Și am învățat o lecție valoroasă despre tocuri.

— Și anume că cizmele sunt mult mai potrivite?

Am râs din nou.

— Bineînțeles! Intenționez să le includ mai des în tinutele mele.

— Veți fi singura responsabilă de noua tendință în modă de la palat! Iar eu voi putea spune că vă cunoșteam dinainte să se întâmple.

A chicotit la propria-i glumă și amândoi am rămas locului, zâmbindu-ne. Am avut impresia că nu voia să plece... și mi-am dat seama că nici eu nu voiam să o facă. Avea un zâmbet atât de cald... Trecuse multă vreme de când nu mă mai simțisem atât de în largul meu cu cineva.

Din păcate, și-a dat seama că ar fi fost prea ciudat să rămână în camera mea, așa că a făcut rapid o plecăciune.

— Presupun că ar trebui să plec. Am o tură lungă mâine.

Am oftat.

— Într-un fel, și eu.

A zâmbit.

— Sper să vă simțiți mai bine și sunt sigur că ne vom mai revedea.

— Sunt sigură. Și mulțumesc pentru că m-ați ajutat atât de mult astăzi, ofițer... M-am uitat la insigna lui. Woodwork.

— Oricând, domnișoară Marlee!

S-a plecat din nou și apoi a ieșit pe hol.

Shea a închis cu grijă ușa în urma lui.

— E un adevărat gentleman că a venit să vadă cum vă simțiți, a comentat ea.

— Știu, i-a întărit spusele Jada. Uneori, nu se știe cum sunt gardienii, dar cei din tura acesta par cumsecade.

— Cu siguranță e un băiat bun, am spus eu. Poate ar trebui să-i zic prințului Maxon despre el. Poate ofițerul Woodwork va fi răsplătit pentru bunătatea lui.

Deși nu eram obosită, m-am urcat în pat. Mersul la culcare însemna că doar o slujnică mai rămânea din cele trei – eram cât de singură se putea. Nina s-a apropiat de mine cu o vază albastră, care parcă se potrivea cu florile galbene.

— Lasă-le aici, te rog! i-am spus, iar ea a pus vaza chiar lângă patul meu.

Am zâmbit și m-am uitat la flori. Deși abia ce sugerasem lucrul acesta, știam că n-aveam să-i povestesc niciodată prințului despre ofițerul Woodwork. Nu eram sigură de ce, dar știam că urma să-l păstrez pentru mine.

Scârțâitul ușii m-a făcut să tresar și să mă trezesc, și m-am ridicat imediat, trăgându-mi sacoul lui Maxon peste umeri.

Gardianul care a intrat nu s-a deranjat să mă privească în ochi.

— Întindeți mâinile!

Mă obișnuisem atât de mult ca toată lumea să mi se adreseze cu „domnișoară”, încât mi-a luat o secundă să reacționez. Din fericire, gardianul acesta nu părea să aibă chef să mă pedepsească pentru că eram atât de înceată. Mi-am întins brațele, iar el mi le-a prins cu lanțuri grele. Când le-a lăsat să cadă, m-am clătinat puțin din cauza lor.

— Mergeți! mi-a ordonat el, iar eu l-am urmat pe hol.

Carter era deja acolo și arăta îngrozitor. Hainele lui erau mai murdare decât ale mele și părea să aibă probleme în a sta drept. Dar, în clipa în care m-a văzut, chipul i s-a luminat cu un zâmbet scânteietor care a făcut ca una dintre rănilile de pe buză să se deschidă din nou și să sângereze. I-am zâmbit slab înainte ca gardienii să ne conducă spre scările de la capătul holului.

Mai fusesem în sălile de refugiu, așa că știam că în palat existau mai multe pasaje decât ar fi putut cineva să bănuiască. În noaptea precedentă, fuseserăm duși în celulele noastre printr-o ușă pe care o crezusem mereu un dulap pentru lenjerii, iar acum mergeam pe același drum spre primul etaj.

Când am ajuns pe palier, gardianul care ne conducea s-a întors și a lătrat un singur cuvânt:

— Opriți-vă!

Carter și cu mine am rămas în fața ușii deschise pe jumătate, așteptând să fim escortați spre umilitoarea și dureroasa noastră pedeapsă.

— Îmi pare rău! a șoptit el.

M-am uitat la Carter și, în ciuda buzei sângerânde și a părului ciufulit, nu l-am văzut decât pe băiatul care insistase să mă ducă în aripa spitalului și care îmi adusese flori.

— Mie nu, i-am răspuns cu toată convingerea posibilă.

Într-o secundă, toate momentele petrecute împreună în secret mi-au trecut prin fața ochilor. Am revăzut toate ocaziile în care ne privisem pe furiș, toate clipele în care insistasem să stau sau să mă așez undeva într-o încăpăre dacă știam că el era prin apropiere, toate ocheadele pe care mi le aruncase când coboram la cină, toate dățile în care chicotisem ușor trecând pe lângă el, pe hol.

Ne clădiserăm relația în jurul tuturor obligațiilor noastre față de palat și, dacă astăzi m-aș fi îndreptat spre moarte, aș fi făcut tot posibilul să mă bucur de luna care trecuse și să fiu mulțumită. Îmi găsisem sufletul pereche. Eram sigură de asta. Și, în inima mea, exista prea multă iubire ca să las loc regretelor.

— Vom fi bine, Marlee, mi-a promis Carter. Orice se va întâmpla după ziua de astăzi, voi avea grijă de tine.

— Și eu voi avea grijă de tine.

Carter s-a aplecat să mă sărute, dar gardienii l-au oprit.

— Destul! s-a răstit unul la noi.

În cele din urmă, ușa s-a deschis de tot, iar Carter a fost tras înaintea mea. Razele soarelui de dimineață pătrundeau pe ușile palatului și eu am fost nevoită să-mi plec privirea ca să suport lumina. Dar, pe cât de tulburătoare era strălucirea, strigătele asurzitoare ale mulțimii de oameni care așteptau să vadă spectacolul erau mai rele. Când am ieșit, am privit în sus mijind ochii și, într-o parte, am văzut o zonă special amenajată cu scaune. Mi s-a frânt inima când le-am zărit pe America și pe May chiar în primul rând. După ce aproape am căzut în clipa în care m-a smucit un gardian, m-am uitat din nou în sus căutându-i pe părinții mei, rugându-mă să fi plecat deja.

Rugăciunile nu mi-au fost ascultate.

Știam că Maxon era prea cumsecade să facă asta. Dacă încercase să mă scape de pedeapsă, atunci era

imposibil să fi fost ideea lui ca părinții mei să urmărească totul. Nu voiam ca mânia să-și facă loc în inima mea, dar știam cine era responsabil pentru asta, și un sâmbure de ură pentru rege mi-a încolțit în suflet.

Deodată, sacoul lui Maxon mi-a fost tras de pe umeri, și am fost împinsă în genunchi înaintea unui bloc din lemn. Cătușele de metal mi-au fost scoase și încheieturile legate cu curele de piele.

— Este o fărădelege care trebuie pedepsită cu moartea! a strigat cineva. Dar prințul Maxon este milostiv și le va cruța viețile acestor doi trădători. Trăiască prințul Maxon!

Curelele de la încheieturi făceau totul extrem de real. Teama m-a străbătut și am început să plâng. Mi-am privit mâinile catifelate, dorindu-mi să mi le amintesc așa cum erau acum și să le pot folosi ca să-mi șterg lacrimile. Apoi, m-am întors spre Carter.

Deși chestia de care era legat ne stătea în cale, și-a întins gâtul ca să poată să mă vadă. M-am concentrat asupra lui. Nu eram singură. Ne aveam unul pe celălalt. Durerea era trecătoare, dar, dincolo de asta, Carter era al meu pentru totdeauna. Iubirea mea pentru totdeauna.

Cu toate că tremuram de frică, eram ciudat de mândră. Nu era ca și cum m-aș fi lăudat vreodată că am luat bătaie din cauză că m-am îndrăgostit, dar mi-am dat seama că unii oameni n-aveau să afle niciodată cât de deosebit era să ai pe cineva. Eu aveam. Aveam un suflet pereche. Și aș fi făcut orice pentru el.

— Te iubesc, Marlee! Vom fi bine, mi-a jurat Carter peste zgomotele mulțimii. Va fi bine, îți promit!

Gâtul îmi era uscat. Nu am putut să-i răspund. Am dat aprobator din cap ca el să știe că-l auzisem, dar eram dezamăgită că nu reușisem să-i spun și eu că-l iubesc.

— Marlee Tames și Carter Woodwork!

M-am întors când ne-am auzit numele.

— Ați fost înlăturați din castele voastre! Sunteți cei mai josnici! Sunteți din Opt!

Oamenii au aclamat, bucurându-se de umilirea noastră.

— Și, ca să simțiți rușinea și durerea pe care i le-ați provocat Maiestății Sale, veți primi în public cincisprezece lovituri cu nuiua. Cicatricele voastre să vă aducă aminte de numeroasele păcate pe care le-ați comis!

Bărbatul s-a dat la o parte, ridicându-și brațele ca mulțimea să aclame o ultimă dată.

Am urmărit cum bărbații mascații care ne legaseră pe mine și pe Carter au scos dintr-o găleată înaltă nuiielele lungi și ude. Vremea discursurilor se încheiase, iar spectacolul urma să înceapă.

Dintre toate lucrurile la care aș fi putut să mă gândesc, în acea clipă mi-am adus aminte de o lecție de engleză despre idiomuri, din urmă cu câțiva ani. Discutaserăm despre sintagma „regula degetului mare”¹¹ și mi-am amintit că profesorul nostru menționase că era posibil ca originea expresiei să aibă legătură cu faptul că soțului îi era permis să-și bată soția, însă cu un băț care să nu fie mai gros decât degetul său mare.

Nuiua care ne aștepta nu ar fi respectat regula.

Când bărbații au plesnit în gol cu nuiielele ca să-și facă încălzirea, mi-am ferit privirea. Carter a inspirat adânc de câteva ori, a înghițit o dată și s-a concentrat din nou la mine. Iubirea mi-a umplut iarăși inima. Pentru el, bătaia avea să fie mai neîndurătoare – la final, era posibil nici să nu mai poată să meargă –, însă el își făcea griji pentru mine.

— Unu!

N-am fost deloc pregătită pentru lovitură și am plâns din cauza usturimii. De fapt, durerea și-a pierdut o clipă din intensitate și mi s-a părut că era posibil ca bătaia să nu fie atât de groaznică. Apoi, din senin, pielea a început să-mi ardă din ce în ce mai tare până când...

— Doi!

Loviturile erau perfect coordonate. Când durerea atingea punctul maxim, un nou val o sporea. Am țipat jalnic și mi-am privit mâinile tremurând din cauza agoniei.

— Vom fi bine! a insistat Carter, îndurând și el tortura în timp ce încerca să o ușureze pe a mea.

— Trei!

După acea lovitură, am făcut greșeala de a-mi încheșta pumnii, gândindu-mă că, într-un fel, durerea avea să se domolească. În schimb, presiunea a înrăutățit-o de zeci de ori, iar eu am scos un sunet ciudat, gutural.

— Patru!

Sângeram?

— Cinci!

Cu siguranță.

— Se va sfârși curând, mi-a promis Carter.

Părea atât de slăbit. Îmi doream să-și păstreze puterea.

— Șase!

Nu eram în stare să suport. Nu mai puteam să îndur. N-aveam cum să mai tolerez o astfel de durere. Mai multă durere ar fi însemnat cu siguranță moartea.

— Te... iubesc.

Am așteptat următoarea lovitură, dar, aparent, ceva era în neregulă.

Am auzit pe cineva strigându-mi numele – aproape mi s-a părut c-ar fi venit să mă salveze. Am încercat să mă uit în jur, și asta a fost o greșeală.

— Șapte!

Am urlat. Deși era aproape insuportabil să aștept loviturile, era mult mai groaznic să fiu orbită din cauza lor. Mâinile mi s-au transformat într-o masă de carne rănită și umflată; și, când am simțit din nou nuiăua, trupul mi-a cedat și, din fericire, lumea s-a întunecat, iar eu am putut să visez din nou la trecut...

Holurile erau parcă atât de pustii... Cu doar șase dintre noi rămase, palatul începea să pară prea mare, dar mic în același timp. Cum putea regina Amberly să trăiască așa? Cu siguranță viața aceasta te izola de lume. Uneori, simțeam nevoia să țip doar ca să aud ceva.

Un râset ușor m-a surprins și m-am întors să-i văd pe America și pe Maxon în grădină. El își ținea brațele la spate, iar ea mergea cu spatele și-și mișca mâinile în aer de parcă i-ar fi spus o poveste. America își susținea un punct de vedere pe care îl exagera prin

gesturi, iar Maxon s-a aplecat în față, râzând și mijind ochii. Părea să-și țină mâinile la spate pentru că, altfel, ar fi luat-o pe loc în brațe. Aparent, știa că o astfel de mișcare ar fi fost prea rapidă și prea din senin și că ea ar fi intrat în panică. Îi admiram răbdarea și mă bucuram să văd că urma să ia cea mai bună hotărâre pentru sine.

Poate n-ar fi trebuit să mă bucur atât de mult faptul că pierdeam, dar nu mă puteam abține. Le stătea prea bine împreună. El preschimba agitația ei în stăpânire de sine, iar ea răspundea cu frivolitate la seriozitatea lui.

Am continuat să-i privesc, gândindu-mă că nu cu mult timp în urmă fuseserăm amândouă în același loc, iar eu aproape că-i mărturisisem ceva. Însă mă abținusem. Confuză cum eram, știam că nu trebuia să spun nimic.

— E o zi frumoasă!

Cuvintele m-au făcut să tresar un pic, însă i-am recunoscut vocea, manifestându-mă în fel și chip. Am roșit, inima a început să-mi bată cu putere și m-am simțit ca o neghioabă că eram atât de încântată să-l văd.

Mi-a schițat un zâmbet și eu m-am topit.

— Așa este, i-am răspuns. Ce mai faceți?

— Bine, mi-a răspuns el, dar zâmbetul i-a cam pierit și s-a încruntat.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat în șoaptă.

Gândul l-a făcut să înghită în sec. Apoi, uitându-se în spatele nostru ca să se asigure că eram singuri, s-a apropiat.

— Va exista astăzi vreun moment în care slujnicele să nu fie în preajma dumneavoastră? mi-a șoptit el. Când aș putea să vin să vă vorbesc?

Gândul de a fi singură cu el îmi făcea inima să bată rușinos de puternic.

— Da. Pe la ora unu, pleacă să ia prânzul împreună.

— Atunci, voi veni la puțin timp după aceea.

Când a plecat, zâmbetul său tot mi-a părut un pic trist. Poate ar fi trebuit să mă îngrijoreze mai mult ce-l

frământa, însă mă gândeam doar la cât de fericită eram să-l revăd atât de curând.

M-am uitat pe fereastră, urmărindu-i pe America și pe Maxon. Acum mergeau unul lângă celălalt, iar ea ținea în mână o floare pe care o legăna înainte și înapoi. Maxon a vrut s-o cuprindă într-o doară cu un braț, dar apoi s-a răzgândit.

Am oftat. Mai devreme sau mai târziu aveau să-și dea seama. Și nu știam dacă să-mi doresc sau nu asta. Nu eram pregătită să părăsesc palatul. Nu încă.

Abia am mâncat la prânz. Eram prea neliniștită. Și, cu toate că nu mă mai aranjam pentru Maxon așa cum o făcusem în urmă cu câteva săptămâni, mă surprindeam privindu-mă în toate suprafețele reflectorizante pe lângă care treceam, asigurându-mă că încă arătam la fel.

Nu era așa. Ochii acestei Marlee erau mai mari și pielea îi era mai strălucitoare. Ba chiar stătea altfel. Era schimbată. Eu eram schimbată.

Credeam că plecarea slujnicelor mele avea să mă ajute să mă relaxez, însă mă făcea să fiu și mai conștientă de trecerea timpului. Ce trebuia el să-mi spună? De ce simțea nevoia să-mi vorbească? Avea legătură cu mine?

Am lăsat ușa deschisă cât timp am așteptat – o prostie din partea mea, pentru că eram sigură că mă urmărise făcând pași prin cameră înainte să-și dreagă vocea.

— Domnule ofițer Woodwork, am spus un pic prea veselă, glasul subțire semănându-mi din nou cu ciripitul unei păsări.

— Bună ziua, domnișoară Marlee! Putem să vorbim acum? m-a întrebat și a intrat în cameră pășind nesigur.

— Da. Slujnicele mele tocmai au plecat și vor lipsi cam o oră. Vă rog să luați loc, i-am răspuns, gesticulând înspre masa mea.

— Nu cred că am să mă așez, domnișoară. Vreau să vă vorbesc repede și să plec.

— Oh!

Întâlnirea aceasta mă făcuse să sper oarecum, oricât de prostesc ar fi fost și, acum... Ei bine, acum nu mai știam la ce să mă aștept.

Vedeam cât era de neliniștit și uram situația. Nu suportam sentimentul că, într-un fel, eram responsabilă pentru asta.

— Domnule ofițer Woodwork, am început eu repede. Puteți să-mi spuneți orice doriți. Nu trebuie să fiți atât de agitat.

El a expirat.

— Vedeți, din cauza unor astfel de lucruri sunt așa.

— Poftim?

Clătinând din cap, a luat-o de la capăt.

— Nu este corect. Nu vă învinovățesc de nimic. De fapt, voiam să vin să-mi asum o parte din vină și să vă cer iertare.

M-am încruntat.

— Tot nu înțeleg.

M-a privit și și-a mușcat buza.

— Cred că vă datorez scuze. De când v-am cunoscut, mă tot dau peste cap sperând să vă întâlnesc pe hol sau să vă salut.

Am încercat să-mi ascund zâmbetul. Și eu făceam același lucru.

— Momentele în care apucăm să vorbim sunt unele dintre cele mai plăcute pe care le-am trăit la palat. Faptul că vă aud cum râdeți, că-mi povestiți despre ziua dumneavoastră sau discutăm despre vreun subiect despre care nu sunt sigur că-l înțelegem mă face, ei bine... îmi face mare plăcere.

Buza i-a tremurat într-un zâmbet strâmb și eu am chicotit cu gândul la acele conversații, mereu prea scurte sau prea în șoaptă. Doar cu el îmi făcea atât de multă plăcere să stau de vorbă.

— Și mie, am recunoscut.

Zâmbetul i-a pierit.

— De aceea cred că trebuie să ne oprim.

Oare cineva chiar mă lovise cu pumnul în stomac ori doar îmi imaginam?

— Cred că depășesc o limită. Nu mi-am dorit decât să fiu prietenos, dar, cu cât vă văd mai mult, cu atât mi se pare că trebuie să ascund ce simt. Și, dacă îmi

ascund sentimentele, atunci înseamnă că sunt prea apropiat de dumneavoastră.

Am clipit ca să nu mă lăcrimez. Și eu procedasem la fel chiar din prima zi, spunându-mi că nu însemna nimic, cu toate că știam că nu era așa.

— Îi aparțineți, a spus, ținându-și privirea plecată. Știu că sunteți favorita poporului. Bineînțeles că sunteți. Cu siguranță familia regală va ține cont de asta înainte ca prințul să ia decizia finală. Dacă vă tot șoptesc lucruri pe holuri, comit un act de trădare? Cred că da.

A clătinat din nou din cap, încercând să-și înțeleagă sentimentele.

— Aveți dreptate, am spus în șoaptă. Am venit aici pentru el și am promis să fiu credincioasă; și atunci ar trebui să ne oprim dacă ceea ce se întâmplă între noi poate fi considerat ceva mai mult decât platonice.

Am rămas locului, fixând podeaua cu privirea. Îmi era greu să respir. În mod clar, sperasem ca discuția să se îndrepte în direcția opusă – însă nici măcar nu fusesem conștientă de asta înainte de acest moment.

— Nu ar trebui să doară atât de mult, am bâiguit eu.

— Nu, nu ar trebui, a încuviințat el.

Mi-am plecat capul, masându-mi cu podul palmei pieptul în locul în care mă durea. M-am uitat în sus și am văzut că și Carter făcea exact același lucru.

Atunci mi-am dat seama. Am știut că simțea ce simt și eu. Poate că nu ar fi trebuit să se întâmple chiar așa, dar cum mai puteam să negăm acum? Și dacă Maxon mă alegea? Trebuia să accept? Dacă eram obligată să mă căsătoresc și să-l privesc pe cel pe care-l iubeam cu adevărat plimbându-se prin casa mea în fiecare zi?

Nu.

Nu m-aș fi supus la așa ceva.

Renunțând la buna creștere a unei domnișoare, m-am grăbit la ușă și am închis-o. Am alergat înapoi la Carter, i-am cuprins gâtul cu mâna și l-am sărutat.

El a ezitat o fracțiune de secundă înainte să mă ia în brațe, și apoi m-a ținut lipită de el de parcă ar fi avut nevoie de mine ca să trăiască.

În clipa în care ne-am despărțit, a scuturat din cap, muștrându-se.

— *Am pierdut războiul. Nu mai sper că pot să mă retrag acum.*

Dar, deși cuvintele îi erau pline de remușcare, rânjetul de pe chipul său îmi spunea că era la fel de fericit ca mine.

— *Nu pot să nu fiu cu tine, Carter, am zis, rostind numele pe care doar de curând mi-l împărtășise.*

— *Este periculos. Înțelege, nu? Am putea să murim amândoi din cauza asta.*

Am închis ochii și am dat din cap, lacrimile curgându-mi pe obraji. Cu sau fără iubirea lui, oricum ispiteam moartea.

Gemetele m-au trezit. Pentru o secundă, nu mi-am dat seama unde eram. Apoi, mi-am amintit totul. Petrecerea de Halloween. Biciuirea. Carter...

Camera era slab luminată și, uitându-mă în jur, am văzut că era suficient de mare cât să aibă loc paturile pe care eram întinși amândoi. Am încercat să mă ridic și am țipat imediat. M-am întrebat câtă vreme n-aș fi putut să-mi folosesc mâinile.

— Marlee?

M-am întors către Carter, sprijinindu-mă pe coate.

— Sunt aici. Sunt bine.

Am încercat să-mi folosesc mâinile.

— Oh, draga mea, îmi pare rău!

Părea să aibă pietre în gât.

— Cum te simți?

— Viu, a glumit el. Stătea întins pe burtă, dar îi vedeam zâmbetul. Mă doare când mă mișc.

— Pot să te ajut?

M-am ridicat încet în picioare și m-am uitat la el. Jumătatea inferioară a trupului îi era acoperită cu un cearșaf și habar n-aveam dacă aș fi putut să-i alin cumva durerea. În colț, am zărit o masă pe care erau niște borcane, bandaje și o bucată de hârtie și m-am clătinat într-acolo.

Nu era vreo semnătură, dar cunoșteam scrisul de mână al lui Maxon.

***Să vă schimbați bandajele după ce vă treziți.
Folosiți unguentul din borcan. Aplicați-l cu***

tampoane de bumbac ca să evitați infecțiile și încercați să nu strângeți tifonul prea tare. Și pastilele vă vor ajuta. Apoi, odihniți-vă. Nu încercați să ieșiți din cameră.

— Carter, am niște medicamente pentru noi.

Am desfăcut cu grijă capacul folosindu-mă doar de vârfurile degetelor. Mirosul substanței ușor grase îmi aducea aminte de aloe.

— Ce?

S-a întors cu fața la mine.

— Am găsit niște bandaje și instrucțiuni.

Mi-am privit mâinile bandajate și m-am gândit cum aveam să mă descurc.

— Te ajut eu, s-a oferit Carter citindu-mi gândurile.

Am zâmbit.

— O să fie greu.

— Absolut, a murmurat el. Nu așa mi-am imaginat că ai să mă vezi gol pentru prima dată.

Nu mi-am putut înăbuși râsetul și m-am îndrăgostit încă o dată. În mai puțin de o zi, luasem bătaie, fusesem retrogradată în Opt, și așteptam să fiu exilată cine știe unde.

Totuși, râdeam.

Ce prințesă ar fi putut avea parte de mai multe?

Era imposibil să ne dăm seama cât de mult timp trecuse, însă nu am încercat să strigăm sau să batem la ușă.

— Te-ai gândit unde ne vor trimite? a întrebat Carter.

Eram pe podea lângă el, trecându-mi vârfurile degetelor prin părul lui scurt.

— Dacă aş avea de ales, aş alege un loc unde este cald, nu frig.

— Presimt că va fi unul al extremelor.

Am oftat.

— Mă tem să nu am o casă.

— Nu te teme. Poate că momentan sunt cam inutil, dar pot să am grijă de noi. Știu chiar și cum să construiesc un iglu, dacă vom ajunge într-un loc în care este frig.

Am zâmbit.

— Chiar știi?

El a dat aprobator din cap.

— Am să-ți construiesc cel mai frumos iglu, Marlee. Toată lumea ne va invidia!

L-am sărutat pe cap de nenumărate ori.

— Nu ești inutil, apropo. Nu e ca și cum...

Ușa a scârțâit și după aceea s-a deschis. Trei persoane cu pelerine maro și glugi au intrat, iar eu am simțit un val de teamă.

Apoi, prima persoană și-a dat jos gluga, arătându-se. Am rămas fără suflare și am sărit în picioare să-l îmbrățișez pe Maxon, uitând din nou de mâinile mele, și am icnit din cauza durerii.

— Va fi bine, mi-a promis Maxon când mi-am retras mâinile. Durează câteva zile ca unguentul să-și facă efectul, dar, Carter, chiar și tu ar trebui să poți să mergi în curând. Te vei vindeca mult mai repede decât majoritatea.

Maxon s-a întors către celelalte persoane care purtau glugă.

— Ei sunt Juan Diego și Abril. Până astăzi, au lucrat la palat. Acum le veți lua locul. Marlee, dacă tu și Abril vă veți duce într-un colț, domnii și cu mine ne vom uita în altă parte cât timp vă schimbați hainele. Poftim, mi-a spus și mi-a dat o pelerină asemănătoare cu a ei. Te va ajuta să ai ceva intimitate.

M-am uitat la chipul sfios al lui Abril.

— Desigur.

Ne-am dus într-un colț, unde ea și-a scos fusta și apoi m-a ajutat să o îmbrac. Eu mi-am dat jos rochia și i-am înmânat-o.

— Carter, va trebui să te îmbrăcăm din nou cu pantaloni. Te vom ajuta să te ridici.

Nu m-am întors cu fața și am încercat să nu mă neliniștesc din cauza sunetelor scoase de Carter.

— Mulțumesc, i-am șoptit lui Abril.

— A fost ideea prințului, mi-a răspuns încet. Cred că și-a petrecut toată ziua uitându-se prin dosare și căutând pe cineva care să fie din Panama când a aflat unde veți fi trimiși. Noi ne-am angajat la palat ca să ne îngrijim familia. Astăzi, ne întoarcem acasă.

Panama. Eram curioși să aflăm unde vom ajunge.

— A fost o cruzime din partea regelui să vă trimită acolo.

— Ce vrei să spui?

Abril s-a uitat peste umăr la prinț, asigurându-se că nu asculta.

— Am crescut făcând parte din Șase, și nu a fost frumos. Dar să ajungeți în Opt? Uneori, oamenii aceia ajung să fie uciși din amuzament.

Am privit-o cu neîncredere.

— Ce?

— La fiecare câteva luni, găsim mort în mijlocului drumului câte un om care a cerșit într-un colț ani de zile. Nimeni nu știe cine e responsabil. Alți oameni din Opt, poate? Cei bogați din Doi și Trei? Rebelii? Dar se întâmplă. Sunt șanse destul de mari să muriți.

— Acum ține-te de brațul meu, l-a îndemnat Maxon, iar eu m-am întors să-l văd pe Carter sprijinindu-se de prinț, cu capul deja acoperit de o glugă. În regulă. Abril, Juan Diego, gardienii ar trebui să vină în această cameră. Folosiți bandajele și mergeți de parcă ați fi răniți. Cred că intenționează să vă urce într-un autobuz și să vă trimită de aici. Să vă țineți capetele plecate. Nimeni nu vă va privi cu atenție. Se presupune că sunteți din Opt. Nimănui nu-i va păsa.

— Mulțumim, Alteță! N-am crezut niciodată că ne vom revedea mama.

— *Eu* vă mulțumesc! a răspuns Maxon. Faptul că ați fost dispuși să părăsiți palatul le salvează lor viața. Nu voi uita ce ați făcut pentru ei.

M-am uitat o ultimă dată la Abril.

— În regulă. Maxon și-a tras gluga. Să mergem!

Cu Carter șchiopătând și sprijinindu-se de el, Maxon ne-a condus pe hol.

— Oamenii n-au să fie bănuitori? am șoptit eu.

— Nu, mi-a răspuns Maxon, verificând în același timp fiecare colț. Angajații de nivel inferior, ca cei din bucătărie sau cei care fac curățenie, nu trebuie să-și arate fața la etaj. Dacă este absolut necesar să urce, se îmbracă tot cu pelerine. Oricine ne va vedea va crede că ne-am terminat treaba și că ne întoarcem în camerele noastre.

Maxon ne-a condus pe o scară lungă care dădea într-un hol îngust, flancat de uși.

— Pe aici!

L-am urmat într-o încăpere micuță. Într-un colț, era înghesuit un pat, iar alături se afla o mică noptieră. O carafă cu lapte și niște pâine păreau să ne aștepte, iar stomacul mi-a ghiorăit numai când am văzut mâncarea. Un covor subțire fusese întins frumos în mijlocul podelei și pe peretele cu ușa erau câteva rafturi.

— Știu că nu e cine știe ce, dar veți fi în siguranță aici. Îmi pare rău că nu pot să vă ofer mai multe!

Carter a clătinat din cap.

— Cum poți să-ți ceri scuze față de noi? Trebuia să murim de ore bune, dar suntem în viață, împreună, și avem un cămin. El și Maxon s-au privit. Știu că de fapt am comis un act de trădare, dar nu a avut nicio legătură cu faptul că nu te respect.

— Știu.

— În regulă. Sper că mă crezi atunci când spun că nimeni din acest regat nu-ți va fi niciodată atât de loial ca mine.

Carter a tresărit după ce a terminat de vorbit și s-a prăbușit peste prinz.

— Hai să te ducem în pat.

L-am ridicat de celălalt umăr și, împreună cu Maxon, l-am întins pe burtă. Carter ocupa o mare parte din pat, iar eu am știut că în noaptea aceea trebuia să dorm pe covor.

— Dimineață va veni o asistentă să vă verifice, ne-a explicat Maxon. Puteți să vă odihniți câteva zile și ar trebui să rămâneți în cameră cât mai mult posibil. Peste trei sau patru zile, am să vă notez numele în registrele oficiale de lucru și cineva de la bucătărie vă va da ceva de făcut. Nu știu exact ce slujbe veți avea, dar străduiți-vă, orice vi s-ar cere să faceți. Voi trece pe la voi cât de des posibil. Deocamdată, nimeni nu va ști că sunteți aici. Nici gardienii, nici membrele Elitei, nici măcar familiile voastre. Veți interacționa cu un mic grup din personalul palatului, iar șansele să fiți recunoscuți vor fi mici. Totuși, de azi înainte, vă veți numi Mallory și Carson. E singura modalitate prin care pot să vă protejez.

M-am uitat la el și m-am gândit că, dacă aș fi putut să aleg un soț pentru cea mai bună prietenă, Maxon ar fi fost acela.

— Ai făcut atât de multe pentru noi! Mulțumim!

— Îmi doresc să fi putut face mai multe. Voi încerca să vă aduc niște lucruri de-ale voastre, dacă voi putea. În afară de asta, pot să mai fac ceva? Dacă e rezonabil, promit că mă voi strădui.

— Ar fi ceva, a spus Carter obosit. Când ai să ai ocazia, ai putea să ne găsești un preot?

Mi-a trebuit o secundă să înțeleg intenția din spatele acelei rugăminți și, în clipa în care am înțeles, ochii mi s-au umplut cu lacrimi de fericire.

— Îmi pare rău! a adăugat el. Știu că nu este cea mai romantică cerere în căsătorie.

— Nu contează, răspunsul meu este tot „da”, am șoptit.

Am văzut cum lui Carter i s-au umezit ochii și, până când Maxon nu a vorbit, am uitat că era în cameră.

— Va fi plăcerea mea! Nu știu cât de mult va dura, dar mă voi ocupa de asta. A scos din buzunar medicamentele pe care ni le adusese la etaj și le-a lăsat lângă mâncare. Să folosiți din nou unguentul în seara asta și să vă odihniți cât mai mult posibil. Asistenta se va îngriji mâine de voi.

Am dat aprobator din cap.

— Am să am grijă de noi!

Maxon a ieșit cu spatele din cameră, zâmbind.

— Vrei să mănânci, dragul meu logodnic? l-am întrebat.

Carter a rânjit.

— Oh, mulțumesc, draga mea logodnică, dar, de fapt, sunt cam obosit.

— În regulă, dragul meu logodnic! Ce-ar fi să dormim puțin?

— Aș dormi mai bine dacă logodnica mea ar fi lângă mine.

Și apoi, uitând cât de foame îmi era, m-am strecurat în micul pat, pe jumătate atârând la margine și pe jumătate strivită sub Carter. A fost șocant cât de repede am adormit.

PARTEA A II-A

Îmi îndoiam mâinile întruna. Se vindecaseră în sfârșit, dar, uneori, când aveam multă treabă de făcut, palmele mi se umflau și-mi zvâcneau. Până și micul meu inel mă strângea în seara asta. Am văzut unde se rodea într-o parte și mi-am notat în minte să-i cer lui Carter unul nou a doua zi. Nu mai știam câte verighete schimbasem, dar însemna mult pentru mine să port pe mână acel simbol.

Am luat din nou racleta, am răzuit făina rămasă pe masă și am aruncat-o la coșul de gunoi. Alte câteva fete din personalul de la bucătărie spălau podelele sau puneau deoparte ingredientele. Totul era pregătit pentru micul dejun și, curând, puteam să dormim.

Am inspirat brusc în clipa în care două mâini mi-au cuprins talia.

— Bună, draga mea soție, a spus Carter și m-a sărutat pe obraz. Încă lucrezi?

Mirosea ca munca lui: a iarbă tăiată și a soare. Fusesem sigură c-avea să lucreze la grajduri – undeva unde să fie ferit de privirea regelui –, tot așa cum și eu fusesem „îngropată” în bucătărie. În schimb, el se plimba cu alți zeci de îngrijitori ai domeniului, ascunzându-se la vedere. Venea noaptea mirosind a aer proaspăt și, pentru o clipă, era ca și cum și eu fusesem afară.

Am oftat.

— Aproape am terminat. După ce strâng pe aici, am să vin la culcare.

Carter și-a atins nasul de gâtul meu.

— Să nu te spetești prea mult. Aș putea să-ți masez mâinile, dacă vrei.

— Ar fi perfect, am gângurit eu.

Încă îmi plăcea masajul mâinilor de la sfârșitul zilei – poate mai mult acum, că mi-l făcea Carter –, dar, dacă îmi terminam treaba cu mult după ora de culcare, era un lux de care mă lipseam de obicei.

Uneori, mă gândeam la zilele în care fusesem o lady. Fusesse atât de plăcut să fiu adorată; ce mândră era familia mea; cât de frumoasă mă simțeam... Era dificil

să înduri schimbarea de la a fi servită tot timpul la a fi aceea care îi servea constant pe ceilalți; totuși, știam că lucrurile ar fi putut să fie mult, mult mai rele.

Am încercat să zâmbesc în continuare, dar el mi-a citit gândurile.

— Ce s-a întâmplat, Marlee? Mi-ai părut deprimată în ultima vreme, mi-a șoptit încă ținându-mă în brațe.

— Îmi este foarte dor de părinții mei, mai ales că se apropie Crăciunul. Mă tot întreb ce mai fac. Dacă eu sunt atât de tristă fără ei, cum se descurcă ei fără mine? Am strâns din buze ca și cum aș fi putut să-mi alung grijiile. Și știu că probabil este o prostie să-mi pese de asta, dar nu vom mai putea să ne dăruim cadouri. Ce aș putea să-ți dăruiesc? O felie de pâine?

— Mi-ar plăcea o felie de pâine!

Entuziasmul lui m-a făcut să chicotesc.

— Dar nici măcar n-aș putea să folosesc făina mea ca să fac o pâine. Ar însemna că fur.

M-a sărutat pe obraz.

— Așa este. În plus, ultima dată când am furat ceva, a fost destul de important și am primit mai mult decât meritam, și sunt deja fericit cu ce am.

— Nu m-ai furat. Nu sunt un ceainic.

— Hmm, a spus el. Poate tu m-ai furat pe mine. Pentru că-mi aduc aminte clar că, odată, îmi aparțineam, dar, acum, sunt numai al tău.

Am zâmbit.

— Te iubesc!

— Și eu te iubesc! Nu-ți face griji. Știu că e un sezon dificil, dar lucrurile nu vor fi așa mereu. Și anul acesta avem multe pentru care să fim recunoscători.

— Așa este. Îmi pare foarte rău că sunt atât de deprimată. Simt doar că...

— Mallory!

M-am întors când mi-am auzit noul nume.

— Unde-i Mallory? a întrebat un gardian înainte să intre în bucătărie.

Era însoțit de o fată pe care nu o mai văzusem niciodată.

Am înghițit în sec înainte să răspund.

— Sunt aici!

— Vino, te rog!

Vocea îi era gravă, însă faptul că spusese „te rog” mă făcea să fiu mai puțin înspăimântată decât aş fi fost de obicei. În fiecare zi eram din ce în ce mai neliniştită gândindu-mă că cineva avea să-i spună regelui că eu şi Carter locuiam în secret în palatul său. Ştiam că, dacă s-ar fi întâmplat vreodată, bătaia cu nuiaua mi-ar fi părut un premiu, şi nu o pedeapsă.

L-am sărutat pe Carter pe obraz.

— Mă întorc imediat!

Fata m-a apucat de mână când am trecut pe lângă ea.

— Mulţumesc! Am să te aştept aici.

Confuză, m-am încruntat.

— Bine.

— Toţi ne aşteptăm la discreţie absolută, mi-a spus gardianul când m-a condus pe hol.

— Bineînţeles, i-am răspuns, deşi tot nu înţelegeam.

Am ajuns în aripa ofiţerilor şi am devenit şi mai confuză.

Unei persoane de rangul meu nu ar fi trebuit să i se permită accesul în această parte a palatului. Toate uşile erau închise, cu excepţia uneia în dreptul căreia stătea alt gardian. Chipul îi era calm, dar îngrijorarea i se citea în privire.

— Fă tot ce poţi, a spus cineva din cameră.

Cunoşteam vocea.

Am intrat şi m-am uitat cu atenţie. America stătea întinsă pe pat, sângele curgându-i din braţ, în timp ce Anne, slujnica-şefă, cerceta rana, iar prinţul şi doi gardieni urmăreau totul.

Fără să-şi ridice privirea, Anne le-a dat ordine gardienilor.

— Cineva să-mi aducă apă clocotită! Ar trebui să avem antiseptic în trusă, dar vreau şi apă.

— O aduc eu, m-am oferit.

America s-a luminat la faţă şi mi-a întâlnit privirea.

— Marlee!

A început să plângă, iar eu mi-am dat seama că pierdea lupta cu durerea.

— Mă întorc imediat, America. Rezistă!

M-am grăbit în bucătărie şi am luat prosoape din dulap. Apa fierbea deja într-o oală, slavă Cerului, aşa că am turnat-o într-un urcior.

— Cimmy, să mai umpli vasul cu apă! i-am strigat în grabă, mișcându-mă prea repede ca ea să protesteze.

Apoi, mi-am croit drum spre băuturile alcoolice. Lichiorul cel mai bun era păstrat aproape de rege, dar, uneori, foloseam coniac la rețete. Mă pricepeam de minune să pregătesc un cotlet de porc cu coniac, pui cu sos de coniac și o cremă cu coniac pentru deserturi. Am înșfăcat o sticlă, sperând să-mi fie de ajutor.

Știam câte ceva despre durere.

Când m-am întors, Anne băga ață în ac și America încerca să-și controleze respirația. Am lăsat apa și prosoapele în spatele lui Anne și m-am apropiat de pat cu sticla.

— Pentru durere, i-am explicat, ridicând capul Americăi ca să o ajut să bea, dar mai mult a tușit decât a băut când a încercat să înghită. Mai încearcă o dată!

M-am așezat lângă ea, evitând să-i ating brațul rănit, și i-am dus din nou sticla la gură. De data asta, s-a descurcat puțin mai bine. După ce a înghițit, s-a uitat la mine.

— Mă bucur atât de mult că ești aici!

Inima mi s-a frânt să o văd atât de speriată, cu toate că era în siguranță acum. Nu știam ce se întâmplase, dar aveam să-mi dau toată silința ca să o fac să se simtă mai bine.

— America, am să-ți fiu mereu alături! Știi asta. I-am zâmbit și i-am dat deoparte o șuviță de păr de pe frunte. Ce naiba făceai?

Uitându-mă în ochii ei, am văzut că se gândea dacă să-mi spună sau nu.

— Mi se păruse o idee bună, a fost tot ce mi-a zis.

Mi-am înclinat capul.

— America, tu ai numai idei proaste! am spus și am încercat să nu râd. Intenții bune, dar idei groaznice.

Și-a ținut buzele ca și când ar fi vrut să-mi spună că știa exact la ce mă refer.

— Cât de izolați fonic sunt pereții? i-a întrebat Anne pe gardieni.

Asta trebuia să fie camera lor.

— Sunt destul de bine izolați, a răspuns unul dintre ei. Nu auzim prea multe în zona asta atât de îndepărtată din palat.

Anne a dat din cap.

— În regulă. Bine, toată lumea să iasă pe hol. Domnișoară Marlee, a continuat ea.

Trecuse atât de mult timp de când altcineva în afară de Carter îmi spusese pe numele adevărat, că am vrut să plâng.

— Voi avea nevoie de spațiu, dar dumneavoastră puteți să rămâneți.

— N-am să te încurc, Anne, i-am promis eu.

Băieții au ieșit pe hol, iar Anne s-a apucat de treabă. Cât timp i-a vorbit Americăi și s-a pregătit să îi coasă rana, calmul ei m-a impresionat. Întotdeauna îmi plăcuseră slujnicele Americăi, mai ales Lucy, pentru că era atât de dulce. Însă momentul ăsta mă făcea să o văd pe Anne într-o nouă lumină. Mi se părea că era păcat ca o persoană atât de capabilă în situații de criză să se limiteze la a fi slujnica unei lady.

În cele din urmă, Anne a început să curețe rana, pe care tot nu puteam să o identific. America a țipat în prosopul pe care îl ținea la gură și, deși uram să o fac, știam că trebuie s-o apuc de mâini ca să o țin nemișcată. M-am urcat peste ea, concentrându-mi efortul la a-i ține brațul drept.

— Mulțumesc, a mormăit Anne, scoțând ceva mic și negru cu o pensetă.

Era murdărie? Ciment? Slavă Domnului că Anne era meticuloasă! Și aerul în sine ar fi putut să-i provoace Americăi o infecție urâtă, dar era clar că Anne nu avea să permită să se întâmple așa ceva.

America a țipat din nou, iar eu i-am spus să tacă.

— Se va termina curând, America, i-am zis cu gândul la tot ce-mi spusese Maxon înainte să fiu bătută și la cuvintele lui Carter din timpul loviturilor. Gândește-te la ceva frumos. Gândește-te la familia ta.

Îmi dădeam seama că încerca, dar în mod clar nu avea efect. Suferea prea mult. Așa că i-am mai dat să bea guri mici de coniac până când Anne a terminat.

La sfârșit, m-am întrebat dacă America avea să-și mai aducă aminte ceva. După ce Anne i-a bandajat rana, ea și cu mine ne-am ridicat și am privit-o pe America cum cânta un cântec de Crăciun pentru copii

în timp ce desena lucruri imaginare pe perete cu degetul.

Mișcările ei greoaie ne-au făcut să zâmbim.

— Știe cineva măcar unde sunt cățelușii? a întrebat America. De ce sunt atât de departe?

Ne-am acoperit gura, râzând atât de tare, că plângeam. Pericolul trecuse, iar America era îngrijită, gândindu-se acum că era urgent să găsească puii de cățel.

— Poate ar trebui să nu spunem nimănui despre asta, a sugerat Anne.

— Da, și eu sunt de aceeași părere. Ce crezi că i s-a întâmplat?

Anne s-a încordat.

— Nu pot nici măcar să-mi imaginez ce făceau, dar pot să vă spun că siguranță că rana a fost cauzată de un glonț.

— De un glonț? am exclamat eu.

Anne a dat aprobator din cap.

— Câțiva centimetri mai la stânga și ar fi putut să moară.

M-am uitat la America, care acum își împungea obrazii cu degetele, părând să o facă doar ca să vadă cum era.

— Slavă Cerului că e în regulă!

— Chiar dacă n-ar fi fost doamna mea, cred că tot aș vrea să fie prințesă. Nu știu ce aș fi făcut dacă am fi pierdut-o.

Anne vorbea nu doar ca o simplă slujnică, ci în calitate de supusă. Știam exact la ce se referea.

Am dat aprobator din cap.

— Mă bucur că ai fost alături de ea în seara asta. Mă duc să-i chem pe băieți să o ducă înapoi în camera ei. M-am ghemuit lângă America. Hei, plec acum. Dar încearcă să nu te mai rănești, bine?

Ea a dat ușor din cap.

— Da, doamnă!

Cu siguranță n-avea să-și aducă aminte de asta.

Gardianul care venise după mine stătea de pază în capătul holului. Celălalt stătea pe jos chiar lângă ușă, jucându-se cu mâinile, în timp ce Maxon se plimba de colo-colo.

— Ei bine? a întrebat prințul.

— Se simte mai bine. Anne s-a ocupat de tot, iar America este... Ei bine, a băut mult coniac, așa că e cam amețită. Versurile cântecului ei de Crăciun mi-au răsunat în minte și am chicotit. Puteți să intrați acum.

Gardianul de pe podea s-a ridicat într-o clipită, Maxon fiind chiar în spatele lui. Voiam să-i opresc și să le pun întrebări, dar probabil că acum nu era momentul.

M-am întors obosită în camera noastră, prăbușindu-mă acum că valul de adrenalină trecuse. Când m-am apropiat, l-am văzut pe Carter pe hol, lângă ușă.

— Oh! Nu trebuia să mă aștepți, am spus încet, sperând să nu deranjez pe nimeni.

— Am întins-o în patul nostru, a zis el, așa că am hotărât să te aștept aici.

— Pe cine ai întins în patul nostru?

— Pe fata din bucătărie, care a venit cu gardianul.

— Oh, da! Am venit lângă el. Ce voia de la mine?

— Se pare că trebuie să o instruiești. Numele ei este Paige și, după povestea pe care tocmai mi-a zis-o, noaptea asta a fost una *cu adevărat* interesantă.

— Ce vrei să spui?

Mi-a vorbit și mai în șoaptă.

— A fost prostituată. Mi-a spus că America a găsit-o și a adus-o aici. Deci prințul și America nu au fost în palat în seara asta. Ai idee de ce?

Am clătinat din cap.

— Nu știu decât că am ajutat-o pe Anne să coasă rana de pe brațul Americăi. Se pare că a fost cauzată de un glonț.

Expresia șocată a lui Carter o oglindea pe a mea.

— În ce oare s-or fi implicat ca să se expună unui astfel de pericol?

Am căscat.

— Nu știu, dar am sentimentul că s-au străduit să facă un bine.

Deși nu mi se părea chiar normal că avusese de-a face cu prostituate și împușcături, dacă știam ceva despre Maxon, era că se străduia mereu să facă lucrurile corect.

— Haide! a spus Carter. Poți să dormi lângă Paige. Eu am să dorm pe podea.

— Nu. Unde dormi tu, acolo dorm și eu, i-am răspuns.

Simțeam nevoia să fiu lângă Carter în noaptea asta. Mă gândeam la atât de multe lucruri și știam că el era singurul care-mi oferea siguranță.

Mi-am adus aminte că mi se păruse o prostie că America se supăraseră pe Maxon din cauza biciuirii, dar acum avea sens. Deși îl respectam, nu mă puteam abține să nu mă simt un pic mânioasă pe el pentru că permisesse ca ea să sufere. Pentru prima dată, am reușit să-mi văd bătaia prin ochii ei. Atunci mi-am dat seama cât de mult o iubeam și cât de mult mă iubea și America. Era mai mult decât suficient dacă se îngrijorase pe jumătate cât o făcusem eu în noaptea asta.

Trecuse o săptămână și jumătate și nimic nu părea să se apropie de normal. Oriunde mă duceam, toate discuțiile încă se învâneau în jurul atacului. Mă număram printre puținii norocoși. În timp ce alții fuseseră uciși fără milă prin palat, Carter și cu mine eram în siguranță în camera noastră. El era afară și lucra când a auzit împușcăturile și, în clipa în care și-a dat seama ce se întâmpla, a venit în grabă în bucătărie, m-a apucat de mână și am fugit în camera noastră. L-am ajutat să împingă patul în fața ușii și ne-am întins pe el, ca să fie mai greu.

Am tremurat în brațele lui cât timp orele s-au scurs, îngrozită că rebelii aveau să ne găsească și gândindu-mă dacă era posibil să se arate milostivi. L-am tot întrebat pe Carter dacă ar fi trebuit să încercăm să fugim de la palat, dar el a insistat că eram mai în siguranță dacă nu plecam.

— N-ai văzut ce am văzut eu, Marlee. Nu cred că am fi scăpat cu viață.

Așa că am așteptat, străduindu-ne să auzim zgomotele făcute de inamici și simțindu-ne ușurați când, în cele din urmă, prietenii au venit pe hol, bătând la ușă. Era ciudat să mă gândesc la asta, dar, când

intrasem în acea încăpere, Clarkson era regele, și, când am ieșit, era Maxon.

Nu mă născusem încă ultima dată când coroana fusese oferită unui nou rege, fapt ce părea o schimbare atât de firească în această țară. Poate pentru că oricum fusesem mereu fericită să-l urmez pe Maxon. Și, bineînțeles, sarcinile pe care Carter și cu mine trebuia să le îndeplinim prin palat nu se terminau niciodată, așa că nu aveam prea mult timp să ne gândim la un nou conducător.

Pregăteam prânzul când un gardian a intrat în bucătărie și m-a strigat pe noul nume. Ultima dată când venise cineva după mine, America sângera, așa că m-am încordat imediat.

Și nu știam cu siguranță ce însemna faptul că soțul meu, Carter, se afla deja lângă gardian, transpirat pentru că fusese afară.

— Știi despre ce-i vorba? i-am șoptit lui Carter când gardianul ne-a condus la etaj.

— Nu. Nu cred că avem probleme, dar formalitatea de a fi escortați de un gardian este... descurajantă.

L-am luat de mână și verigheta mea s-a răsucit ușor, ajungând în locul în care ni se împloteau degetele.

Gardianul ne-a condus în Sala Tronului, rezervată de obicei pentru întâmpinarea invitaților sau pentru ceremonii speciale legate de coroană. Maxon stătea în capătul îndepărtat al camerei, purtând coroana pe cap. Părea atât de înțelept! M-am bucurat enorm să o văd pe America stând pe un tron mai mic în dreapta lui, cu mâinile împreunate în poală. Încă nu avea o coroană — urma să o primească în ziua nunții —, dar pieptănul din părul ei semăna cu un mănunchi de raze de soare, și ea arăta deja ca o regină.

Într-o parte, niște consilieri stăteau la o masă, revizuiind teancuri de hârtii și luând rapid notițe.

L-am urmat pe gardian până la un covor albastru. El s-a oprit chiar în fața regelui Maxon și a făcut o plecăciune, după care s-a dat la o parte și ne-a lăsat pe mine și pe Carter în fața tronului.

Carter și-a plecat rapid capul.

— Maiestate!

Am făcut și eu o plecăciune.

— Carter și Marlee Woodwork, a început el cu un zâmbet.

Inima voia să-mi sară din piept de bucurie când mi-am auzit numele de căsătorie.

— În urma serviciilor pe care le-ați adus coroanei, eu, regele vostru, îmi iau libertatea de a vă anula pedepsele din trecut.

Carter și cu mine ne-am privit, neînțelegând exact ce însemna asta.

— Bineînțeles, nu pot să dau timpul înapoi și să șterg pedeapsa fizică pe care ați îndurat-o, dar alte prevederi pot fi șterse. Am dreptate când spun că amândoi ați fost condamnați să faceți parte din Opt?

Era bizar să-l aud vorbind astfel, dar presupuneam că trebuia să respecte niște reguli. Carter a vorbit în numele amândurora.

— Da, Maiestate.

— Și este adevărat că, în ultimele două luni, ați locuit la palat și ați muncit ca niște oameni din Șase?

— Da, Maiestate.

— E adevărat și că dumneavoastră, doamnă Woodwork, ați servit-o pe viitoarea regină când nu s-a simțit bine din punct de vedere fizic?

I-am zâmbit Americăi.

— Da, Maiestatea Voastră.

— E adevărat și că dumneavoastră, domnule Woodwork, o iubiți și o prețuiți pe doamna Woodwork, fostă membră a Elitei și, prin urmare, o prețioasă Fiică a Illéei, și îi oferiți tot ce este mai bun având în vedere situația voastră?

Carter s-a uitat în jos. Era ca și cum aș fi putut să văd că se întreba dacă tot ce îmi oferea era de ajuns.

Am intervenit din nou.

— Da, Maiestatea Voastră!

Mi-am privit soțul când a clipit ca să nu plângă. El era cel care îmi spusese că viața pe care o duceam acum nu avea să fie așa pentru totdeauna, cel care mă încuraja când zilele erau prea lungi. Cum ar fi putut să creadă că nu-mi era de ajuns?

— În conformitate cu serviciile aduse de voi, eu, regele Maxon Schreave, vă scutesc de sarcinile castei voastre. Nu mai faceți parte din Opt. Carter și Marlee

Woodwork, sunteți primii cetățeni ai Illéei care nu mai aparțin niciunei caste.

Am mijit ochii la el.

— Niciunei caste, Maiestate?

Am îndrăznit să mă uit la America și am văzut-o radiind, lacrimile strălucindu-i în ochi.

— Da. Aveți acum libertatea de a lua două decizii. În primul rând, trebuie să hotărâți dacă ați dori ca palatul să fie în continuare căminul vostru. În al doilea rând, puteți să-mi spuneți ce profesie v-ar plăcea să aveți. Indiferent ce veți decide, logodnica mea și cu mine vă vom oferi bucuroși adăpost și ajutor. Dar, chiar și după aceea, tot nu veți aparține niciunei caste. Veți fi voi înșivă, pur și simplu.

M-am întors către Carter, uluită.

— Ce părere ai? m-a întrebat el.

— Îi datorăm totul.

— Sunt de acord. Carter a făcut un pas în față și i s-a adresat lui Maxon. Maiestate, soția mea și cu mine ne-am bucura să rămânem în palatul dumneavoastră și să vă slujim. Nu pot să vorbesc în numele ei, dar mie-mi place să grădinăresc. Mă bucur să lucrez afară și aș face asta câtă vreme voi fi în stare. Dacă se va elibera vreodată postul de grădinar-șef, mi-ar plăcea să mă aveți în vedere, dar, de altfel, sunt mulțumit.

Maxon a dat aprobator din cap.

— Foarte bine. Și dumneavoastră, doamnă Woodwork?

M-am uitat la America.

— Dacă viitoarea regină m-ar dori, mi-ar face nespusă plăcere să fiu una dintre doamnele sale de onoare.

America s-a foit puțin pe tronul ei și și-a dus mâinile în dreptul inimii.

Maxon s-a uitat la ea de parcă i-ar fi fost cea mai dragă ființă de pe lume.

— Cred că puteți să vă dați seama că asta spera și ea. Și-a dres vocea și a stat mai drept, adresându-se către bărbații de la masă. Să se consemneze că lui Marlee și Carter Woodwork li s-au iertat nelegiuirile din trecut și că acum trăiesc sub protecția palatului. Să

se mai noteze că nu aparțin niciuneia castei și că sunt superiori unei astfel de segregări.

— S-a consemnat! a strigat un bărbat.

De îndată ce a terminat de vorbit, Maxon s-a ridicat și și-a scos coroana, în timp ce America a sărit bucuroasă de pe scaunul ei și a venit în fugă să mă îmbrățișeze.

— Speram că veți rămâne! a spus cu veselie. Nu pot să fiu regină fără tine!

— Glumești? Cât de norocoasă sunt să o slujesc pe regină?

Maxon ni s-a alăturat și i-a strâns ferm mâna lui Carter.

— Ești sigur că vrei să fii grădinar? Ai putea să fii din nou gardian sau chiar consilier, dacă vrei.

— Sunt sigur. Nu m-am priceput niciodată la așa ceva. Am fost mereu îndemânatic și munca asta mă face fericit.

— În regulă, a spus Maxon. Să mă anunți dacă te răzgândești vreodată!

Carter a dat aprobator din cap, cuprinzându-mă cu un braț.

— Oh! America s-a grăbit înapoi spre tron. Aproape c-am uitat!

A luat o cutiuță și s-a întors la noi, radiind.

— Ce-i asta? am întrebat eu.

Ea i-a zâmbit lui Maxon.

— Ți-am promis că am să vin la nunta voastră și nu am venit. Și, cu toate că e un pic cam târziu, m-am gândit că aș putea să mă revanșez cu un mic dar.

America ne-a întins cutia, iar eu mi-am mușcat buza așteptând. Toate lucrurile pe care credeam că aveam să le am la nunta mea – o rochie frumoasă, o petrecere fantastică, o cameră plină de flori – îmi lipsiseră. Dar în ziua aceea am avut un mire perfect, iar asta m-a făcut destul de fericită încât să uit de restul.

Totuși, era plăcut să primesc un dar. Făcea totul să pară real.

Am deschis cutia și, înăuntru, am văzut două verighete din aur, simple și frumoase.

Mi-am dus mâna la gură.

— America!

— Ne-am străduit să vă ghicim măsurile, a spus Maxon. Și, dacă preferați alt metal, am fi bucuroși să vi le înlocuim.

— Cred că ale voastre sunt drăguțe, a zis America. Sper să le puneți deoparte pe cele pe care le purtați acum și să le păstrați pentru totdeauna. Însă ni s-a părut că meritați ceva mai durabil.

M-am holbat la ele, fără să-mi vină a crede că erau reale. Era amuzant. Erau atât de mici, dar neprețuite. Aproape plângeam de bucurie.

Carter mi-a luat verighetele din mână și i le-a dat lui Maxon, scoțând-o pe cea mai mică din cutie.

— Să vedem dacă ți se potrivește.

Încet, mi-a scos verigheta și a înlocuit-o cu cea din aur.

— E puțin cam mare, am spus jucându-mă cu ea. Dar este perfectă!

Încântată, am luat verigheta lui Carter, iar el și-a scos-o pe cea veche, punând-o lângă a mea. I se potrivea de minune și eu i-am acoperit mâna cu a mea, răsfirându-mi degetele.

— Este prea mult! am spus. Prea multe lucruri bune într-o singură zi!

America a venit în spatele meu și m-a îmbrățișat.

— Am sentimentul că multe alte lucruri bune se vor întâmpla.

Am îmbrățișat-o când Carter s-a dus să-i strângă din nou mâna lui Maxon.

— Mă bucur atât de mult că-ți sunt iar alături! i-am șoptit.

— Și eu.

— Și ai să ai nevoie de cineva care să te împiedice să nu exagerezi, am tachinat-o.

— Glumești? Am nevoie de o armată de oameni care să mă oprească!

Am chicotit.

— Nu voi putea niciodată să-ți mulțumesc îndeajuns. Știi asta, nu? Voi fi mereu lângă tine.

— Atunci îmi vei mulțumi suficient!

SCENE CU CELESTE

SOSIREA

— Mai durează câteva minute, domnișoară, a zis șoferul.

Drumul dura o veșnicie. Mașina era frumoasă, nu aveam nimic de obiectat, dar chiar nu mai suportam să aștept. Toate fetele de pe Coasta de Vest erau deja fie la palat, fie în apropierea lui. Până una, alta, eu iroseam momente prețioase în drum spre aeroportul din Carolina. De ce nu am putut să plec, pur și simplu, din Clermont? Cu siguranță cei de la palat și-ar fi permis zboruri separate.

Când am intrat pe drumul spre aeroport, am început să-mi adun lucrurile, vârându-mi peria și bomboanele mentolate înapoi în geantă. M-am uitat pentru o ultimă oară în oglindă când șoferul a oprit în sfârșit. Mi-am atins pielea de lângă ochi. Aveam un rid? Nu, era doar lumina.

Totuși, dacă o umbră putea să facă asta, îmi imaginez ce ar fi reușit alți câțiva ani!

— Domnișoară? l-am auzit pe șofer.

M-am uitat la el, tot întrebându-mă dacă arătam într-adevăr atât de obosită pe cât mă făcuse să cred imaginea din oglindă.

— V-ați supăra? m-a întrebat și mi-a întins o revistă deschisă la o reclamă recent făcută pentru o colecție de bikini.

Am încercat să nu-mi afișez dezgustul față de bărbatul mult mai în vârstă și mai gras care se holba, practic, la fotografia mea în lenjerie intimă. Zâmbetele erau importante în meseria mea și, dacă voiam să fiu prințesă, toată lumea trebuia să mă adore. Așa că m-am arătat cât mai blândă când m-am întins după revistă.

— Mulțumesc! Fiica mea vă admiră foarte mult.

— Oh? am întrebat, ușurată că autograful era pentru ea.

— Da, e frumușică și studiază reclamele astea mai mult decât matematica. Își dorește foarte mult să fie model.

Am mijit ochii.

— Dar sunteți șofer, deci fata e din Șase?

— Da, mi-a răspuns de parcă poziția lui ar fi fost cumva secretă. A nimănui nu era un secret. Sperăm să o căsătorim cu un băiat dintr-o castă superioară, deși nu cred că vom reuși să găsim pe cineva din Doi. Dar ea speră și muncește din greu, pentru orice eventualitate.

Nu l-am întrebat despre planurile lui. Uneori, lucrurile acestea aveau de-a face cu bărbații care căutau trofee. Uneori, cu sume mari de bani la schimb – deși mult mai mici decât ar fi costat să cumperi o nouă castă. Și, în rare ocazii, cu iubirea. Nu credeam că asta era situația în cazul fiicei lui și chiar nu-mi păsa.

— Ei bine, hai să-i scriu ceva special. Am mâzgălit cuvintele „*Nu renunța la visele tale!*” pe pagină, asigurându-mă că nu mă pătez de cerneală, și apoi m-am semnat pompos în partea de jos.

— Poftim! Spuneți-i că i-am urat noroc!

— Așa am să fac! Noroc și dumneavoastră, mi-a urat când am coborât din mașină.

Norocul era bine-venit, dar nu îmi trebuia. Aveam un plan.

Mi-am pus ochelarii de soare și mi-am rearanjat margareta din păr. Aici începea totul pentru mine – era prima mea ocazie de a le arăta celorlalte fete că se uitau la viitoarea lor regină.

Îmi cunoșteam rivalele și eram singura din Doi care avea o oarecare influență. Poate că unele dintre celelalte fete aveau mai mulți bani, însă eu aveam deja un public care mă adora, ceva peste care monarhia n-ar fi putut să treacă cu vedere. Și oricare altă fată care făcea parte dintr-o castă inferioară uneia din Doi i-ar fi făcut pe toți să-și piardă timpul.

Am deschis ușa și am intrat agale în aeroport. Celelalte fete erau îmbrăcate cu pantaloni negri și cămăși albe, așa că mi-a fost ușor să le zăresc și m-am îndreptat spre ele. Din spatele ochelarilor de soare, vedeam că intrarea în forță funcționa deja. Ashley, din Trei, părea deznădăjduită de simpla mea prezență, iar Marlee, din Patru, era la fel de uluită. Oh, și cea din Cinci! America. Știam că urma să facă parte din grupul

meu de vreme ce ne duceam în Carolina, dar am fost surprinsă. Era destul de îngrijită.

Eram sigură c-aveam să mă amuz privind-o. Era imposibil ca o bădărană ca ea să treacă de prima zi fără să se umilească de una singură, gătită sau nu.

— Bună! m-a salutat Marlee, deși mi-a părut mai mult o întrebare.

Mi-am dat jos ochelarii de soare și i-am aruncat o privire. Era destul de drăguță, însă cred că avea părul rar. Și dacă părea mereu atât de îngrijorată, avea să plece într-o săptămână.

— Când plecăm?

— Nu știm, a răspuns America pe un ton surprinzător de tăios având în vedere că i se adresa unei fete superioare ei. Ne-ai ținut în loc.

M-am uitat și la ea. Mi-am dorit să fi putut spune că era urâtă, dar, în realitate, era mult mai drăguță decât în poză. Și nu era nici ștearsă, fapt care chiar i-ar fi fost de un oarecare ajutor în situația asta. Poate avea să fie mai puțin amuzantă decât credeam.

— Vă cer scuze; au fost mulți oameni care au vrut să-și ia rămas-bun de la mine, am răspuns eu.

În mod sigur, încerca să-și aducă aminte unde-mi mai văzuse chipul. Poate avea să-și amintească, mai ales că-i spusese că aveam fani.

— N-am avut ce să fac!

N-a părut să mă recunoască. Nu conta.

Pilotul și-a făcut apariția și l-am cucerit imediat. Nu-mi trebuia aprobarea acestor fete jalnice, dar cu siguranță intenționez să o obțin pe a tuturor celorlalți.

Odată ajunse în avion, mi-am dat destul de bine seama că America nu mai zburase niciodată. Mă îndoiam și de faptul că avea mașină. Am privit cum Ashley a scos o bucată de hârtie, notându-și deja experiența, și cum Marlee s-a împrietenit imediat cu America. Chiar dacă trăiam în lux, era greu de concurat cu un avion regal privat, și-mi doream să discut cu cineva despre scaunele din piele și șampania delicioasă. Lângă scaunul meu se afla un telefon, așa că aș fi putut să sun pe oricine. Dar pe cine? Pe neghioaba de mama? Pe agentul meu? Pe manichiurista care vorbea o engleză stricăță?

Nu aveam pe cine să sun.

Mi-am pus masca de ochi și m-am prefăcut că dorm. În plus, arătam obosită și poate că odihna mi-ar fi prins bine.

Stând întinsă, mi-am imaginat viața la palat. Aș fi fost o prințesă spectaculoasă. Adică, dacă Maxon și cu mine am fi stat unul lângă celălalt, am fi fost copiile aproape perfecte ale părinților lui. Cât de minunat am fi arătat toți într-o fotografie? Vedeam cum se adeverea totul. În mintea mea, fluturam din gene și mă uitam jucăuș la prinț din spatele unui evantai, făcându-l să se îndrăgostească de mine câte puțin în fiecare zi.

— Celeste, pe de altă parte... a șoptit cineva.

Fără să mă mișc, m-am concentrat să aud discuția.

— Știu. N-a trecut decât o oră, dar de-abia aștept să plece acasă.

Am recunoscut vocea Americăi, așadar râsetul care a urmat trebuia să fie al lui Marlee.

— Nu vreau să vorbesc de rău pe nimeni, dar este atât de agresivă!

„Da, sunt. Mulțumesc c-ați observat.”

— Iar Maxon nici măcar nu-i prin preajmă. Sunt puțin neliniștită în ceea ce o privește.

Mi-am înăbușit un zâmbet, mulțumită de mine. Îmi părea rău de celelalte fete, dar chiar trebuiau să plece. Eram născută pentru asta. Aveam nevoie de asta.

— Nu trebuie să fii, i-a răspuns cu calm America. Fetele ca ea? Se elimină singure din competiție.

Zâmbetul mi-a pierit imediat. Ce voia să spună? Urma să fiu candidata perfectă. Frumoasă, celebră, bogată... M-ar fi surprins să nu fiu prima căreia Maxon să-i dea întâlnire.

Îmi spuseseam să nu le las pe fetele acestea să-mi intre pe sub piele. Intenționez să rămân distantă și să-mi concentrez toată atenția asupra prințului. Însă începeam să mă întreb dacă nu cumva îmi trebuia un plan de rezervă... ceva care să le aducă aminte celorlalte cât de neînsemnate erau. Mi-am ascuns privirea și am început să-mi fac planuri.

SĂRUTUL

Mi-am plimbat buzele pe gâtul lui Maxon, dorindu-mi să nu mi se pară o obligație. Era destul de chipeș și, din când în când, amuzant. Pentru numele lui Dumnezeu, era prințul! N-ar fi trebuit ca asta să facă interesantă fiecare secundă?

Mai mult decât orice altceva, mă simțeam pur și simplu obosită. Efortul necesar ca să arăt așa zilnic nu era unul neînsemnat. Speranța mea era că, odată ce aș fi câștigat, aș fi putut să fiu eu însămi tot timpul. Eram mai blândă, mai tăcută. Dar, dacă mă dădeam acum de gol, simțeam că totul avea să se termine.

Cu Maxon, trebuia să fiu mereu în alertă. Trebuia să fiu fermecătoare, distractivă, atrăgătoare, pregătită și să am o mie de alte calități pe care lumea se așteaptă ca fetele să le aibă simultan. Și, cu toate că mă știam capabilă de toate, era plăcut să mai fac o schimbare și să renunț la umor o clipă ca să fiu tristă, sau la temperamentul aprig ca să fiu drăguță.

Și, când nu eram cu el, trebuia să fiu mereu atentă la celelalte fete. Era din ce în ce mai ușor de vreme ce Marlee se eliminase singură, iar Natalie era prea zăpăcită ca să reprezinte o amenințare adevărată. O stresasem atât de mult pe Elise, că eram sigură că urma să cedeze în orice moment și, de când oamenii îi întorseseră spatele, America era deprimată. Știam că totul se va rezuma la mine și la Kriss. Era singura care stătea în calea mea spre faima eternă.

Mi-am înfipt unghiile în părul lui Maxon și m-am cutremurat ușor când și-a plimbat degetele pe spatele meu gol. Nu era o senzație groaznică, dar, în sinea mea, îmi dădeam seama că lipsea ceva.

Am acționat automat, trecându-mi o mână peste pieptul său și tachinându-l cu buzele în timp ce-mi strofocam mintea.

Maxon era un gentleman... dar era tot bărbat. De câte cuvinte dulci ar fi fost nevoie să-l iau din holul acesta și să-l duc în dormitorul meu? Dacă aranjaseam totul cum trebuia – și eram destul de sigură că o făcusem –, noaptea asta ar fi putut să mă ducă fără prea

mult efort în finală. O sarcină prenuptială ar fi impus ca Alegerea să ia brusc sfârșit, iar o nuntă să urmeze imediat după aceea. Și știam că el își dorea copii. La urma urmei, vorbea mereu despre asta. Probabil nici nu l-ar fi deranjat.

L-am atins cu un picior, oftând. Maxon a părut extrem de mulțumit când și-a apropiat gura de urechea mea.

— Niciodată n-am mai sărutat pe nimeni așa.

— Dar o faci atât de bine! l-am tachinând, lăsându-mă pe el.

Puteam să-l duc la etaj, eram sigură de asta. Era disperat după o astfel de atenție, disperat să simtă *ceva*. Aș fi putut să-i ofer ce voia.

Mi-am lipit din nou buzele de gâtul lui, iar el s-a înclinat ca să-mi fie mai ușor. Am chicotit și l-am sărutat iar, ascultându-l cum oftează.

Oare-mi făcusem atât de bine treaba, încât mă iubea cu adevărat? Cu siguranță era extrem de fericit să fie aici, extrem de recunoscător pentru sărutările mele. Singura alternativă era să fie la fel de singur ca și mine și, deocamdată, orice fată ar fi fost bună. Dar, pe de altă parte, era un gentleman.

I-am simțit trupul împietrindu-se, ca și când și-ar fi pierdut brusc interesul.

Nu, nu, nu!

M-am ridicat și l-am mușcat de ureche, gest care părușe să-i facă plăcere. I-am sărutat bărbia, gemând. Mi-am mișcat mâinile pe brațele lui, încercând să-l iau de mână...

Nimic nu avea efect.

M-am retras și m-am uitat cu tandrețe în ochii lui.

— S-a întâmplat ceva, dragule?

Se holba în întuneric și m-am întors să văd la ce se uita. Din câte-mi dădeam seama, holul era pustiu.

— Trebuie să plec, m-a anunțat el.

— Ce? Nu, așteaptă! l-am rugat când a dat să plece. Am planificat o seară minunată pentru noi. Vreau să-ți arăt mult mai multe.

Maxon s-a oprit și m-a privit confuz.

— Să-mi arăți?

— Da. M-am apropiat de el, atingându-mi ușor nasul de obrazul lui. În camera mea.

M-am dat în spate ca să-l privesc în ochi. Mi-ar fi plăcut să fi putut înțelege ce se întâmpla în mintea lui, dar nu părea să dezbată nimic. Mai degrabă se gândea cum să mă respingă mai cu blândețe.

— Îți cer scuze! Nu m-am purtat cum se cuvine în seara asta și te-am amăgit. Ești o fată foarte frumoasă. A zâmbit. Sunt sigur că ești conștientă de asta. Totuși, nu ar fi trebuit să... Îmi pare rău! Noapte bună!

Maxon s-a grăbit pe scări înainte să mă gândesc la vreo modalitate de a-l ademeni înapoi, urcând treptele câte două odată.

Ce se întâmplase?

M-am descălțat de pantofii cu toc și m-am grăbit pe scări. O scuză nu era o explicație, și eu voiam una. I-am auzit pașii repezi și l-am urmărit, pregătită să-i spun ce gândeam. Pe palierul de la etajul doi, m-am ascuns după colț și l-am privit cotind pe un hol din capătul îndepărtat al aripii. Numai o singură persoană mai rămăsese acolo.

După tot ce se petrecuse, el se grăbea la America Singer?

Am dat buzna în camera mea, trântind ușa după mine.

— Doamna mea? a întrebat Veda.

Am aruncat cu un pantof în ea, urmat rapid de un altul.

— PLECAȚI! am țipat eu. Toate! Ieșiți afară!

Slujnicele mele și-au acoperit capul și au plecat, încercând să scape înainte să le mai lovească ceva.

Am smuls pagini din cărți și am izbit de perete cutiile cu pudră parfumată. M-am tras de păr și am sfâșiat cearșafurile de pe pat. M-am uitat în jur, căutând lucruri pe care să le distrug. Nimic din cameră nu-mi aparținea cu adevărat... cu excepția rochiilor. M-am așezat pe podeaua șifonierului din perete, rupând în bucăți șifonul, dantela și satinul. Mă simțeam bine să distrug ceva.

Îmi trebuia o foarfecă! Mi-ar fi fost mai util.

M-am dus la măsuta de toaletă, scormonind prin sertare după foarfeca pe care o folosea Veda ca să-mi

tundă vârfurile despicate.

Și m-am zărit în oglindă.

Eram transpirată, mânjită de luciu de buze pentru că sărutasem, pe întuneric, un băiat pe care nu-l iubeam. Eram ciufulită și privirea îmi era sălbatică.

Nicicând nu fusesem atât de urâtă.

— Ce faci? i-am șoptit fetei pe care nu o recunoșteam.

Am clătinat din cap în fața ei, simțind doar milă pentru frumoasa care se transformase într-un monstru.

Am pus tot ce țineam în mâini înapoi în sertar și m-am dus să fac duș. Mi-am smuls rochia și m-am urcat în cadă, lăsând apa să mă lovească în timp ce stăteam pe porțelan.

Maxon se dusese la America. Se excitase în prezența mea și fugise la ea. Oare acum o ținea lipită de un perete? Era în pat cu ea?

Mi-am alungat gândul. Oricine ar fi fost el, America era prea inocentă ca să o seducă.

Nu eram geloasă. Nu eram nici măcar nervoasă. Mai mult decât orice, mă simțeam murdară.

Merita?

După tot acest timp în centrul atenției, după o viață în care fusesem adorată, refuzam să mă pierd în fundal.

Ca prințesă, ca regină, lumea nu m-ar fi uitat niciodată. Aveam nevoie de asta...

Dar merita să mă culc cu un bărbat care nu mă interesa deloc? Să am un copil pe care nu mi-l doream cu adevărat?

M-am ridicat, cu fața spre apă, ca să-mi uit gândurile. Poate îi eram datoare Americăi că în seara asta mă salvase de propria-mi persoană. Nu că i-aș fi spus vreodată.

M-am șters cu prosopul și m-am întors în camera mea, șocată de mizeria făcută. Îmi aduceam aminte ce făcusem, dar nu credeam că era atât de grav.

Trebuia să încep cu ce era mai important. Mi-am periat părul. Nu puteam să-l las încâlcit. M-am dat cu loțiune de corp și am găsit un halat decent.

După aceea m-am dus la interfon și am chemat-o pe Veda. M-a uimit cât de repede a venit, după ce-i aruncasem un pantof în cap.

M-am uitat prin cameră și am văzut câteva lucruri de care puteam să mă ocup și singură. Am aranjat din nou patul și mi-am făcut curat pe măsuța de toaletă. Am făcut tot ce mi-a stat în putere înainte ca Veda să apară cu mâinile împreunate la piept, de grijă.

— O să-ți trebuiască o mătură, i-am spus când s-a holbat la mizerie. Și... adu-mi și mie una.

S-a întors cu ambele măhuri mai repede decât aș fi crezut că era posibil, iar eu m-am ocupat de paginile smulse în timp ce ea a curățat pudra de pe perete. Am adunat grămadă rochiile distruse, iar Veda a strâns bucățile de material de pe jos.

— Îmi pare rău, am șoptit.

Veda a căscat ochii. Încă nu trebuia să-i cer scuze pentru nimic.

— Nu vă faceți griji, doamna mea. Putem mereu să folosim bucățile în plus.

După ce dormitorul meu a arătat din nou normal, m-am strecurat în pat mai obosită ca niciodată. Nu doar ziua asta mă apăsă – mă apăsau cu zecile.

Nu puteam să renunț. Însă îmi era din ce în ce mai clar că nici nu puteam să mai continui.

Nu așa.

Iubirea nu era în calcul. Puteam să trăiesc cu asta. Dar cum puteam să devin mai importantă în ochii lui Maxon decât cea pe care chiar o iubea? Aveam multe calități valoroase. Pur și simplu trebuia să-l fac să le vadă. Trebuia să-i arăt că puteam să fiu regină.

PLECAREA

— Credeți că se va întoarce? s-a întrebat Elise cu voce tare, încălțând altă pereche de pantofi.

Credeam că acea pereche îmi fusese dăruită mie, dar erau atât de multe cadouri, că-mi era greu să le țin socoteala. Nici măcar nu ne deranjaserăm să le scoatem în salonul pe care Maxon îl rezervase ca să celebreze Crăciunul singur, doar cu fetele din Elită. A ei sau a mea, nu voiam să mă cert din cauza unei perechi de pantofi. Acum lucrurile stăteau altfel.

— Se va întoarce, am insistat eu. Nu-i genul care să renunțe.

Kriss și-a pus mantaua de blană pe umeri, un semn clar că pleca – asta dacă mă întreba careva. De ce Dumnezeu i-ar fi dăruit Maxon o *blană* dacă intenționa ca ea să rămână în Angeles?

— Nu cred că adevărata problemă e faptul că a renunțat, a spus ea gânditoare, ci capacitatea ei de a-și reveni. Ați văzut cum era după ce a plecat Marlee, iar acum e vorba de tatăl ei. Eu aș fi o epavă.

— Și eu, a mărturisit Elise.

— Și eu.

M-am uitat la grămada de cadouri, întrebându-mă dacă Maxon mi-ar fi dat o valiză în plus ca să le iau pe toate acasă. Cu siguranță urma să plec dintr-un moment în altul. Dacă cineva m-ar fi așezat lângă Elise, Kriss și America, tot aș fi părut de departe cea mai potrivită pentru a fi aleasă prietenă. Puteam să admit că o parte din mine spera că, într-un fel, aveam să reușesc...

Dar am știut – poate chiar și înaintea lui Maxon – că aceea urma să fie America. Gândul de a pierde în fața altei fete în afară de America mă înnebunea.

Era singura adversară vrednică a mea.

Și, poate, singura mea prietenă.

Nu credeam că m-ar fi numit prietena ei, nu când avea surori și tot vorbea despre Marlee ca și când ar mai fi fost prin preajmă, dar asta nu mă deranja. Momentan, nu aveam nevoie de așa ceva. Mi-era suficient să pot spune că am pe cineva.

Odată ajunsă acasă, poate aş fi reuşit să fac ceva în privinţa asta – probabil să mituiesc pe cineva să-mi fie prietenă cu câteva dintre bijuteriile acestea.

— Haideţi să facem o promisiune, a spus Kriss. La anul, indiferent unde ne-am afla, să ne trimitem felicitări de Crăciun.

Am zâmbit.

Anul viitor urma să primesc felicitări.

— Americăi i-ar plăcea ideea, a adăugat Elise. Să fie ceva care să o facă să nu se mai gândească la tristeţea acestui anotimp.

— Bine zis, Elise! Aşa rămâne.

Ne-am privit una pe cealaltă. Era puţin probabil să mă ierte vreodată cu adevărat, dar era un pas uriaş să-i vorbesc prieteneşte, mai mult decât meritam.

— Să cerem să ni se aducă nişte coşuri? a întrebat Kriss. Nici măcar nu ştiu cum să le duc pe toate în camera mea.

— E prea generos, am spus cu toată sinceritatea.

Maxon Schreave fusese prea bun cu mine.

— Cine este prea generos?

Toate ne-am întors la sunetul vocii lui Maxon, ridicându-ne de pe scaune.

— Tu, bineînţeles, a spus Kriss extaziată. Încă încercăm să alegem din grămada asta de cadouri.

El a ridicat din umeri.

— Sunt doar mulţumit că v-au plăcut.

— Toate sunt alese cu mare grijă.

Elise vorbea mult mai încet când el era prin preajmă.

Maxon ne-a zâmbit tuturor, pe rând, uitându-se gânditor în ochii noştri înainte să-şi dreagă vocea.

— Elise, Kriss, aţi putea, vă rog, să vă întoarceţi în camerele voastre? Trebuie să vorbesc doar cu Celeste. Am să vin curând să vă vizitez pe fiecare.

Trupul mi-a îngheţat. Asta era! Totul se apropia de sfârşit şi el intenţiona să-mi dea vestea acum. M-am întrebat dacă aşa te simţeai chiar înainte să leşini.

— Desigur!

Kriss a făcut o plecăciune şi s-a îndreptat spre uşă, urmată de Elise, care era neliniştită.

Maxon şi cu mine am urmărit-o plecând, părul negru ca abanosul ascunzându-i chipul ca şi cum, câtă vreme

nu o priveam în ochi, nu am fi observat-o. După ce a plecat, am chicotit un pic, iar Maxon a clătinat din cap.

— Cred că prezența mea o neliniștește.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Totul o neliniștește, dar cu siguranță tu o neliniștești cel mai mult.

El a mijit ochii.

— Dar tu n-ai fost niciodată neliniștită din cauza mea. Nici măcar la început.

Am zâmbit superior.

— Nu sunt genul care se intimidează ușor.

— Știu. Ocolind, a ajuns la canapeaua pe care o folosisem. Ia loc, te rog!

M-am așezat lângă el, netezindu-mi rochia.

— De fapt, e unul dintre lucrurile care-mi plac la tine. Îți admir tenacitatea, dorința de a trăi. Cred că-ți va fi de folos.

— După ce am să plec de la palat, vrei să spui?

Zâmbetul i s-a mai șters de pe față.

— Da. După ce vei pleca de la palat. A clătinat din cap. Nu pot să-ți ascund nimic, nu-i așa?

Am strâns din buze, încercând din răputeri să nu plâng. O parte din mine era ușurată, dar o parte mai mare era distrusă.

Pierdusem.

— Voiam să-ți explic totul înainte să zic asta. Dacă vrei, mai pot să o fac.

Să-mi enumere defectele cu voce tare? Nu, mulțumesc!

— Este în regulă, i-am răspuns cât de vesel am putut. Stai, atunci e Kriss? Adică, America nu mai este aici, și vezi cât de fragilă este Elise.

Maxon și-a îndreptat spatele.

— Nu pot să fac niciun comentariu în privința posibilei câștigătoare. Dar America este în drum spre palat.

— Serios? am întrebat pe nerăsuflăte.

Eram încântată! Pentru că știam că întoarcerea ei însemna că a câștigat. Dacă nu o voia, nu era îndeajuns de crud să o aducă înapoi la palat ca să o respingă.

— Da, mâine ar trebui să ajungă aici.

— O să... Trebuie să plec imediat sau pot să rămân să o văd?

Am văzut confuzia străbătându-i chipul. Cu toate că de Elise mă ocupasem mai direct, metoda mea de a o învinge pe America implicase ironii subtile în fața lui Maxon. Ei bine, poate nu fusesem mereu subtilă. Fără îndoială că entuziasmul meu de a o revedea era o surpriză pentru el.

Maxon s-a aplecat peste canapea, atingându-mi genunchiul cu mâna.

— Nu pleci încă. Le-am invitat înapoi pe toate fetele pentru o ultimă întâlnire.

Mi-am dus mâna la gură, șocată și mulțumită. Trebuia să-mi cer atât de multe scuze, încât nu crezusem vreodată că aş fi avut ocazia să o fac. Fără să știe, Maxon era prea bun cu mine, cu o ultimă ocazie.

— Toate Alesele vor fi prezente la o adunare personală și apoi vom organiza un banchet și vom face anunțul final.

I-am acoperit mâna cu a mea, cu ochii plini de lacrimi.

— Vreau să stau aici și să-ți spun că aş fi fost potrivită pentru tine. Vreau să-ți spun că aş fi fost atât de loială, atât de mândră... Am ridicat din umeri. Adevărul e că aş fi fost bună pentru mine. Nu știu dacă pot să iubesc pe cineva, nu așa cum o iubești tu pe ea.

Chiar și fără să rostesc numele Americăi, am văzut cum, gândindu-se la ea, ochii i s-au luminat altfel.

— Cred că poți. Poate nu astăzi, a recunoscut Maxon cu o privire tăioasă.

Am chicotit.

— Și nu ești nevoită să o faci acum. Iubește-te pe tine un pic mai mult o vreme, până nu vei putea să suporti să nu iubești pe altcineva.

Am dat aprobator din cap.

— Mulțumesc!

— Cu plăcere!

M-am șters la ochi, având grijă să nu-mi stric machiajul.

— Ascultă, când ai să-i spui lui Elise, să fii mai blând decât crezi că trebuie să fii. Este cam... Nu știu cum va reacționa.

Maxon s-a încruntat.

— La ea mă duc acum. Discuția cu Kriss va decurge bine, și știam că tu ești prea dură ca să te lași afectată. Dar îmi fac griji în privința lui Elise.

— Poate iei ceva de băut cu tine?

A râs.

— S-ar putea să o fac. S-a uitat în ochii mei. Te simți bine?

— Surprinzător... da? E oarecum plăcut că s-a terminat. Și sunt fericită pentru... alți oameni.

— Cred că te așteaptă lucruri mărețe.

— Posibil. Uite ce e, hai să nu trăgănăm discuția. Sunt bine, serios. Și mai trebuie să vorbești și cu alte fete.

Maxon a oftat.

— Așa este. S-a aplecat și m-a sărutat o ultimă dată pe obraz. N-am să-ți uit niciodată înflăcărarea. Abia aștept să văd ce vei face.

Zicând asta, Maxon s-a retras și a părăsit încăperea fără să se uite prea mult în urmă.

M-am sprijinit de canapea, dezamăgită și recunoscătoare în același timp. America îmi spusese că nu am nevoie de un bărbat ca să obțin ce vreau, și avea dreptate. Maxon mi-a spus să mă iubesc un pic mai mult, și era un sfat bun.

Aveam să ies din concurs puternică, demnă. Mă număram printre primele patru din Elită. Și asta nu era o nimica toată. Eram încă tânără, încă drăguță, încă ambițioasă. Urma să am parte de mai multe.

M-am ridicat în capul oaselor și am cercetat încăperea, în graba ei să plece, Elise lăsase pantofii auri pe podea. I-am luat și i-am încălțat.

Mi se potriveau de minune. Orice ar fi crezut Elise, mi-am adus aminte cum am deschis cutia în care se aflau – cu siguranță erau ai mei. M-am ridicat și am plecat înspre camera mea, încălțată cu ei.

Erau pantofii perfecți cu care să pășești într-o nouă viață, una care urma să înceapă când America devenea logodnica lui Maxon și eu părăseam palatul.

Poate pentru prima dată, nu conta dacă păream sau nu frumoasă. Mă simțeam așa.

SLUJNICA

— De ce nu mi-ai spus? i-am șoptit lui Aspen, cuvintele abia auzindu-se din cauza zumzetului scos de avion.

Deodată, devenise din nou inabordabil. Puteam să enumăr vârstele și ciudățeniile tuturor fraților lui, să spun povestea cicatricei de pe brațul său și să explic în detaliu cât de dor îi era de tatăl său. Dar acum, că știam adevărul, toate acestea mi se păreau false. În ciuda celor trei săptămâni de conversații-maraton și săruturi secrete, era aproape ca și cum nu l-aș fi cunoscut deloc.

Mă jucam cu o bucată din uniforma mea. După rochiile frumoase pe care le purtasem în casa soților Singer – chiar și hainele fostei mele doamne –, acum mi se părea prea aspră. Mereu călcată, mereu apretată, neîngăduindu-mi să mă joc, să dansez sau să ofer măcar o îmbrățișare. Era doar o altă cușcă.

— M-am temut să nu te pun într-o poziție ciudată.

Îmi dădeam seama că voia să spună mai multe. De obicei, era foarte sigur de sine. Era unul dintre numeroasele lucruri care mă atrăgeau la el – și unul care ne făcea să fim izbitor de diferiți. De cele mai multe ori, mi se părea că semănăm. Extrem de devotați; genul de oameni pe care alții ar fi putut să-i subestimeze pentru că nu ne grăbeam să ne formulăm gândurile; genul de oameni care ascundeau părți din ei. Însă el era încrezător în sine. Curajos. Își asuma riscuri. Voiam să fiu la fel de curajoasă ca el.

Ca Lady America.

Prima lui iubire?

Am riscat să-i privesc fața și am văzut dezamăgirea.

— Să mă îndrăgostesc de tine era ultimul lucru la care mă așteptam, a spus el. Și deja am pierdut o persoană specială pentru mine.

M-am uitat de-a lungul culoarului. Nu vedeam decât o parte din părul doamnei mele și degetul cu care-și tot răsucea o şuviță într-un opt.

Specială pentru mine.

L-am privit din nou când a continuat.

— Nu credeam că vei vrea să fii cu mine dacă ai fi știut că ultima fată pe care am îndrăgit-o era aceeași pe care o ajutai să se îmbrace în fiecare dimineață.

Lacrimile mi-au înțepat ochii, dar le-am alungat. Le alungasem de foarte multe ori în ultima vreme. Lui Aspen trebuia să-i mulțumesc pentru asta.

— Ți-am povestit tot, am șoptit, încă luptându-mă cu durerea. A fost înspăimântător să-ți spun cât de aproape de fericire am fost înainte, cât de distrusă am fost la palat, că faptul că te voiam mi-a distrus relațiile cu Anne și Mary.

— Ele n-au nimic de-a face cu noi doi, mi-a replicat el rapid.

— Ba au, la fel ca și ea, am adăugat, dând din cap spre Lady America. Tot așa cum au familia ta, prințul și tatăl meu. Pentru că ne trăim viața cu ei, Aspen. Nu poți să ai o relație într-un balon. Nu va supraviețui.

Aspen a clipit de câteva ori, ca și când vorbele mele l-ar fi atins undeva în străfundurile inimii. A clătinat din cap.

— Ai dreptate. Și de aceea trebuie să știi că indiferent cât de mult mi-am dorit să mergă atunci, relația nu ar fi durat. Nici nu a început.

— Nici a noastră.

Am oftat, refuzând să mă uit în altă parte. Noi doi trebuia să ne asumăm identitatea și tot ce clădiserăm – și cât de rapid se năruia.

— Credeam că așa este cel mai bine. La început, oricum. Dar nu vreau ca lucrurile să rămână așa.

Eram atât de sătulă de scuze. Păreau să mă împresoare de peste tot. *Nu poți să te îndrăgostești din cauza castei tale. Nu poți să-ți întreții mama pentru că e bolnavă. Nu poți să te simți în siguranță pentru că nici măcar la palat nu ești îndeajuns protejată.* Toate motivele prostești, unul după altul, ridicau un zid între mine și o viață în care să mă bucur de ceva – de orice.

— Ce pot să fac, Lucy? m-a implorat în șoaptă să-i spun. Zi-mi ce vrei.

M-am întors către el.

— Adevărul.

Aspen s-a ridicat, pregătindu-se. Nu știam dacă îi era frică să audă o întrebare anume, dar am început cu

aceea pe care mă temeam cel mai mult să i-o adresez.

— O mai iubești?

A vrut aproape imediat să clatine din cap, dar l-am oprit.

— Nu-mi spune ce crezi tu că am nevoie să aud. Nu încerca să mă protejezi. Spune-mi totul...

Un gardian și-a ridicat capul la câteva rânduri în spate, iar eu am tăcut din nou, uitându-mă la Aspen și așteptând.

El a înghițit în sec.

— Cred că o parte din mine o va iubi mereu. Nu pot să scap de nevoia imperioasă de a lupta pentru ea, de a o salva. Nu știu dacă e iubire romantică, dar știu că e acolo. Și știu că, atunci când prințul se va căsători cu ea, și acum sunt sigur că o va face, nu-mi va pica bine. Pentru că e greu să vezi cum dispare ceva ce ți-ai dorit.

Mi-am plecat capul. Bineînțeles.

— Dar mai știu și că, dacă ea ar fi vrut să fim din nou împreună, mi-aș fi petrecut fiecare zi gândindu-mă la momentul acesta și mi-aș fi pus o mie de întrebări în legătură cu tine, a continuat el. Au trecut ani de zile până ca America să aibă efectul acesta asupra mea. Tu ai reușit în doar câteva săptămâni.

Mi-am simțit obrazii înroșindu-se. Îmi doream foarte mult să cred că mă apropiasem de el atât de mult pe cât se apropiase Aspen de mine.

— Ar încerca să o facă? Ți-ar cere să te întorci la ea?

În casa părinților, Lady America strigase că relația ei cu Aspen era de domeniul trecutului. Dar dacă era adevărat, de ce păreau amândoi atât de încordați din cauza asta?

Aspen s-a gândit la vorbele mele.

— Nu. Se va mărita cu prințul.

M-am aplecat spre el.

— Asta e alegerea Alteței Sale, nu a ei. Tu presupui că prințul Maxon o va cere de soție. Dar dacă nu o va face? Te-ar vrea America atunci? Are vreun motiv să creadă că o vei aștepta?

După privirea lui, mi-am dat seama că nu voia să-mi răspundă. În cele din urmă, a dat aprobator din cap.

M-am retras de lângă el, împingându-mă în scaun. Anne avea dreptate. Țintisem prea sus.

— Lucy, m-a rugat el. Lucy, uită-te la mine!

Vocea îi era tandră, plină de secretele noastre. Mă implora să nu renunț. Și eu simțeam totul. Felul în care el mă făcea să râd și senzația pe care mi-o dădeau degetele lui când îmi gâdila obrazii. Dulceața și asprimea din vocea lui în urechea mea și ocheadele pe care mi le arunca pe holuri.

Mi-am adunat toate rămășițele de putere și m-am uitat la el.

— Te rog să nu mi te adresezi atât de intim, domnule! Nu-mi doresc să am o relație cu un bărbat care este luat.

Am inspirat neregulat de câteva ori, luptându-mă să nu mă pierd cu firea. M-am întors cu fața la hublou, privind lumina zilei. Nu voiam să mă gândesc la complicațiile vieții noastre împreună la palat, așa că mă concentram la momentul de față. Dacă mă agățam de fiecare moment, puteam să rezist.

— Lucy! m-a implorat el. Îți promit că am să îndrept lucrurile. Am să le îndrept acum.

L-am auzit ridicându-se și m-am uitat cu ochi mari cum s-a dus la doamna mea. Acum? Ce Dumnezeu putea să-i spună *acum*? Intenționa să-i zică despre noi? Ea m-ar fi urât?

Nu, nu ar fi putut. Luni de zile îi fusesem alături. O îngrijisem când se făcuse de rușine și când își pierduse cea mai apropiată prietenă. Mă sacrificasem pentru ea, și ea, la rândul ei, se sacrificase pentru mine. Nici o altă membră a Elitei nu s-ar fi gândit să-și ducă servitoarele în sala de refugiu rezervată familiei regale. Lady America nu ezitase să o facă. În seara prezentării ei, îmi lăsasem capul pe umărul său. Mă îmbrăcase cu hainele ei, ca pe o soră. Mă apăraseră.

Speranța imposibilă – ca doamna mea să se bucure pentru mine – mi-a făcut inima să tresară.

Pentru o frumoasă clipă, am fost devastată de o nerăbdare intensă. Poate mă întristasem degeaba!

Am auzit un pufăit când cineva a luat loc. Era Aspen, cu un rând în spatele meu și în partea cealaltă a culoarului. Nu se uita la mine. Nu făcea nimic.

Așadar, nu era liber. Și nici eu nu eram.

La palat, am rămas în urma doamnei mele, recunoscătoare că altcineva a venit după haina ei. Mă temeam de ce ar fi putut să-mi citească în privire dacă m-aș fi apropiat prea mult.

Aspen s-a dat deoparte ca să stea de vorbă cu un ofițer superior, iar Lady America a fost însoțită la o recepție de bun venit.

Nimeni nu a observat când m-am strecurat în Sala Mare. De aici, puteam să ies pe hol printr-o ușă laterală și să devin din nou invizibilă.

Am încercat să nu-mi permit să fiu prea dezamăgită. Măcar aveam o casă. Tatăl meu mai trăia. Mă îndrăgostisem de două ori. Nu durase, dar era mai mult decât avuseseră vreodată Mary și Anne.

Trebuia să fiu recunoscătoare.

Însă obosisem să fiu recunoscătoare pentru o viață trăită pe jumătate.

Mi-am croit drum spre parter, observând că încăperea comună era pustie abia când am pășit pe ultima treaptă. În sfârșit, eram singură. M-am prăbușit pe unul dintre scaunele vechi, șubred și jerpelit, și am lăsat lacrimile să curgă. Mi-am îngropat fața în mâini, încercând să blochez și să eliberez totul în același timp. Dumnezeuule, mă durea! Mă durea să mă gândesc la buzele lui pe ale mele, la toate posibilitățile pe care mi le șoptise în camerele întunecate, îmi păruse atât de real, atât de posibil.

Însă mă amăgisem. Îmi fusese atât de ușor să mă agăț de el după ani de tristețe, ca pâlپاitul Stelei Polare în noapte.

Pur și simplu nu era menit să fie. Nu pentru o persoană ca mine.

Nu conta.

Era timpul să alung speranța de care mă agățasem și să îmbrățșez ce mă aștepta. Urma să lucrez ca slujnică până când n-aș mai fi fost considerată destul de drăguță sau potrivită ca să fiu una dintre fețele de la palat. Apoi, m-aș fi alăturat personalului de la spălătorie. Aș fi avut grijă de tata până la moartea lui și mi-aș fi dedicat viața în slujba coroanei. Asta era tot ce aveam.

— Lucy.

Mi-am ridicat capul din mâini. Aspen se furișase pe lângă mine. Mi-am șters lacrimile, m-am ridicat în picioare și m-am îndreptat spre camerele slujnicilor.

— Te rog să mă lași în pace! Nu faci decât să înrăutățești lucrurile.

— Am încercat să-i vorbesc, dar se teme să-l înfrunte pe Maxon. Nu era pregătită să asculte. Dimineată, am să mă asigur că va afla că iubesc pe altcineva.

— Dacă-ți pasă câtuși de puțin, nu-mi face asta acum. Știi că am trecut deja prin destule. N-am nevoie de altă minciună.

Am ajuns la jumătatea încăperii când Aspen m-a apucat de braț, forțându-mă să-l privesc.

— Asta nu-i o minciună, Lucy.

Voiam să îl cred, să accept ca adevăr privirea din ochii lui. Dar, dacă ținuse secretul acesta – și dacă promisese o dată să îndrepte lucrurile și eșuase –, cum aș fi putut să o fac?

— Am să te urăsc pentru totdeauna că mi-ai frânt inima, i-am promis eu. Dar știi ce e mai grav?

Aspen a clătinat din cap.

— Că tot pentru totdeauna am să te și iubesc. Mi-ai salvat viața. Mă distrageam, iar tu m-ai împiedicat. Asta-i partea cea mai rea.

M-a privit uimit.

— Cum? Cum te-am salvat?

Am ridicat din umeri.

— Prin simpla ta prezență. Amândoi ne-am pierdut părinții și am fost nevoiți să ne descurcăm cu mai nimic. Am văzut rebelii de aproape. Am fost obligați să păstrăm atât de multe secrete! Însă nu te-ai lăsat dărâmat de toate astea. M-am gândit că dacă tu poți să rezisti, atunci pot și eu.

Mi-am ridicat privirea, urându-mă că-mi doream atât de mult să-i văd chipul. Am fost șocată să-i zăresc ochii plini de lacrimi.

— Mama s-a născut în Patru, a mărturisit el. A renunțat la tot ca să fie cu tata. Uneori, vorbeau despre cum erau la începutul căsniciei – nu aveau casă, dar zâmbeau. A clătinat din cap, schițând un rânjet. El a

renunțat la atât de multe pentru ea! Purta pantofi cu tălpi găurite, dar se întorcea și-i cumpăra o portocală. Mamei îi plac portocalele. Când trebuia să se ducă la muncă și era bolnavă, tata se ocupa de treburile amândurora, chiar dacă însemna să nu doarmă cu zilele. Și mama? Familia ei a abandonat-o. Ea și-a lăsat viața decentă și sigură pentru un apartament plin de copii. Apoi, tata a murit, iar ea a continuat să se sacrifice.

Aspen s-a oprit, poate trist din cauza ei sau a tatălui său. Ori poate din cauza lui.

A fost prea mult să-i văd buza tremurând ușor și nu m-am putut abține să nu plâng din nou.

— Așadar, e singurul fel de iubire pe care l-am înțeles vreodată. Când iubești o persoană, te sacrifici. Și refuz să las pe cineva să o facă pentru mine, a insistat el, împungându-și pieptul cu degetul. Am vrut să fiu eroul. America și cu mine ne certam tot timpul din cauza asta. Ea era pregătită să retrogradeze cu o castă pentru mine, dar nu am putut să o las. Voiam să fiu *eu* cel care să dăruiască tot, să asigure tot, să protejeze tot. Ca să aflu că, într-un fel, am reușit fără să fac nimic. Și-a ridicat brațele și le-a lăsat să cadă, de parcă ar fi fost foarte obosit. Și tu probabil habar n-ai, a murmurat el, că ai făcut același lucru pentru mine.

Din cauza lacrimilor, îl vedeam în ceață.

— Ce vrei să spui?

M-a luat de mână.

— În fiecare zi faci sau spui ceva care mă provoacă, mă schimbă. Ți se pare că mergi, Lucy? Eu cred că zbori. Te vezi în uniformă? Eu te văd cu o pelerină. Ești o eroină, una dintre cele mai discrete, dar cele mai sincere.

M-am uitat în pământ. Nimeni nu vorbea așa despre mine. Eram doar o slujnică. Eram doar o fată din Șase. Nu contam.

I-am simțit degetele părăsindu-mi mâna și cuprinzându-mi bărbia, rugându-mă – nu forțându-mă – să-l privesc. Am făcut-o.

— De aceea nu poți să renunți. Eroii nu renunță.

Am încercat să-mi ascund zâmbetul, mușcându-mi obrazii.

— M-ai făcut mai bun. Și vreau să fiu mai bun pentru tine. Vreau să fiu mai bun cu tine.

M-am ridicat pe vârfuri și mi-am lipit fruntea de a lui.

— Dar ești deja suficient de bun, Aspen. Așa cum ești, pur și simplu.

Respirația i s-a poticnit.

— Asta înseamnă că m-ai iertat?

Am ezitat.

— Vreau să fiu a ta. Știi asta. Ai știut de la început.

Am zărit ceva răutăcios în zâmbetul lui.

— Adevărat. N-am să uit niciodată.

— Nici eu.

La câteva ore de la anunțul făcut de Lady America, cum că avea să rămână la palat și să lupte, am hotărât să lupt și eu. Când l-am găsit pe Aspen patrulând în acea seară, l-am invitat la masă. A părut atât de șocat, că mai că m-am întors și am fugit... dar, apoi, a acceptat. Și, de atunci, am fost deschisă în legătură cu tot: cu angoasele, speranțele și sentimentele mele.

Aspen, pe de altă parte...

M-am retras și m-am uitat în ochii lui.

— Te iubesc, Aspen! O știi mai bine decât știu orice altceva despre mine. Dar nu pot să fiu cu tine dacă mai ai vreo legătură cu Lady America.

El a dat aprobator din cap.

— Știu că am spus că o să fiu mereu atras de ea, și am vorbit serios. Am fost prea apropiați ca să nu fiu. Dar ființa mea îți aparține. Și îți promit: mâine-dimineață, fie ce-o fi, am să îndrept situația.

Nu mă îndoiam de el. Puteam să-i iert greșelile, iar el avea să-mi ierte furia și, a doua zi dimineață, urma să o luăm de la capăt. Pentru că, într-adevăr, aveam foarte mult timp la dispoziție.

— Te rog să nu mă dezamăgești, am șoptit eu.

— Niciodată, mi-a jurat, apropiindu-și gura de a mea.

Voiam să rămân acolo toată noaptea, să-l țin în brațe și să simt că promisiunea prindea rădăcini. Aspen m-a ținut aproape și întreaga lume mi s-a părut sigură și frumoasă.

Un fluierat ușor ne-a atras atenția.

— Oh, bună, domnule ofițer Avery! m-am bâlbâit, retrăgându-mă și netezindu-mi rochia. Ofițerul Leger și cu mine, ăăă, noi... ăăă...

I-am aruncat o privire lui Aspen, dar el doar zâmbea.

— Uite ce este, mă așteptam la asta de săptămâni bune, așa că nu trebuie să-mi explici nimic, a zis ofițerul Avery rânjind când a traversat camera comună.

— Te duci la culcare? l-a întrebat Aspen.

Și-a fluturat un braț spre spațiul gol.

— Nu-ți dai seama? Toți suntem de serviciu. Mi-am uitat cureaua, așa că mă duc să o iau și după aia mă duc direct la post. Anunțul va fi făcut mâine-dimineață, așa că toată lumea lucrează.

Mi-am dus mâna la gură, șocată, încântată și îngrozită în același timp. A doua zi urma să avem o nouă prințesă!

— Știi că abia te-ai întors, dar în seara asta ești de serviciu – trebuie să o păzești pe Lady America.

Avery l-a bătut compătimator pe spate pe Aspen înainte să se îndrepte către camera lui și să fie suficient de departe încât să nu audă nimic.

Aspen s-a uitat la mine.

— Presupun că asta înseamnă că am să mă ocup de toate dis-de-dimineață.

Am râs și am simțit că nimic nu mă mai putea opri, nici zidurile palatului, nici cusăturile rochiei.

— Te iubesc, Lucy! Tu ai grijă de mine, iar eu am grijă de tine?

Nu era o promisiune, ci o invitație. Am dat aprobator din cap, acceptând-o și pășind spre un viitor mai important decât ar fi putut să spere oricare din noi.

DUPĂ ALEASA

Pe jumătate adormită, am lovit cu palma ceva de pe umăr. Am simțit din nou ceva și m-am întors imediat, din instinct. Gâdilătura și-a făcut iar simțită prezența, de-a lungul spatelui meu. *Oh!* Nu era o adiere oarecare sau doar altă pană ieșită din pernă.

Erau sărutări.

Cu ochii încă închiși, am zâmbit când Maxon mi-a dat la o parte o șuviță de păr ca să găsească un nou loc în care să mă sărute. Trezindu-mă cu respirația lui Maxon pe pielea mea mi-am adus aminte cum ajunseserăm îmbrățișați în aceste cearșafuri.

Am chicotit când buzele lui mi-au atins pe gât un loc în care mă gâdilas.

— Bună dimineața, dragă! mi-a șoptit el.

— Bună dimineața!

— Mă întrebam, a început Maxon, murmurându-mi cuvintele în obraz când m-am întors cu fața la el. Având în vedere că e ziua mea, crezi că am putea să ne petrecem toată ziua în pat?

Am zâmbit și mi-am forțat ochii somnoroși să se deschidă.

— Și cine va cârmui țara?

— Nimeni. Să se ducă pe apa sâmbetei! Nu contează, câtă vreme o țin în brațe pe America mea.

Părul îi era minunat de ciufulit și el era atât de cald, încât fiecare părticică din trupul meu nu voia decât să rămână aici, alături de el. Felul în care dragostea noastră creștea mă fascina întru totul. Tot credeam că găsisem o cale să-i ofer tot ce aveam, dar apoi făceam un nou joc de cuvinte, auzeam o nouă poveste, aveam o nouă experiență, și inima îmi sălta de bucurie.

— Și cum rămâne cu petrecerea? Am pierdut săptămâni bune cu organizarea, m-am plâns eu.

Și-a sprijinit capul pe mână.

— Hmm. Bine, vom lua o pauză de zece minute ca să vedem cum e la petrecere și ne vom întoarce imediat.

Maxon m-a luat în brațe, iar eu am râs când m-a acoperit de sărutări.

Eram atât de distrați, că nici măcar nu l-am auzit pe majordom deschizând ușa.

— Maiestate, ați primit un telefon de la...

Înainte să poată termina, Maxon a aruncat în el cu o pernă, iar majordomul s-a retras pe hol, închizând ușa în urma lui. A urmat o clipă de liniște înainte să auzim o voce înăbușită:

— Vă cer scuze, domnule!

Mă obișnuisem cu lipsa intimității de când începusem să locuiesc la palat și, în ceea ce privea momentele stânjenitoare, acesta era unul dintre cele mai plăcute. Mi-am acoperit gura și am încercat să nu râd și, când Maxon mi-a văzut rânetul, a zâmbit și el.

— Ei bine, cred că asta-mi răspunde la întrebare.

M-am ridicat să-l sărut pe obraz și am simțit imediat că amețesc.

— Oh!

— Te simți bine?

— Mm-hmm, am mormăit, acoperindu-mi gura. M-am ridicat prea repede.

Maxon m-a mângâiat pe spate și eu m-am lăsat pe el.

— Îmi mai spui o dată la ce oră este petrecerea?

— La șase. Vine toată lumea, chiar și mama va fi prezentă.

— Oh, atunci va fi o petrecere adevărată!

I-am dat o palmă.

— Ai să încetezi vreodată? S-a întâmplat o singură dată.

— America, a dansat în fântână în noaptea de Anul Nou, a spus cu un amuzament copilăresc în privire. A fost uimitor, și n-am să încetez niciodată!

Am oftat.

— Oricum, să nu întârzii! Mă duc să mă îmbrac. Ne vedem la micul dejun!

— Bine.

Când m-am ridicat, am tras cearșaful de pe pat și m-am înfășurat cu el.

Maxon s-a întins pe spate și m-a privit plecând.

— Dintre toate rochiile tale, asta-i preferata mea.

Mi-am mușcat buza când i-am aruncat o ultimă privire înainte să deschid ușa care dădea spre apartamentul meu. Era imposibil să mă satur vreodată de el.

Mary mă aștepta, desigur. Era obișnuită să mă vadă întorcându-mă din camera lui Maxon sau să-l vadă ieșind grăbit din a mea, însă zâmbetul cu înțeles mă dădea de gol de fiecare dată.

— Bună dimineața, Alteță! m-a întâmpinat ea cu o plecăciune. Ați petrecut bine azi-noapte?

— Șterge-ți zâmbetul de pe față! am tachinat-o, aruncând cu cearșaful în ea și alergând la baie.

Îmi făcusem griji în privința rochiei, dar îmi venea de minune. Capetele s-au întors când am sosit la petrecere și am încercat să accept cu grație atenția. Chiar și după doi ani de căsnicie, tot trebuia să mă obișnuiesc să fiu în centrul atenției.

May s-a grăbit să vină lângă mine.

— Ești radioasă, Ames!

— Mulțumesc! Și tu arăți destul de bine.

I-am atins una dintre buclele perfect aranjate și m-am minunat cât de bine se adaptase sora mea la viața de membră a familiei regale. Nu că mă surprindea. Mereu fusese fermecătoare și energică și, aproape imediat după ce ea și familia mea s-au mutat în Angeles, May a devenit îndrăgita presei. Cu toate că a doua zi urmau să se tipărească multe poze cu mine, cele cu May aveau să fie de două ori mai multe.

— Te simți bine? m-a întrebat ea.

— Sunt doar puțin distrasă. Du-te și distrează-te! Trebuie să mă asigur că totul se desfășoară fără probleme.

— Să mă distrez? Imediat!

A plecat în grabă, făcându-le cu mâna unor oameni pe care eram sigură că nici măcar nu-i cunoștea, răspândind veselie peste tot. Petrecerea era în toi și oaspeții păreau să se simtă bine. Decorul era simplu, luminile erau încântătoare și muzicienii se descurcau de minune. Speram că Maxon era mulțumit.

Am traversat încăperea, gustând câteva aperitive. Totuși, niciun fel de mâncare nu părea grozav de interesant. Preferatele lui Maxon nu erau neapărat și ale mele; pur și simplu trebuia să cred că toată lumea avea să se delecteze cu sortimentele.

M-am ridicat pe vârfuri, scrutând încăperea. Dacă Maxon m-ar fi ascultat, ar fi trebuit să fie pe undeva pe aici. Nu l-am găsit, dar am văzut-o pe Marlee, care s-a grăbit imediat spre mine când m-a zărit, lăsându-l pe Carter să stea de vorbă cu unii dintre gardieni.

— Petrecerea este uimitoare, America! a izbucnit ea, sărutându-mă pe obraz.

— Mulțumesc! Încerc să dau de Maxon. L-ai văzut?

S-a întors și ea să arunce o privire.

— L-am văzut când a venit, dar habar n-am unde este acum.

— Hm. Va trebui să fac o tură prin sală. Ce mai face Kile?

Ea a zâmbit neliniștită.

— Bine. Încerc să mă obișnuiesc să o las pe dădăcă să-l culce.

Kile avea doar un an, iar Marlee îl adora – ca și mine. Era singurul bărbat care-și petrecea regulat timpul în Salonul Doamnelor fără să ceară în mod expres voie.

— Sunt sigură că nu este nicio problemă, Marlee. Și ție ți-ar prinde bine să-ți petreci puțin timp singură cu Carter.

Ea a dat aprobator din cap.

— Ai dreptate. Amândoi ne distrăm foarte mult. Dar așteaptă și ai să vezi. E greu să-ți lași copilul singur, chiar și pentru puțină vreme.

Am zâmbit.

— Pot doar să-mi imaginez. Du-te, savurează ceva de mâncare. Ne vedem mai târziu!

— În regulă!

M-a mai sărutat o dată și s-a întors la Carter.

M-am plimbat prin cameră, căutându-mi soțul și, când l-am văzut în cele din urmă, inima mi-a tresărit de bucurie. Nu doar pentru că-l găsisem, ci pentru că stătea de vorbă cu Aspen.

Acum nu mai folosea bastonul, dar erau momente în care încă șchiopăta, mai ales dacă era obosit. Tuturor ni se părea un miracol că se vindecase atât de bine, dar, dacă ar fi existat o persoană care să-și revină doar prin pura hotărâre, aceea era Aspen.

Păreau adânciți în conversație și eu m-am apropiat, venind în spatele lor.

— V-a fost greu în primul an? Mulți oameni spun că e greu, dar voi ați părut să vă descurcați foarte bine, a spus Aspen.

El și Lucy plănuiseră să se căsătorească la scurt timp după mine și Maxon, dar, când tatăl ei s-a îmbolnăvit, totul a fost amânat. În cele din urmă și-a revenit, dar Aspen încă își târâia picioarele mai mult decât trebuia. Bănuiam că se temea că Lucy avea să se răzgândească și mă învinuiam din cauza asta. Erau atât de potriviți unul pentru celălalt, că nu trebuia să aibă niciodată îndoieli. Și, când s-au căsătorit într-un final, am fost la fel de fericită ca în ziua nunții mele.

Maxon a oftat.

— E greu de spus. Nu cred că mariajul a fost partea cea mai dificilă, cât îndatoririle. I-am cerut mult Americăi când am rugat-o să-și asume rolul de regină, când ea abia se obișnuise cu ideea de a fi prințesă.

— V-ați certat?

— Glumești? La asta ne pricepem cel mai bine!

Au râs împreună. Voiam să mă simt jignită, dar era adevărat – ne pricepeam să ne certăm.

— Totuși, nu atât de mult ca înainte.

— Nu știu de ce mi se pare mare lucru, a spus Aspen fără să mai râdă. De multă vreme ne doream să ne căsătorim. De ce mi se pare atât de copleșitor acum că am făcut-o?

— E vorba de titlu. Maxon a sorbit din șampanie. E înspăimântător să fii soț. Ți se pare că ai mai mult de pierdut. Titlul acela mă îngrijorează mai mult decât cel de rege.

— Serios?

— Serios.

Aspen a tăcut, gândindu-se la asta.

— Ascultă, a început Maxon. Nu vreau să crezi că vă dau afară de la palat. Sunteți mereu bine-veniți aici. Dar poate că voi doi aveți nevoie de un loc al vostru.

— De o casă?

— Uită-te prin jur. Ia-o pe Lucy cu tine și vedeți dacă găsiți un loc să vă placă și care să vi se pară că

merită efortul vostru. S-ar putea să vă fie mai ușor să vă croiți o viață împreună dacă aveți o casă a voastră.

— Lui Marlee și lui Carter le merge bine aici.

— Ei sunt un cuplu diferit.

Aspen și-a plecat privirea, iar eu mi-am dat seama că o parte din conversație îl făcuse să se simtă de parcă ar fi eșuat.

Maxon l-a bătut pe spate.

— Nu am încredere în mulți oameni așa cum am în tine. Ai făcut multe pentru mine și pentru America. Duceți-vă să vă uitați. Vedeți dacă găsiți ceva care să vă placă cu adevărat și, dacă găsiți, considerați-l un cadou din partea noastră.

— E ziua ta. Se presupune că tu ești cel care trebuie să primească daruri, a protestat Aspen, zâmbind totodată.

— Am tot ce-mi doresc: o țară în plină dezvoltare, o căsnicie fericită și prieteni buni. Noroc, domnule!

Aspen și-a ridicat paharul cu un zâmbet și au băut amândoi. Eu mi-am șters lacrimile de bucurie și m-am apropiat, bătându-l pe Maxon pe umăr.

El s-a întors și a zâmbit strălucitor.

— Draga mea, aici erai!

— La mulți ani!

— Mulțumesc! Chiar e cea mai frumoasă petrecere la care am fost vreodată.

— Te-ai descurcat bine, Mer, a adăugat Aspen.

— Vă mulțumesc! M-am întors către Maxon. Trebuie să te răpesc puțin.

— Bineînțeles! Vorbim mai târziu, i-a promis Maxon lui Aspen și m-a urmat afară din încăpere.

— Pe aici, l-am instruit și l-am tras de braț.

— Perfect! a spus când am intrat în grădină. O pauză de la nebunie!

Am chicotit și mi-am lăsat capul pe umărul lui. Fără alte instrucțiuni, m-a condus la banca noastră și ne-am așezat: el cu fața spre pădure, iar eu cu fața la palat.

— Șampanie? mi-a oferit Maxon paharul său.

— Nu, mulțumesc!

El a băut o gură și a suspinat mulțumit.

— A fost o alegere minunată. Serios, America, e cea mai frumoasă zi de naștere la care aș fi putut să sper. Ei

bine, a doua. Mi-ar fi plăcut totuși varianta pe care ți-am propus-o în dimineața asta.

Am zâmbit.

— Poate anul viitor.

— N-am să uit!

Am inspirat ca să mă liniștesc.

— Ascultă, știu că ne așteaptă o noapte albă, dar voiam să-ți dau cadoul de ziua ta.

— Oh, dragă, nu trebuia să-mi iei nimic! Fiecare zi cu tine este un dar.

S-a aplecat și m-a sărutat.

— Ei bine, nu am plănuit să-ți iau un cadou, dar mi s-a oferit ocazia, așa că, iată-ne!

— În regulă, atunci, a spus Maxon și și-a lăsat paharul pe jos. Sunt gata. Unde este?

— Asta-i singura problemă, am început eu. Am simțit cum mâinile începeau să-mi tremure. De fapt, va sosi abia peste șapte sau opt luni.

A zâmbit, dar a mijit ochii.

— Opt luni? Ce Dumnezeu ar putea să ajungă atât de...

A rămas fără cuvinte, iar privirea i-a alunecat de la chipul meu spre burtă. Părea să se aștepte să arăt diferit, să fiu deja mare cât casa. Însă eu mă străduisem să ascund totul: oboseala, greața, sila bruscă de mâncare.

M-a privit și m-a tot privit, iar eu am așteptat să zâmbească, să râdă sau să sară în sus de bucurie. Dar el a rămas locului, încremenit până într-atât, încât a început să mă îngrozească.

— Maxon? L-am atins pe picior. Maxon, te simți bine?

El a dat din cap, uitându-se încă la burta mea. Ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Nu este extraordinar? Brusc, te iubesc de o sută de ori mai mult, a spus încet și uimit. Și nu mi se părea posibil să iubesc o persoană pe care nu o cunosc. În cele din urmă, s-a uitat la mine. Chiar vom avea un copil?

— Da, i-am șoptit, lăcrimând la rândul meu.

Privirea i s-a luminat.

— Băiat sau fată?

— Este prea curând să ne dăm seama, am zis printre lacrimile de bucurie. Doctorul nu poate să ne spună prea multe, decât că cineva e cu siguranță acolo.

Maxon mi-a atins cu blândețe burtica.

— Vei lucra mai puțin, bineînțeles, sau chiar deloc, dacă trebuie. Și putem să solicităm mai multe slujnice.

— Nu fi prostuț! Mary și Paige sunt de ajuns. În plus, știi că mama își va dori să fie aici, iar Marlee și May vor fi prin preajmă. Prea mulți oameni vor avea grijă de mine.

— Așa cum se cuvine!

Mi-am lăsat capul pe spate și am râs, dar, când m-am uitat din nou la el, am văzut că se întunecase la față.

— Dacă sunt ca el, America? Dacă am să fiu un tată groaznic?

— Maxon Schreave, este imposibil! Mai curând, vei fi prea generos. Va trebui să angajăm cea mai severă dădăcă din lume doar ca să echilibrăm lucrurile!

A zâmbit.

— Fără dădăce severe. Numai dădăce fericite.

— Dacă așa spui tu, Soțimea Ta Regală!

Maxon și-a dres vocea și și-a șters lacrimile.

— Presupun că este secretul nostru?

— Deocamdată.

Maxon mi-a zâmbit cu veselie.

— Totuși, acum chiar că am chef să sărbătoresc!

M-a luat în brațe și s-a grăbit să intrăm în palat, iar eu nu m-am putut abține să nu râd. I-am aruncat o privire și, văzându-l atât de încântat și plin de speranță, am știut că abia ajungeam la cea mai bună etapă a vieții noastre.

CE S-A ÎNTÂMPLAT CU FETELE

KRISS AMBERS

După ce a pierdut Alegerea, Kriss s-a întors în Columbia ca să o ia de la capăt. A plecat de la palat supărată că a ieșit pe locul doi, dar abia la nunta lui Maxon și a Americăi a simțit pe deplin impactul. S-a arătat curajoasă toată ziua, pozând pentru fotografii și dansând cu invitații, dar s-a întors acasă foarte deprimată.

Kriss a stat în casă mai mult de o lună și și-a analizat parcursul, încercând să-și dea seama ce ar fi putut să facă diferit. Regreta că-și dăruise primul sărut și credea în continuare că era într-adevăr menită să fie regină. A revenit în societate numai la insistențele părinților, lucrând alături de tatăl ei la universitatea locală, ca asistent în cadrul Departamentului de comunicare.

La început, nu i-a plăcut la locul de muncă. Oamenii o abordau frecvent și o rugau să facă o poză cu „fata aia de la Alegere”, fără să știe cât de mult o durea să fie etichetată astfel. Și-a luat mai multe zile de concediu medical, nefiind în stare să lucreze în public. Deseori, Kriss se ducea la bibliotecă și lucra în cele mai izolate părți ale clădirii. Se temea că așa avea să fie toată viața ei și era sigură că mereu va fi considerată drept fata aproape aleasă de Maxon.

La aproximativ șase luni după ce Kriss a început să lucreze la universitate, s-a organizat o petrecere de bun venit pentru un profesor care-și petrecuse mai bine de un an adunând mostre de plante din junglele din Honduragua. Un botanist entuziast, profesorul Elliot Piaria era lăudat pentru hotărârea și priceperea lui, mai ales la o vârstă atât de fragedă. Kriss nu voise să se ducă la petrecere, dar s-a simțit bine după ce a văzut că nu era nici pe departe în centrul atenției în acea zi. Și a fost încântată să-l cunoască pe profesor, mai ales când li s-a făcut cunoștință, iar prima lui întrebare a fost „Ce materie predai?” Fiind departe de orice sursă de tehnologie în acea perioadă, Elliot nu știa nimic despre Alegere, iar comportamentul matur din fire al lui Kriss nu îi dădea de înțeles că era cu șapte ani mai mare decât el.

Cei doi s-au întâlnit frecvent, iar Elliot a tot întrebat-o pe Kriss de ce nu predă, convins că intelectul ei era mai potrivit într-o sală de clasă, și nu într-un birou izolat. Atenția pe care o primea din partea lui o înveselea pe Kriss, iar ea aprecia acest lucru mai mult decât ar fi putut el să ghicească vreodată.

Elliot era atras de Kriss, iar ei îi plăcea că el era unul dintre puținii oameni care o vedeau așa cum era, nu ca pe o fostă candidată la Alegere. A devenit din ce în ce mai încrezătoare și și-a redobândit veselie; cei doi au început să iasă împreună la scurt timp după ce Kriss a obținut un post ca profesor de matematică, fapt care o încânta doar pentru că putea să predea.

Kriss a ezitat să se îndrăgostească de Elliot, de teamă că avea să sufere din nou. Pe de altă parte, Elliot era fermecat de ea și a cerut-o de soție spontan, când a prins-o într-o stare de bună dispoziție. Elliot a vrut să se grăbească, temându-se că, dacă ar fi așteptat, ea s-ar fi răzgândit. S-au căsătorit într-o lună de la cererea lui și, după nuntă, Kriss s-a convins în cele din urmă că Elliot o iubea pentru felul ei de a fi și că nu avea nicio intenție să o părăsească vreodată.

Au rămas în Columbia, cu toate că firea curioasă a lui Elliot i-a condus la marginile Illéei în căutarea unor noi lucruri pe care să le studieze. Nu au avut copii, însă au crescut animale de companie, dintre care multe exotice, și le-au studiat și pe acestea.

NATALIE LUCA

După ce a fost lăsată să părăsească Alegerea, Natalie s-a dus acasă pentru a-și alina familia în urma pierderii surorii sale, Lacey. Până atunci, Natalie nu îndurase cu adevărat nicio greutate, iar asta a fost aproape o încercare prea mare pentru familia sa. Părinții ei s-au aflat în pragul divorțului la scurt timp după moartea lui Lacey, nefiind în stare să facă față unei pierderi atât de groaznice, însă Natalie a reușit să-i consoleze, aducându-le aminte de firea veselă a regretatei lor fiice și spunându-le că ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit Lacey era ca părinții să se despartă din cauza ei. Era mult adevăr în acea afirmație. Mulți dintre prietenii lui Natalie și ai lui Lacey proveneau din familii dezbinat, și amândouă se temuseră de aceeași soartă în copilărie, cu toate că părinții lor nu se certau niciodată.

Faptul că a devenit liantul dintre părinții ei i s-a părut o reușită grozavă lui Natalie, și a știut că și Lacey ar fi fost mândră. Abia după aceea Natalie și-a dat seama că și ea trebuia să fie fericită. De-a lungul anilor, Natalie fusese criticată din cauza neajunsurilor intelectuale, însă Lacey îi amintise întotdeauna că era unică și frumoasă.

Înainte de nunta lui Maxon și a Americăi, Kriss și-a revenit și a fost, probabil, atracția petrecerii, dansând cât mai sălbatic posibil, încurajată de America. Natalie nu era prea întristată că nu era noua prințesă. Văzând mâinile împreunate ale Americăi și postura dreaptă, și-a dat seama că oricum nu-i prea plac regulile impuse de o astfel de viață. Voia să fie ea însăși cu orice preț.

După ce agitația din jurul Alegerii s-a stins, Natalie a început să lucreze în magazinul de bijuterii al familiei, învățând mai multe despre design. Personalitatea ei fantezistă a ajutat-o să conceapă noi modele și, prin muncă asiduă, a ajuns să stăpânească mecanica procesului de creație alături de tatăl ei.

La aproximativ doi ani după terminarea Alegerii, Natalie și-a lansat propria colecție de bijuterii, iar faima adusă de competiție i-a făcut pe clienții celebri să fie interesați de produsele ei. Actrițele și cântărețele

îi purtau des creațiile, ca să nu mai spunem de draga ei prietenă, regina Illéei. Frumoasă și entuziastă, Natalie s-a căsătorit cu un actor, făcând astfel parte din Doi, înainte ca sistemul castelor să fie desființat. Au divorțat după scurt timp, întrucât firea nepăsătoare a lui Natalie nu se potrivea cu mariajul, iar ea era mult mai fericită singură. A fost o perioadă tulbure pentru ea, căci mereu dezaprobase cu înverșunare divorțul, dar nu suporta îngrădirile pe care le presupunea o relație. În cele din urmă, s-a împăcat cu decizia ei. Întrucât acum făcea parte din Doi, Natalie a încercat să apară în câteva filme, obținând mai multe roluri secundare în comedii. Însă prestația ei ca actriță a fost pusă sub semnul întrebării.

Natalie vorbea ocazional cu America, însă, dintre participantele la Alegere, Elise era cea cu care comunica cel mai des. Cu toate că prietenia lor era una la distanță pentru restul vieții, personalitățile lor diferite se potriveau perfect, și se întâlneau de fiecare dată pentru cele mai importante momente din viața fiecăreia.

ELISE WHISKS

Când a pierdut Alegerea, Elise s-a purtat de parcă ar fi fost făcută de rușine în public și, după atacul violent din ziua în care s-a anunțat logodna, nu și-a mai făcut curaj să revină la palat, nici măcar pentru nunta lui Maxon și a Americăi.

Ce nu știa Elise era că războiul cu Noua Asie era, în mare parte, de fațadă. Început din cauza unei probleme comerciale minore, a fost amplificat și perpetuat de regele Clarkson. El a ales să poarte în continuare acest război astfel încât publicul să se concentreze mai puțin asupra problemelor de acasă, și a manipulat înrolarea ca metodă de a-i ține sub control pe cei din castele inferioare și pe potențialii rebeli. Maxon și-a dat seama că ceva este în neregulă la puțin timp după ce a început Alegerea, iar vizita în Noua Asie i-a confirmat bănuielile. Bătăliile aveau loc în zonele mai sărace, deoarece președintele Noii Asii încerca să protejeze orașele mai mari și mai necesare, temându-se de capacitatea lui Clarkson de a le distruge. Mii de oameni au murit de ambele părți, apărând nimic.

Elise credea că legăturile ei în Noua Asie erau mult mai valoroase pentru coroană decât fuseseră vreodată cu adevărat și presupunea că mariajul cu Maxon avea să aducă o pace pe care tatăl său nu intenționa niciodată să o permită. Însă Maxon a început să se gândească la o metodă prin care să pună capăt disputei de îndată ce s-a întors din acea călătorie fatidică și, la scurt timp după ce și-a început domnia, a elaborat un armistițiu între cele două țări și a angajat-o pe Elise ca ambasador. Ei i s-a părut o onoare să-și servească țara și familia, și a fost de acord să plece.

Într-una dintre numeroasele sale călătorii, Elise a avut o întâlnire publică cu șeful unei companii care-și folosea o parte din profit pentru refacerea zonelor cele mai afectate de război. Manierele perfect stăpânite ale lui Elise, limbile pe care le vorbea, cărțile citite – ca să nu mai vorbim de frumusețea ei – l-au fermecat pe fiul directorului general. Cei doi au păstrat legătura și, în cele din urmă, tânărul i-a cerut familiei sale mâna ei.

Părinții au încuviințat cu entuziasm, știind că băiatul urma să moștenească o avere și că avea o reputație bună în societatea din Noua Asie.

Bucuria lui Elise de a le face pe plac părinților a depășit grijile unei căsătorii cu un bărbat pe care-l întâlnise doar de câteva ori, și s-a încrezut în judecata familiei sale. S-a mutat în Noua Asie fără să-i pese dacă avea să găsească fericirea alături de proaspătul ei soț. Spre uimirea sa, a găsit-o. El s-a arătat incredibil de generos față de ea, răbdător cât a așteptat să-l îndrăgească mai mult și extrem de iubitor când a rămas însărcinată.

Elise a rămas echilibrată în interacțiunile cu familia ei, dar ori de câte ori reușea să ia legătura cu Natalie, îi povestea entuziasmată despre soțul ei blând și chipeș. Elise a născut doi băieți care au devenit bucuria și mândria soțului și a familiei. A fost îndrăgostită și fericită, realizând mai multe decât ar fi sperat vreodată, și nu a regretat niciodată că și-a ratat ocazia de a deveni prințesă.

KIERA CASS a absolvit Universitatea Raford, unde a studiat muzica, teatrul, comunicarea și istoria. A început să scrie ca o formă de terapie în urma unei tragedii petrecute în orașul ei, dar a avut surpriza de a descoperi că scrisul este adevărata ei vocație. În prezent, locuiește în Christiansburg, Virginia, împreună cu familia. Este autoarea seriei de succes ALEGEREA și a romanelor *The Siren* și *The Betrothed* (în curând la Leda Edge). În timpul liber îi place să citească, să danseze, să posteze filmulețe pe YouTube și să mănânce cantități uriașe de prăjituri.

Pentru mai multe informații despre autoare și cărțile ei puteți accesa site-ul: www.kieracass.com

BESTSELLER NEW YORK TIMES

O incantatoare colectie de povestiri
care il readuce pe cititor in lumea
minunata din seria *Alegerea*.

Înainte ca
AMBERLY

să ajungă la palat...
făcea parte din Patru și era îndrăgostită
de cineva din Unu.

Înainte ca
MAXON

să o întâlnească pe fata visurilor sale...
a fost băiatul visurilor altei fete.

Înainte ca
ASPEN

să-și deschidă sufletul pentru altcineva...
era hotărât să lupte pentru prima iubire.

Înainte ca
MARLEE

să se poată îndrăgosti de un prinț...
a iubit un gardian.

CONTINE:

PRINTUL
GARDIANUL
REGINA
FAVORITA

PLUS

Scene exclusive
Ilustrații bogate
Epilog bonus pentru *Aleasa*
și multe altele!

LEDA EDGE

Imaginea copertei

© 2015 by gustavo mark/merge left reps, inc.

ISBN: 978-606-793-912-5

www.edituracorint.ro

[1]. În engleză, *rule of thumb*. În traducere largă, se mai folosește sintagma „metodă empirică” - se referă la o procedură ușor de învățat și ușor de aplicat, bazată pe experiență practică și nu pe teorie (n. red.).

Table of Contents

REGINA	4
SCURTĂ PREZENTARE	6
CAPITOLUL 1	7
CAPITOLUL 2	15
CAPITOLUL 3	20
CAPITOLUL 4	25
CAPITOLUL 5	36
CAPITOLUL 6	41
CAPITOLUL 7	45
CAPITOLUL 8	51
CAPITOLUL 9	56
CAPITOLUL 10	60
CAPITOLUL 11	68
PRINȚUL	72
SCURTĂ PREZENTARE	75
CAPITOLUL 1	76
CAPITOLUL 2	84
CAPITOLUL 3	92
CAPITOLUL 4	98
CAPITOLUL 5	104
CAPITOLUL 6	118
CAPITOLUL 7	129
CAPITOLUL 8	136
GARDIANUL	142
SCURTĂ PREZENTARE	144
CAPITOLUL 1	145
CAPITOLUL 2	151
CAPITOLUL 3	159
CAPITOLUL 4	164
CAPITOLUL 5	170

CAPITOLUL 6	177
CAPITOLUL 7	181
CAPITOLUL 8	185
CAPITOLUL 9	190
CAPITOLUL 10	195
CAPITOLUL 11	208
FAVORITA	219
SCURTĂ PREZENTARE	222
PARTEA I	223
PARTEA A II-A	250
SCENE CU CELESTE	264
SOSIREA	267
SĂRUTUL	271
PLECAREA	276
SLUJNICA	281
DUPĂ ALEASA	292
CE S-A ÎNTÂMPLAT CU FETELE	302
KRIS AMBERS	303
NATALIE LUCA	305
ELISE WHISKS	307